

ஸாய்க்மெயும்
வாய்க்மெயிடஞ்சு...

ஞானம் பாலச்சந்திரன்

பெய்க்கையுல்
வாய்க்கையுட்கு...

ஞானம் பாலச்சந்திரன்

ஞானம் வெளியீடு : 46

SL Rs. 350/-

US \$ 3

**பொய்யும் வாய்ப்பும்...
(நாவல்)**

ஞானம் பாலச்சந்திரன்

1^{ஆம்} பதிப்பு, டிசம்பர். 2017

Poimayum Vaaimayidathu

Gnanam Balachandran

(balag.lk@gmail.com)

First Edition, Dec. 2017

Designed & Published By: Gnanam Pathippakam, 3B, 46th Lane, Colombo 06, Sri Lanka.

Tel: 0094 11 2586013, Fax: 0094 11 2362862. Email: editor@gnanam.info

Printed by: Unie Arts (Private) Ltd. Colombo - 13, Tel: 0094 11 2330195

Pages 136 (viii + 128)

ISBN 978-955-8354-79-7

அணிந்துரை

நாவல் என்ற வடிவம் அதன் பழைய வரைவிலக்கணத்தை உடைத்துக் கொண்டு எழுமுகோலம் பெறத் தொடங்கியுள்ளது. எதிர்நாவல், ஆவணநாவல், கருத்தேற்ற நாவல், கருத்துவினைப்பாட்டுநாவல், கண்டுபிடிப்புநாவல், பிரச்சினைவிடுவித்தல் நாவல் என்ற வகைகளிலே பன்மைநிலை நீட்சிகள் நிகழத் தொடங்கியுள்ளன.

நாவலின் புதிய விரிவுகளுடன் உறவாடும் “**பொய்மையும் வாய்மையிட்ந்து**” என்ற ஆக்கத்தை திரு. ஞானம் பாலச்சந்திரன் தந்துள்ளார். வெளித்தோன்றாத சித்திரக் கவிதை, அதில் உள்ளடங்கிய ஆழ்பொருள், தந்ததாதுவின் வரலாற்றுப்பதிவுகள், நவீன எண்ணிம் யுகத்தோடு இணைந்த புலனாய்வின் நீட்சிகள் முதலியவற்றோடு பின்னப்பட்ட ஆக்கமாக இப்புனைவு மேலெழுகை பெறுகின்றது.

கதையுரைப்பின் வடிவம் புனைவு மற்றும் புனைவு அல்லாதது என்ற இரண்டினுக்குமிடையேயுள்ள எல்லைகளைத் தகர்த்து விடுகின்றது. இந்த ஆக்கத்தில் இடம்பெறும் அமைவிடங்களும் நூல்களும் நிஜமானவை என்றும், பாத்திரங்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையானவை என்றும் கூறப்படுதல், இருநிலைத் தொடர்பு சார்ந்த பிரிகோடுகளின் உள்ளே நிகழும் ஊடாட்டங்களைக் குறிப்பிடும் முற்கோப்பாகவுள்ளது.

சித்தகைய ஒரு நிலை, பின் - நவீனத்துவ நிலவரமாகவும் அமைகின்றது. அதாவது, அகவயம் மற்றும் புறவயம் ஆகியவற்றுக்கிடையே காணப்படும் கரும்போக் காண பகுப்பாடலின் தகர்ப்பு அந்த நிலவரத்தினால் விளக்கப்படுகின்றது.

அதன் நீட்சியாக இலக்கியப் புனைகதை (Literary Fiction) இலக்கியம் சாராப் புனைகதை என்பவற்றுக்கிடையேயுள்ள எல்லைகளும் தகர்ப்புக்கு உள்ளாக்கப் படுகின்றன. அதே நிலவரம் இந்த ஆக்கத்திலும் வெளியெழல் கொள்கின்றது. அதாவது நடப்பியல் தகவல்களும், விடுகற்பனைகளும் செழுங்கலவைப்படுகின்றன.

புனைவில் ஆவணங்களை உட்செலுத்தும்போதும் மறுபுறம் ஆவணங்களில் புனைவை உட்செலுத்தும்போதும், அது ஆவணப்புனைவாக மாற்றம் பெறும். ஆவணத்தை உட்புகுத்துகையில் புலமை நேர்மை என்பது பராமரிக்கப்படுதல் இந்த ஆக்கத்துக்குரிய தனித்துவம் எனலாம்.

புத்தரின் அவதார பூமியாகிய நேபாளத்திலே ஆரம்பிக்கும் புனைவு, அவரின் தந்ததாது வைக்கப்பட்டுள்ள கண்டியிலே நிறைவு பெறுகின்றது. நெடுங்கோட்டுத் தொடர்ச்சியும், தந்ததாது பற்றிய ஆவணப் பதிவுகளும், தந்ததாது தொடர்பான

நம்பிக்கைகளும், நூலாசிரியருக்குரிய சித்திரக்கவிப் புலமையுமாக புனைவு நகர்ச்சி கொள்கின்றது.

சமகால உலக அறிவுச் சூழலில் முன்வைக்கப்படும் **“நேர்க்கோல உளவியல்”** (Positive Psychology) என்பதுடன் இணக்கமுறும் படைப்பாக இந்த ஆக்கம் ஒருவகையில் மீளெழுச்சி கொள்கின்றது.

வாழ்க்கையின் பன்முகத்தளங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நிகழும் மனிதரின் நேர்க்கோலத் தொழிற்பாடுகள் பதிவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு மட்டங்களிலும் நேர்க் கோலச் சிந்தனையின் நெகிழ்ச்சியும் முன்னெடுப்புமாகப் புனைவு நகர்ந்து செல்கின்றது. **“செழிப்பெழல் வாழ்க்கை”** அல்லது நலமிகு வாழ்க்கை பற்றிய நேர்க்கோல அறிக்கைத் தொழிற்பாட்டை முனைப்பாக்குதல் புனைவில் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

செழிப்பெழல் வாழ்க்கைக்கும் பனுவல்களிலே குறிப்பிடப்படும் செய்யுள்களின் பொருள் கோடல்களுக்குமுள்ள தொடர்புகள் தொன்மையான கிரேக்கச் சிந்தனைகளிலும், இந்துசமய கருத்தியலிலும் இடம்பெற்றிருந்தன. தொன்மையான நேர்க்கோலச் சிந்தனைகளின் மீட்டுருவாக்கலோடு கதைப்புனைவு, தொடர்ச்சி கொள்கின்றது.

நேர்க்கோல அறிக்கைத் தொழிற்பாடுகள், நேர்க்கோல மனவெழுச்சிகள் மற்றும் உறுபண்புகள் (Traits) ஆகியவை புனைவு வழியாகக் கையளிப்புச் செய்யப்படுகின்றன.

நேர்க்கோல உளவியலில் வலியுறுத்தப்படும் **“நிறைவோட்டம்”** (Flow) என்பதனுடன் கதைப்புனைவு நெகிழ்ந்தும் நகர்ந்தும் செல்கின்றது. “நிறைவோட்டம்” என்பது செயற்பாட்டில் மூழ்கிய மனநிலை, இலக்கு நோக்கிய செயற்பாட்டுடன் இணைந்த மன உணர்வு மற்றும் செயலுடன் இணைந்த மகிழ்ச்சி ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கும்.

“நிறைவோட்டம்” உடனடியான பின்னூட்டலை அல்லது செயற்பாட்டின் விளைவை வழங்கும். பிரச்சினையை வென்றெடுப்பதற்கான உள்ளார்ந்த ஆற்றல் உண்டு என்ற உணர்வு புனைவின் வழியாக மேற்கிளம்புகின்றது.

தேடல் - அறிதல் - தேடல் - என்ற தொடர்ச்சிகளோடு நிகழும் கதையோட்டம், அறிதலோடு நீட்சி கொள்கின்றது. கதை மாந்தர் தமக்குரிய நேர்நிலை அசைவுகளுடன் தொழிற்படுதலோடு ஓட்டம் நகர்ச்சிக்கொள்கின்றது.

நவீன கலை இலக்கியக் கோட்பாடுகளில் ஒன்றாகிய “**சிறியல்**” (Minimalism) என்பதன் செறிவையும் புனைவிலே கண்டு கொள்ள முடியும். சுருங்கச் சொல்லல், ஆடம்பர எடுத்தியம்பல்களைத் தவிர்த்தல், அமைப்புநிலைச் சிக்கனத்தை நிறுவுதல், கதையின் நெருங்கோட்டுத் தொடர்ச்சியில் குறுக்குமுகப் புனைவுகளை ஆடம்பரமாக உட்புகுத்தாது தவிர்த்தல், முதலாம் ‘சிறியல்’ பண்புகள் ஆக்கத்திலே இழையோடியுள்ளன.

ஒரு கதையாகவும் ஒரு கருத்தாலாகவும், அமைந்துள்ளமை இப்புனைவின் எடுப்பாகின்றது. நூலாசிரியரின் இணைய வழித்தேடல் தொடரவும், பழமைக் கருவூலங்கள் அறிகை நிலையில் மீட்டுருவாக்கம் பெறவும் வாழ்த்துக்கள்.

– பேராசிரியர் **சுபா. ஜெயராசா**

உங்களோடு ஒரு நிமிடம்...

வணக்கம்.

மீண்டுமொருமுறை உங்களுடன் உறவாடுவதில் மகிழ்ச்சி.

நீண்டகாலமாக எம் மனதைப் பாதித்துக்கொண்டிருந்த விடயமொன்றை இப்படைப்பின் வாயிலாக உங்களிடம் கையளிக்கின்றோம்.

இக்கையளிப்புக்கு நாவல் இலக்கிய வடிவத்தைத் தேர்ந்துள்ளோம்.

ஏன் இத்தகைய இலக்கிய வடிவம் இப்படைப்புக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்பதுபற்றிய ஒருசில பதிவுகளை இங்கு பகிர்ந்துகொள்வது பொருத்தமானது எனக் கருதுகிறோம். ஒரு பனுவல் எழுதப்பட்டதன்பின் அது எழுதியவருக்குச் சொந்தமான தல்ல; வாசகனுக்குச் சொந்தமானது என்பதையும் யாம் அறிவோம். இருப்பினும் தனிப்பட்ட திருப்தி கருதி ஒருசில வார்த்தைகளை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள விழைகின்றோம். தயைகூர்ந்து பொறுமை காக்கவும்.

அறிவுக்கும் உணர்வுக்கும் இடையிலான மோதல்களும், சமயங்களுக்கும் விஞ்ஞான முடிவுகளுக்கும் இடையிலான சச்சரவுகளும் சம்பந்தப்படுவோருக்கு இருதலைக் கொள்ளி எறும்பின் நிலையினை ஏற்படுத்தவல்லன. இவற்றைப்போன்று வாய்மைக்கும் பொய்மைக்கும் இடையிலான இழுபாடுகளும் சில சந்தர்ப்பங்களிலே திரிசங்கு நிலையினை எமக்குள்ளே விளைவிக்கவல்லன. இவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பத்தைப் பற்றிய ஊடாட்டத்தின் வெளிப்பாடே இப்படைப்பு.

சரி, இதனை ஏன் ஆவணப்பதிவாகக் கட்டுரைவடிவிலே தரவில்லை என நீங்கள் கேட்கலாம்.

எடுத்துக்கொண்ட கனமான செய்திகளை வாசகர்களிடம் கையளிப்பதற்கு புனைவுசாரா வடிவம் எமக்குப் பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை. செய்திகளை வாங்கிக் கொள்வதற்குமுன் வாசகர்களைத் தயார்படுத்த எண்ணினோம். அதன் காரணமாகவே நாவலாக்க முயற்சியில் பாத்திரங்களையும் கதையோட்டத்தையும் உருவாக்கி வாசகரை உள்ளீர்க்க முனைந்தோம். கதையோட்டத்தில் உள்ளீர்க்கப்பட்ட வாசகர்களுக்குச் செய்திகளைக் கட்டவிழ்க்கத் தொடங்கினோம். கதையோட்டத்தில் உள்ளவந்தவர்களைக் கட்டவிழ்ப்புச் செயல்முறை பற்றிக்கொள்ளும். இறுதியில் கட்டவிழ்க்கப்பெறும் கனமான செய்திகளை நுகர்வதற்கு வாசகர்கள் உந்தப்பெறுவர்.

ஆவணப்பதிவு இல்லாவிடில் இதுவொரு கதையா? கதையாகவும் கொள்ளலாம். கதையாக வாசிப்பவர்களுக்கு, இறுதியில் கதையொன்று நிறைவடைந்த மனநிலையை மாத்திரம் இப்படைப்பு தருமென்றால், எம்முடைய இம்முயற்சியில் யாம் முழுமையாக வெற்றிபெறவில்லை என்றே கருதுகின்றோம். கட்டவிழ்க்கப்பெற்ற செய்திகள், **உங்கள் மனத்தை நிலைநிறுத்தும்** நிலைக்கு உட்படுத்துமானால் அதுவே இப்படைப்பின் நோக்கத்தினை எட்டியதாகக் கொள்ளலாம்.

எம்முடைய **மணவாசக அணியமுதம்** என்கிற புனைவுக் கட்டுரையிலும் **யாதும் கெளி** என்கிற குறுங்கதையிலும் உறவாடிய **சீவராமன்** என்கிற பாத்திரம், இப்படைப்பையும் நகர்த்துகின்றது.

சில பாத்திரங்கள், மீண்டும் மீண்டும் படைப்புகளுக்கிடையில் தாவிநிற்பது தமிழ்வரலாற்றிலே புதிதல்ல. கல்கியின் 'பொன்னியின் செல்வன்'ல் உறவாடிய வரலாற்றுப் பாத்திரமான **வந்தயத்தேவன்**, அகிலனின் 'வேங்கையின் மைந்தன்'ல் வருவதைக் கண்டுள்ளோம். கல்கியின் கற்பனைப் பாத்திரமான **சீவகாம**, அவரின் 'பார்த்திபன் கனவு' மற்றும் 'சிவகாமியின் சபதம்' நாவல்களில் கையாளப்பெற்றுள்ளதை வாசகர் அறிவர்.

தமிழ்வாணனின் **சங்கர்லால்**, சஜாதாவின் **கணேஷ் - வசந்த** ஜோடி போன்றன பல படைப்புகளில் வாசகர்களுடன் உறவாடிய துப்பறியும் பாத்திரங்கள்.

Dan Brown என்கிற தற்கால ஆங்கில நாவலாசிரியரின் நாவல்கள் சிலவற்றை நீங்கள் வாசித்திருக்கக்கூடும். அவரின் நாவல்களில் Robert Langdon என்கிற ஒரு பாத்திரம் மீண்டும் மீண்டும் மீழ்முச்சி கொள்ளும். அப்படியானதொரு பாத்திரத்தின் தாக்கம் எமது படைப்புகளில் வருகின்ற சீவராமனில் உண்டு என்கிற கருத்து முன்கவைக்கப்பெறில், அதனை யாம் மறுப்பதற்கில்லை.

சீவராமன் என்ற பாத்திரத்தினூடாக உங்களை மீண்டும் சந்திப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சி கொள்கின்றோம்.

இம்முயற்சிக்கு அணிந்துரை வழங்கிய பேராசிரியர் **சபா. ஜெயராசா** அவர்களுக்கு பணிவுடன் கூடிய நன்றிகள். எம்முடைய இலக்கிய முயற்சிகளுக்குப் பக்கபலமாக இருக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் என்றென்றும் எமது அன்புகள்.

சீவராமனுக்கும் உங்களுக்கும் இடையில் இனிமேலும் யாம் நிற்பதற்கில்லை.

அன்புடன்,

ஞானம் பாலச்சந்திரன்

**இந்த நாவல்ல வுருகின்ற
பாத்திரங்கள்,
சம்பவங்கள்
அனைத்தும் கற்பனையே...!**

இந்த நாவல்ல வுருகின்ற
இடங்கள், நூலகங்கள்,
நூல்கள், நூல்களிலுந்து எடுக்கப்பெற்ற ஆதாரங்கள்
அனைத்தும் நஜமானவை...!

உயர்ந்து நிற்கும் இமய மலைத்தொடரின் அடிவாரத்தின் கீழேயுள்ள நேபாளத்தின் தலைநகரமான ‘கத்மண்டு’விலிருந்து (Kathmandu) இந்தியாவின் தலைநகரமான ‘டெல்கி’யை (Delhi) நோக்கி அந்த விமானம் பயணித்தது.

கடந்த மூன்று வாரங்களாகச் சிவராமன் ‘கத்மண்டு’வில் தங்கி யிருந்தார். உலகிலுள்ள அதியுயரமான முதல் பத்து மலைகளில் எட்டு மலைகள் நேபாளத்திலேதான் உள்ளன. உலகின் மிகப்பெரிய சிவன் கோயில்களில் ஒன்றான **பசுபத்நாத் கோயில்**, வைணவர்கள் போற்றும் 108 திவ்ய தரிசனங்களில் ஒன்றான **முத்தநாத் கோயில்**, கௌதம புத்தர் பிறந்த **லும்பினி** (Lumbini) புனித இடம் போன்ற மிகப் பழைமையான வழிபாட்டுத் தலங்களும் நேபாளத்தில் அமைந்துள்ளன.

உயரப் பறக்கத்தொடங்கியது அந்த விமானம். ஜன்னலின் ஊடாக சிவராமன் தரையினை எட்டிப் பார்த்தார். அவருடைய பார்வைக்கு கீழேயிருக்கும் விமானநிலையம் புள்ளியாக மாறிக்கொண்டிருந்தது. அதேபோன்று விமான நிலையத்தில் இருந்தோருக்கு உயரப் பறக்கத்தொடங்கிய விமானம் புள்ளியாகிக்கொண்டிருந்தது.

விமானமோ விமானநிலையமோ புள்ளிகளல்ல..!

மனிதர்களின் அனைத்துப் பார்வைகளும் இத்தகையனவே. அவரவர்கள் நிற்கும்நிலை கொண்டே முடிவுகள் முன்வைக்கப்பெறுகின்றன. அனைத்தும் சார்பியல் பாற்பட்டவையே..!

‘கத்மண்டு’விலிருந்து டெல்கிக்குச் சென்று, பின்னர் ‘மும்பாய்’ (Mumbai) வந்து, இறுதியாக ‘கொழும்புக்கு’ (Colombo) வருவதே சிவராமனின் பயண அமைப்பு. ‘கத்மண்டு’விலிருந்து நேரடியாக கொழும்புக்கு விமானம் இருக்கவில்லை.

“சேர், பாஸ்போர்ட் பிளீஸ்”

பதின்னான்கு மணித்தியாலப் பயணத்தின்பின்னர் கொழும்பை வந்தடைந்த சிவராமனை ‘இமிகிரேசன்’ பகுதியில் பணிபுரிந்த பெண்மணி விளித்தாள். சிந்தனைவயப்பட்டிருந்த பேராசிரியர் சிவராமன் தன்னுடைய கடவுச்சீட்டினை அவளிடம் கொடுத்தார்.

“நேபாளத்திலுள்ள பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்றிருந்தீர் களா...?” கடவுச்சீட்டில் ‘பேராசிரியர்’ எனும் தகைமையைக் கண்டு அவள் கேட்டாள்.

“ஆமாம், ‘கத்மண்டு யுனிவசிட்டி’க்குச் சென்றிருந்தேன்” உரையாடல் ஆங்கிலத்தில் தொடர்ந்தது.

“நேபாளத்தில், சுற்றுலா இடங்களுக்குப் போகவில்லையா...?”

“போயிருந்தேன்! புத்த பகவான் பிறந்த இடமான லும்பினிக்குச் சென்றிருந்தேன். அந்தப் புனித இடத்தைப் பார்ப்பதற்காகத்தான் இம்முறை முக்கியமாக நான் நேபாளத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். புத்தர் அவதரித்த இடத்தினைப் பார்க்கின்ற பாக்கியத்தினைப் பெற்றேன்.”

அந்தப் பௌத்த பெண்மணி சிவராமனின் பதிலைக்கேட்டு மகிழ்ந்தாள்.

நேபாளத்தின் தலைநகரான ‘கத்மண்டு’விலிருந்து ஏறத்தாழ எட்டு மணித்தியாலப் பிரயாண தூரத்தில் லும்பினி நகரம் அமைந்துள்ளது. லும்பினியிலே புத்த பெருமான் பிறந்ததாகக் குறிப்பிடப்படும் இடத்தினைப் பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் ஆண்டுதோறும் சென்று வழிபட்டு வருகின்றனர். அந்த இடத்திலே தான் புத்தர் அவதரித்தார் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்ற கி.மு. 3^{ஆம்} நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் கல்வெட்டினை இன்றும் அங்கு காணமுடியும்.

லும்பினிக்குச் செல்லவேண்டுமெனப் பலகாலமாக எண்ணி யிருந்த சிவராமனுக்கு இம்முறைதான் அந்தப் பலன் கிட்டியது.

‘இமிகிரேசன்’ சம்பிரதாயங்களை முடித்துக்கொண்டு, பறந்துவந்த விமானத்திலிருந்து பைகள் வரும்வரை தனது

பேரப்பிள்ளைகளுக்கு ஏதும் விளையாட்டுப் பொருட்களும் இனிப்புகளும் வாங்க எண்ணிய அவர், அங்கிருந்த கடைகளை நோட்டமிட்டார்.

‘மணிபேர்சின்’ கனம் குறைந்து கைப்பையின் கனம் கூடியது!

விமானத்தில் வந்த பயணிகளின் பைகளைத் தாங்கிச் சுற்றி வரும் ‘பெல்டில்’ வந்த சிகப்புநிற பை ஒன்றினைத் தூக்கித் தள்ளு வண்டியிலே வைத்துக்கொண்டார்.

சிவராமன் அவ்வாறு செய்வதைப் பார்த்ததும் வயதான பெண்மணியொருவர் அவரின் அருகிலே வந்து நின்றாள்.

“அது என்னுடைய பை....”

திகைப்படைந்த பேராசிரியர் அந்தப் பையினை மீண்டு மொருமுறை பரிசோதித்தார். அப்பெண்மணி, அந்தப்பையிலே தொங்கிய வெள்ளைநிற அடையாளப் பட்டியைக் காட்டினார். அதிலே அப்பெண்மணியினுடைய பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது. தன்னுடைய பை அதுவல்ல என்பதை அறிந்துகொண்ட பேராசிரியர், அசட்டுச் சிரிப்புடன் அந்தப்பையைத் தூக்கி அவளுடைய தள்ளு வண்டியிலே வைத்தார்.

“ஐ ஆம் சோ சொறி!....”

“நோ ப்ரொப்ளம்..” பெண்மணி சென்றுவிட்டாள்.

இவ்வாறாக, முன்பொருமுறை பிறிதொருவரின் பையினைத் தனது வீட்டுக்கே சிவராமன் கொண்டுசென்றுவிட்டார்.

வீட்டுக்குச் சென்று பையினைத் திறந்து பார்த்தால், அப்பைக்குள் பெண்களின் அரைகுறை உடைகளும் உள்ளாடை களுமாய் வெளிவந்தன. இவ்வாறான உடைகளை எப்படித்தான் பெண்கள் அணிகின்றார்களோ எனச் சிவராமனின் மனைவி ரஞ்சனி குழம்பிப்போனாள். அந்த உடைகளைப் பார்த்துக் குழம்பிப்போயிருந்த தனது மனைவியை சரிசெய்து, பையினுடைய உடைமையாளரைத் தொடர்புகொண்டு பைகளை மாற்றிக்கொண்டமை பெரியதொரு கதை.

அப்போது சிவராமனுக்கு முன்னர் நடந்த அந்தச் சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது. இருப்பினும் பேராசிரியர் இன்னமும் மாறவில்லை. மற்றவர்களின் பைகளை மாற்றி எடுக்கும் பழக்கம் இன்னமும் தொடர்கின்றது. ஆனால், ஒவ்வொருமுறையும் ஏன் பெண்மணிகளின் பைகளுடன் மாத்திரமே தனது பை மாறிக் கொள்கிறது என்பது மட்டும் அவருக்கு விளங்கவில்லை!

சிவராமன் தனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டார்.

ஒருவாறு தன்னுடைய பையைத் தேடிப்பிடித்து ஒரு தடவைக்கு மூன்றுதடவைகள் சரிபார்த்து தள்ளுவண்டியிலே தூக்கி வைத்துக்கொண்டார். தள்ளுவண்டியைத் தள்ளினார். அந்தப் பொல்லாத தள்ளுவண்டியோ நேராகச் செல்லாமல் இடது பக்கமாகச் சென்றது. வலப்பக்கமாகத் தள்ளத் தொடங்கினார். அப்போது அந்தத் தள்ளுவண்டி நேராகச் செல்லத்தொடங்கியது..!

சிவராமனின் வீடு கொழும்பு நகரிலுள்ள பம்பலப்பிட்டியில் (Bambalapitiya) உள்ளது. இப்போது அவரின் மனைவி, மகளின் குடும்பத்துடன் யாழ்ப்பாணம் (Jaffna) சென்றிருந்தாள். மருமகனின் பெற்றோர் யாழ்ப்பாணத்திலே நல்லூரில் (Nallur) வசிக்கிறார்கள்.

சிவராமனை விமானநிலையத்திலிருந்து நேரடியாக நல்லூருக்கு வரும்படி அவர்கள் அழைத்திருந்தார்கள். டிசம்பர் மாத விடுமுறைக் காலமாகையால் சிவராமனும் நல்லூருக்கே செல்ல விரும்பினார்.

‘டக்ஸி’ ஒழுங்கு செய்வதற்கு ஆயத்தமான சிவராமனை இருவர் அணுகினார்கள்.

“புரொபசர்... சிவராமன்...”

“யெஸ்...!” சிவராமனின் பதிலில் என்ன வேண்டும்? என்கிற கேள்வியும் தொனித்தது.

“நாங்கள் சி.ஐ.டி., நீங்கள் எங்களுடன் வரவேண்டும்.” ஆங்கிலத்திலே ஒருவன் கூறினான்.

சிவராமனுக்கு நெற்றி வியர்த்தது.

“ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. உங்கள் உதவி சி.ஐ.டி.க்குத் தேவைப்படுகிறது.”

சிவராமன் சற்று ஆசுவாசமானார்.

“இப்பொழுதுதான் நான் நேபாளத்திலிருந்து வருகிறேன். வீட்டுக்குப்போய் சற்று இளைப்பாறி, பின்னர்வந்து சந்திக்கலாமா? எங்கே வரவேண்டும்?” சிங்களத்தில் பேராசிரியர் வினாவினார்.

“அவசர உத்தரவு. வேலை முடிந்தவுடன் நீங்கள் போக வேண்டிய இடத்திற்கு நாங்களே உங்களைக் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவோம்”.

சிவராமனின் பதிலுக்குக் காத்திராமல், தள்ளு வண்டியை அவர்களில் ஒருவன் தள்ளத்தொடங்கினான். ஒருகணம் திகைத்து நின்ற சிவராமன் வேறு வழியில்லாமல் அவர்கள் இருவரையும் தொடர்ந்து நடந்தார்.

சிவராமனுடைய உள்ளத்திலே பயம்கலந்த சினம் மேலோங்கத் தொடங்கியது.

சிவராமனை ஏற்றிக்கொண்ட அந்த ஜீப் அதிவேகப் பாதையி னூடாக 'கட்டுநாயக்கா' (Katunayake) விமான நிலையத்திலிருந்து 'கொழும்பு' நகரத்தை வந்தடைந்தது. அன்று வெள்ளிக்கிழமை காலை நேரமாகையால் வாகன நெரிசல் அதிகமாகக் காணப்பட்டது.

கொழும்பிலே ஆடம்பர ஹோட்டல்கள் நிறைந்துள்ள 'கோல் பேஸ்' (Galle Face) பகுதிக்குள்ளே அந்த ஜீப் ஊரத் தொடங்கியது.

சிவராமனுக்கு அவர்களிடத்தே கேள்வியொன்றும் கேட்கத் தோன்றவில்லை. சி.ஐ.டி. பிரிவு உதவிவேண்டித் தன்னை அழைத்திருப்பது சற்று ஆறுதல் தந்தாலும், அவர்கள் கூறுவதை எப்படி நம்புவது? என்கிற சந்தேகமும் அவரது மனதிலே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது!

கொழும்பு புறக்கோட்டைப் பகுதியிலுள்ள சி.ஐ.டி. காரியால யத்திற்கு வண்டி செல்லப்போகின்றது எனச் சிவராமன் எதிர்பார்த்தார். ஆனால், 'கோல்பேஸ்' பிரதேசத்திலுள்ள ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றின் முன்னாலே அந்த வண்டி நிறுத்தப்பட்டமை அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது.

இதற்கு முன்னரும் அந்த ஹோட்டலுக்குச் சிவராமன் வந்திருக்கின்றார். மகாநாடுகள், கூட்டங்கள் என்பவற்றிலே கலந்து கொள்ளும் நோக்கமாகப் பலதடவைகள் அந்த ஹோட்டலுக்கு வந்த ஞாபகம் அவருக்கு இருந்தது.

ஒருசில கிலோமீற்றர் தொலைவிலே பம்பலப்பிட்டியிலுள்ள தனது வீட்டுக்குச் செல்லாமல் அந்த ஹோட்டலுக்கு வந்துள்ளமை பேராசிரியருக்குச்சற்று எரிச்சலாக இருந்தது. இருப்பினும், அவர்கள் ஏன் தன்னைக் கூட்டிச்செல்கிறார்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்கிற ஆர்வம் அவருக்குத் துருத்திக்கொண்டிருந்தது.

‘ரிசப்சனிலி’ருந்த ஹோட்டல் பணியாளர்களுக்குச் சிவராமனை அழைத்துவந்தவர்களை ஏலவே பரிச்சயமாயிருக்கவேண்டும். சிவராமனை அழைத்துவந்த இருவரும் நேரடியாக ‘லிப்டி’ல் ஏறிக்கொண்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன் லிப்டில் 4ஆம் இலக்கப் பொத்தானை அழுத்தினான்.

அவர்களை ஏற்றிக்கொண்ட லிப்ட் நான்காம் மாடிக்கு ஏறத்தொடங்கியது.

குற்றவியல் விசாரணைத் துறையின் கட்டடம் கொழும்பு நகரிலே அமைந்துள்ளது. அந்தக் கட்டடத்திலுள்ள மூன்றாவது மாடியிலே குற்றவியல் விசாரணைப் பிரிவும் நான்காவது மாடியிலே தீவிரவாத விசாரணைப் பிரிவும் செயற்படுகின்றன. தமிழீழ விடுதலைப் போராளிகளுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையே நடைபெற்ற போர்க் காலத்திலே நான்காவது மாடிக்கு விசாரணைக் கென அழைத்துச் செல்லப்பட்டமை பற்றிய பல கதைகளும் செய்திகளும் மக்கள் மத்தியிலே இன்றும் உலாவிவருகின்றன. அதனாலே ‘நான்காவது மாடி’க்குச் செல்லல் என்றதும் இலங்கை மக்களிடையே ஒருவித பயம் தொற்றிக்கொள்ளும்.

அவர்கள், சிவராமனை அழைத்து வந்தது என்னவோ ஹோட்டலிலுள்ள நான்காவது மாடிக்குத்தான். இருப்பினும் அழைத்து வந்தவர்கள் இலங்கையின் சி.ஐ.டி. பிரிவினர். அந்த ஹோட்டலில் முப்பது மாடிகள்வரை இருந்தன. ஏன் நான்காவது மாடிக்கு அழைத்து வந்தார்கள்? சிவராமனின் மனதில் தொடர்பற்ற பல எண்ணங்கள் தோன்றிமறைந்தன.

நான்காம் மாடியிலுள்ள அறை எண் 444 இன் கதவைத் திறந்து அவர்கள் உள்நுழைந்தார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து சிவராமனும் சென்றார்.

அது படுக்கையறை, வரவேற்பறை, சமையலறை, குளியலறை என அனைத்து வசதிகளுடனும் கூடிய ஒரு குட்டி வீடு! தொலைக்காட்சிப் பெட்டி தொடங்கி குளிர்சாதனப் பெட்டிவரை அனைத்து வசதிகளும் அங்கு காணப்பட்டன.

சிவராமனின் பைகள் அங்கு வந்துசேர்ந்தன.

“யெஸ் சேர், அவர் வந்துவிட்டார்”

சிவராமனை அழைத்து வந்தவர்களில் ஒருவன் தன்னுடைய அதிகாரிக்குத் தொலைபேசியின் ஊடாகத் தகவலைக் கொடுத்தான்.

பேராசிரியர் அறையிலிருந்தவண்ணம் ஜன்னலினூடாக வெளியே பார்த்தார். கடல் பரந்துவிரிந்து தெரிந்தது.

“ஓ.கே., சேர்” தொலைபேசி உரையாடலை அவன் முடித்துக் கொண்டான்.

“இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்திலே சேர் உங்களைச் சந்திப்பார். நீங்கள் அதுவரை ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளுங்கள்”

“எந்த சேர்...?”

“.....” அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். சொல்லலாமா... வேண்டாமா... என்கிற தயக்கம் அவர்களின் முகங்களில் தெரிந்தது.

“இங்கே பாருங்கள்.... நேபாளத்திலிருந்து வந்த நான், இன்னமும் வீட்டுக்குப் போகவில்லை. நீங்கள் என்னை இங்கே இழுத்துக்கொண்டுவந்துள்ளீர்கள். நீங்கள் உண்மையான சி.ஐ.டி.யா என்பதும் எனக்குத் தெரியவில்லை.” அறையின் வசதிகளைப் பார்த்துப் பயந்தெளிந்த சிவராமன் தன்குரலை உயர்த்தினார்.

“ஒருமணி நேரத்துக்குப்பின் காலை 9 மணிக்கு எங்களுடைய சேர் உங்களைச் சந்திப்பார். நீங்கள் அதுவரை ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்”

அவர்கள் அறையைவிட்டு வெளியே போய்விட்டார்கள்.

சிவராமன் கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டு, கண்ணாடியில் தெரிந்த தன் உருவத்தைப் பார்த்தார். சவரம் செய்யாத தனது நாடியைத் தேய்த்துத் தடவினார். அறுபத்துமூன்று வயதாகிய பேராசிரியரின் தாடி கறுப்பும் வெள்ளையும் கலந்திருந்தது.

என்னவாக இருக்கும்? ஏன் இரகசியமாக ஹோட்டலில் தங்க

வைக்கிறார்கள்? அரசாங்கத்துடன் தொடர்புடைய வேலையாக இருந்தால், சி.ஐ.டி. அலுவலகத்திற்கு என்னை அழைத்துச் செல்லலாமே...?

கட்டிலிலிருந்து எழும்பிய சிவராமன் அறைக் கதவைத் திறந்து வெளியிலே எட்டிப் பார்த்தார். சி.ஐ.டி. எனக் கூறிக்கொண்ட அந்த இருவரும் 'லிப்டி'ன் அருகிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன புரொபசர்.. எதுவும் வேண்டுமா...?”

“பசிக்குது.” அவர்கள் கேட்டதற்காகப் பதிலொன்றினைக் கூறிவிட்டு அறைக்கதவை அவர் மூடிக்கொண்டார். அவருக்கு உண்மையில் பசியில்லை.

இன்னம் ஒரு மணித்தியாலத்தில் எல்லாம் தெரிந்துவிடப் போகின்றது. மனதை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு அவர் குளிக்க ஆயத்தமானார். பல மணித்தியாலங்கள் பயணித்து வந்த உடம்பு, அவரைக் குளிக்கும்படி கேட்டது.

மொழி, சமயம், வரலாறு, தத்துவம், சமூகவியல் எனப் பல்துறைகளில் தேர்ச்சிபெற்றுள்ள சிவராமன், ஓய்வுபெற்றபின்னர் தன்னை எந்தவொரு பல்கலைக்கழகத்திலும் முழுமையாக இணைத்துக் கொள்ளவில்லை. பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களின் வேண்டுகோள்களின்படி வருகைதரு பேராசிரியராக விரிவுரைகளைச் செய்து வருகிறார். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இலங்கை அரசு சிவராமனின் புலமைத்துவத்தைத் தமிழ்மொழிசார்ந்த வேலைத்திட்டங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளது. சிவராமனும் அரசாங்கத்துக்கு உதவியுள்ளார். ஆனால் சி.ஐ.டி.க்கூடான இந்த அழைப்பினை அவரால் மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை.

குளித்த சிவராமன், தன்னுடைய பையிலிருந்து வெள்ளை நிற சேட் ஒன்றினை எடுத்து அணிந்துகொண்டார்.

“டிங்... டிங்...” அழைப்புமணி

‘சேர்’ என அவர்கள் கூறிய நபரை எதிர்பார்த்துக் கதவினைத் திறந்த சிவராமனை, ‘வெய்ட்டர்’ ஒருவன் எதிர்கொண்டான்.

“உணவு கொண்டுவிந்துள்ளேன்”

வெய்ட்டர் அறைக்குள்ளே வருவதற்கு வழிவிட்டு வெளியே ன்டிப் பார்த்தார். அவர்கள் இருவரும் இன்னமும் லிப்டை காவல் காத்தபடியிருந்தார்கள்!

“புரொபசர், நீங்கள் வெஜிடேரியன் என்பதால், மரக்கறி உணவு கேட்டிருந்தோம்” ஒருவன் சிங்களத்தில் கூறினான்.

“தாங்ஸ்..!”

தான் மரக்கறி உணவு மாத்திரம் உட்கொள்பவன் என்பதைக்கூட தெரிந்துவைத்துள்ளார்கள்..! சிவராமன் கதவை மூடிக்கொண்டார்.

பாண், பருப்பு, பழங்கள் என்பனவற்றைக் காலை உணவாக வைத்திருந்தார்கள். சிவராமன் ஜன்னலினூடாகக் கடலினைப் பார்த்த படி பழங்களைமட்டும் உட்கொள்ளத்தொடங்கினார். குளித்தது, அவருக்குப் பசியைக் கிளறிவிட்டிருந்தது.

9:01

9:07

“டிங்.... டிங்...”

இம்முறை பேராசிரியர் கதவைத் திறக்குமுன்னரே சி.ஐ.டி. ஒருவன் கதவைத் திறக்க, ஆஜானுபாகுவான ஒருவர் அந்த அறைக்குள்ளே நுழைந்தார்.

“குட் மோனிங் புரொபசர் சிவராமன். ஐ ஆம் ரொஹான் முத்தையா. டிரைக்டர் ஓப் சி.ஐ.டி.” கைகுலுக்கிக்கொண்டார்.

வந்தவர், வரவேற்பு அறையிலிருந்த ‘சோபா’விலே அமர்ந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து சிவராமனும் அமர்ந்துகொண்டார்.

“தங்களின் நேபாளப் பயணம் சுகமாக இருந்திருக்கும் என எண்ணுகிறேன். உங்களை வீட்டுக்குச் செல்லவிடாமல் நேரடியாக இங்கு அழைத்துவந்தமைக்கு மன்னிப்புக் கோருகின்றேன்” ஆங்கிலத்தில் சரளமாக அவர் உரையாடினார்.

தன்னுடைய ஒவ்வொரு அசைவும் கண்காணிக்கப்படுவதைச் சிவராமன் உணர்ந்துகொண்டார்.

“இந்த வேலைபற்றி மேலிடத்திலிருந்து நேரடியாக உத்தரவு தந்துள்ளார்கள். அதனாலேதான் விமான நிலையத்திலிருந்து உங்களை அவசரமாக இங்கு அழைத்துவந்துள்ளோம்” எனக் கூறிவிட்டு, அங்கு நின்ற சி.ஐ.டி.யை ரொஹான் பார்த்தார். அவரின் பார்வையைப் புரிந்துகொண்ட அந்தச் சி.ஐ.டி., அறையிலிருந்து வெளியேறி கதவைப் பூட்டிக்கொண்டான். ரொஹானும் சிவராமனும் தனிமையில் விடப்பட்டனர்.

ஒருநிமிடம் அந்த அறையினை அமைதி ஆட்கொண்டது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் கண்களால் அளந்தனர். உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாத ஜடத்தின்முன்னாலே தான் இருப்பதைச் சிவராமன் கண்டுகொண்டார்.

சிவராமன், இன்னமும் ஒருவசனம்கூட ரொஹானிடம் பேச வில்லை.

“கொழும்பு நூதனக்காட்சிச்சாலையிலுள்ள நூலகத்தை உங்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கின்றேன்” அவர்களின் உரையாடல் ஆங்கிலத்திலேயே தொடர்ந்தது.

குறித்த விடயமானது தன்னுடைய திசைக்குத் திரும்புவதை சிவராமன் உணரத்தொடங்கினார்.

கொழும்பு நூதனசாலையிலே ஒரு நூலகம் இருப்பது அனேகருக்குத் தெரியாது. 1877ஆம் ஆண்டு நூதனசாலை தொடங்கிய அன்றே அந்த நூலகமும் தொடங்கப்பெற்றது. நூதனசாலைக் கட்டடத்தின் ஒரு புறத்திலே அந்த நூலகமும் அமைந்துள்ளது. பேராசிரியர் தனது ஆய்வுத் தேவைகளுக்காகப் பல தடவைகள் அங்கு சென்றுள்ளார்.

“அந்த நூலகத்திலே ஒரு புத்தக அலுமாரியுள்ளது. அதனுள்ளே சில அரிய நூல்களும், இரகசியக் குறிப்புகளும் காலங்காலமாகச் சேகரித்து வைக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றைப் பார்வையிடுவதற்கு ஒருசிலருக்கு மாத்திரமே அனுமதியுண்டு.”

“அந்த நூலகத்திலே அப்படியொரு சேகரிப்பு இருப்பது எனக்குத் தெரியாது.” சிவராமன் முதன்முறையாக ரொஹான் முத்தையாவுடன் பேசினார்.

“உங்களுக்கு மட்டுமல்ல புரொபசர், பலருக்குத் தெரியாது. எனக்கும் இது சம்பந்தமாக இயங்கத் தொடங்கிய பின்னர்தான் தெரியவந்தது.”

சிவராமனின் மனதிலே பல எண்ணங்கள் அலைமோதின. அந்த நூலகத்துக்குள்ளே என்னென்ன பொக்கிஷங்கள் இருக்குமோ....

“என்னிடம் எதனை எதிர்பார்க்கின்றீர்கள்?”

“அந்த அலுமாரியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தமிழ்க் கவிதை ஒன்றினைப் பற்றிய சில விபரங்கள் தேவைப்படுகின்றன”

சிவராமன் ஆர்வமானார்.

“தமிழ்க் கவிதையா? அந்தக் கவிதையை யார் எழுதியுள்ளார்கள்?”

“யார் எழுதினார்கள் என்று தெரியவில்லை. இருப்பினும் அந்தக் கவிதை அதியுயர் இரகசியப் பகுதியிலே பாதுகாக்கப் பட்டு இருந்துள்ளது”

“என்ன, இரகசியமாக பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளதா? நான் அந்தக் கவிதையைப் பார்க்கலாமா?”

ரொஹான், சோபாவிலிருந்து எழுந்துகொண்டார். ஹோட்டல் வெய்ட்டரினால் மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த சுடுநீர்கொண்டு அருந்துவதற்கு கோப்பி தயாரிக்கத் தொடங்கினார்.

“ஓ ஓர் கொவ்பி...?”

“கொவ்பி பிளீஸ்..., தாங்க் யூ” சிவராமன் தனக்கும் கோப்பி தரும்படி கேட்டார்.

மீண்டும் அவ்விடத்தை அமைதி நிரப்பிக்கொண்டது. ரொஹான் கரண்டியினால் கோப்பியைக் கலக்குகின்ற ஒலி மாத்திரம் அந்த அறையினுள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

ரொஹான், தான் தயாரித்த கோப்பியைச் சிவராமனுக்கு நீட்டினார்.

“தாங்ஸ்”

“புரொபசர், தங்களிடம் கவிதையைத் தருவதற்கு முன்னதாக உங்களுக்கு எழுதப்பட்ட கடிதமொன்றினைத் தரவேண்டும்.” தன் சட்டைப் பையிலிருந்த கடிதமொன்றை எடுத்துச் சிவராமனுக்குக் கொடுத்தார் ரொஹான்.

மதியுக்குரிய டீராசீரியர் சிவராமனுக்கு,

தங்களிடம் தரப்பெற்றுள்ள தமிழ்க் கவிதையானது, அதியுயர் இரகசிய சேகரிப்புப் பகுதியிலிருந்து பெறப்பட்டது. இந்தக் கவிதையின் எமது நாட்டுடன் சம்பந்தப்பட்ட இரகசியமொன்று இணைந்திருப்பதாக அறிகின்றோம். இக்கவிதையை ஆராய்ந்து அறக்கை ஒன்றினைச் சமர்ப்பிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

இதற்குத் தங்களைவடிக் பொருத்தமானவர் வேறு எவரும் இல்லை. இந்த வேலையை நீங்கள் செய்யும் காலத்தல் தங்களுக்கு வேண்டிய அனைத்து வசதிகளையும் ச.ஐ.டி. உயர் அதிகாரி தரு. ரொஹான் முத்தையா செய்துதருவார்.

முக்கியம் : இரகசியம் காக்கவும்.

நன்றி

குழுத் தலைவர் - அரசீனால் அமைக்கப்பெற்ற விசேட குழு

மேலிடத்தினால் எழுதப்பெற்ற அந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்த சிவராமனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அந்தக் கவிதையில் பெரிய தொரு மர்மம் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் அதியுயர் இரகசிய சேமிப்புப் பகுதியில் அந்தக் கவிதை வந்துசேர வாய்ப்பில்லை. மேலும் அரசாங்கம் விசேட குழுவொன்றை அமைக்கத் தேவையில்லை. முக்கியமாக சி.ஐ.டி. பிரிவு இதிலே தொடர்புபெறத் தேவையில்லை.

இந்த நாட்டு இரகசியத்தைத் தொடர்புபடுத்தி தமிழில் ஏன் கவிதையை எழுதியுள்ளார்கள்?

அது என்ன மர்மம்?!

ரொஹான் முத்தையா தன்னுடைய சட்டைப் பையிலிருந்து மஞ்சள் நிற 'கவர்' ஒன்றை எடுத்து முன்னாலிருந்த மேசையின் மேலே வைத்தார்.

“இதுதான் கவிதையின் பிரதி”

அந்த மஞ்சள்நிற கவர் 'ரெஸ்ட்ரிக்டட்' (Restricted) 'இரகசிய மானது' எனும் சிவப்பு அடையாளத்துடன் ஓட்டப்பட்டிருந்தது. அதனை உடனே திறந்துபார்க்க வேண்டுமெனப் பேராசிரியரின் கையும் மனதும் துருதுருத்தன.

“ஓ. கே. புரொபசர், நான் கிளம்புகிறேன். தங்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கூறினால் பக்கத்து அறையிலே தங்கியிருக்கும் சி.ஐ.டி., பியசேன ஒழுங்குபடுத்தித் தருவான். அவன் உங்களுக்கு ஒத்தாசையாக இருப்பான். இந்த அறையிலே கொம்பியூட்டர், இன்டர்நெட் என்று எல்லா வசதிகளும் செய்து தரப்படும். உங்களுக்குப் புத்தகம் எதுவும் வேண்டுமென்றால் பொது நூலகத்திலிருந்து எடுத்துத்தர வசதி செய்துள்ளோம். என்னை இந்த இலக்கத்திலே தொடர்பு கொள்ளலாம்..” தன்னுடைய 'விசிட்டிங் கார்ட்டை' நீட்டியபடி கூறினார்.

“நான் வெளியிலே போகலாமா..? இது சிறையில்லையே..?”

“அரசாங்கத்தின் விசேட அலுவலரை நான் சிறை வைக்க முடியுமா..?”

ரொஹான் சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டு தொடர்ந்தும் கூறினார்.

“நீங்கள் எங்கேயும் போகலாம், வரலாம். தங்களுக்கென்று வாகனம் உள்ளது. கூறியவுடன் பியசேன ஒழுங்குபடுத்துவான். தங்களைப் பார்க்க எவரும் இங்கு வரலாம். ஆனால்...,”

“ஆனால்...?”

“கடிதத்தில் கூறியதுபோன்று இரகசியம் காக்கவேண்டும். தாங்கள், இக்கவிதையைப் பற்றிய விடயங்கள் எதையும் அறிந்து

கொண்டால் வெளியிலே யாருக்கும் கூறக்கூடாது. எம்மிடம்தான் கூறவேண்டும்”

“எனக்கு உதவியாளராக யாரையும் வைத்துக்கொள்ளலாமா...?”

“நீங்கள் வேண்டுமானால் தங்களுடைய மாணவன் கஜந்தனை அழைத்துக்கொள்ளலாம். இல்லாவிடில் நீங்கள் கேட்பவர்களை நாங்கள் வேலைக்கு அமர்த்துவோம்.”

தன்னுடைய மாணவனின் பெயர்கூட தெரிந்து செயற்படும் ரொஹானிடம் மேலும் எதனைப்பற்றியும் சிவராமன் கேட்கவில்லை.

“தாங்க யூ..” வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பதைச் சிவராமன் அறிவித்தார்.

“ஓல் த பெஸ்ட்..” கை குலுக்கிவிட்டு ரொஹான் வெளியேறினார்.

அறைக்கதவு மூடப்பட்டது.

சிவராமனுக்கு அனைத்தும் கனவிலே நடப்பதுபோன்றதொரு உணர்வு.

மேசையிலிருந்த மஞ்சள்நிற கவரினைச் சிவராமன் அவசர அவசரமாகப் பிரிக்கத் தொடங்கினார். அதற்குள்ளே ஒரு வெள்ளை நிறத்தாள் இருந்தது. அது ‘போட்டோ கொப்பி’ செய்யப்பெற்ற பிரதியாகும். அந்தத் தாளிலே நான்கேநான்கு வரித் தமிழ்க் கவிதை ஒன்று எழுதப்பெற்றிருந்தது.

சிவராமன் மர்மம் நிறைந்த அந்தக் கவிதையை படிக்கத் தொடங்கினார்.

அடுத்த சில நாட்களுக்கு அந்தக் கவிதை, சிவராமன் எதிர்பார்க்காத எத்தனையெத்தனையோ புதிய அருபவங்களைத் தரப்போகின்றது என்பது அப்போது அவருக்குத் தெரியாது!

“சேர், யாரோ ஒருவர் நாலுவரிக் கவிதை ஒன்றினை எப்போதோ எழுதிவைக்க, அதன் காரணமாக இந்த ‘.பை ஸ்டார்’ ஹோட்டலில் உங்களுக்கு இன்று ‘றாம்’ கிடைத்திருப்பதை என்னால் நம்பமுடியவில்லை....”

கோப்பியை உறிஞ்சிக் குடித்தவாறு சிவராமனைப் பார்த்து கஜந்தன் கூறினான்.

‘கொம்பியூடேசனல் லிங்குவஸ்டிக்ஸ்’ (Computational Linguistics) என்கிற கணினியையும் தமிழ் மொழியியலையும் இணைக்கும் துறையிலே கஜந்தன் பி.எச்.டி. (PhD) செய்துகொண்டிருக்கின்றான். அவன் எம்.பில். (MPhil) செய்யும்போது அவனுடைய மேற்பார்வை யாளராகச் சிவராமனும் இருந்துள்ளார். அக்காலத்திலே ஏற்பட்ட தொடர்பு, இன்னமும் தொடர்கிறது. சிவராமனின் புலமைத்துவத்தின்மீது கஜந்தனுக்கு அபார பிடிப்புள்ளது. சிவராமனுக்கும் கஜந்தனின்மேல் அன்புப் பிணைப்புண்டு. கஜந்தனிடமுள்ள அறிவை நோக்கிய தேடல் பேராசிரியரை அவன்பால் அன்புகொள்ளவைத்துள்ளது. இருவரும் குறித்த ஒருவிடயத்தைப் பற்றி நாட்கணக்காக வாதிடும் வழக்கமுடையவர்கள். சிவராமனின் மனைவி ரஞ்சனியும் கஜந்தனைத் தமது மகனாகவே பாவனை செய்கின்றாள்.

“என்னால் ஒருவிடயத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை” கஜந்தன் கூறினான்.

ரொஹான் முத்தையா வந்து சென்றவுடனேயே கஜந்தனைச் சிவராமன் தொடர்புகொண்டிருந்தார். கஜந்தன் தெஹிவளையில் (Dehiwala) பெற்றோருடன் தங்கியுள்ளான். சிவராமனைப் பொறுத்த வரை இவ்விடயம்பற்றி ஆரோக்கியமாக உரையாடக் கூடியவனும் அருகிலுள்ளவனும் கஜந்தன்தான்.

“எதைப் புரிந்துகொள்ளமுடியவில்லை?”

“இந்தத் தமிழ்க் கவிதை எப்படி கொழும்பு ‘மியூசிய’த்துக்கு வந்து சேர்ந்தது என்பதுதான்.” கஜந்தனுக்கு கொழும்பு நூதன சாலையிலுள்ள நூலகத்தைப் பற்றிய அறிமுகம் இல்லை. அதனால் அக்கேள்வியைக் கேட்டான்.

மற்றைய நூலகங்களிலும் பார்க்க கொழும்பு நூதன சாலையிலுள்ள நூலகம் வித்தியாசமானது. 1877^{ஆம்} ஆண்டு தொடங்கி அந்நூலகம் இயங்கிவருகின்றது. இலங்கைச் சட்டத்தின்படி 1885^{ஆம்} ஆண்டு தொடங்கி இலங்கையில் அச்சேறிய அனைத்து ஆவணங்களும் அங்கு சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்நூலகம் தொடங்கி ஏறத்தாழ நூறு வருடங்களின் பின்னர்தான் இலங்கை ஆவணக் காப்பகமே தொடங்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையில் 1737^{ஆம்} ஆண்டு அச்சேறிய முதலாவது நூல் முதற்கொண்டு ஏறத்தாழ 12 மில்லியன் தலையங்கங்களில் அந்நூலகத்திலே ஆவணங்கள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது!

சிங்களம், பாளி, சமஸ்கிருதம், தமிழ், பர்மா, தெலுங்கு மொழிகளில் எழுதப்பெற்ற ஆயிரக்கணக்கான ஓலைச் சுவடிகளும் அங்கு உள்ளதாகப் பதிவுகளுள்ளன!

“அந்த நூலகத்துக்கு நீ... போயிருக்கின்றாயா...?”

“இல்லை...”

“அந்த நூலகத்தின் உள்ளறைகளுக்குள் நீ போகமுடியாது. வெளியிலே ஓர் அறையுள்ளது. எமக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை, ஓலைச்சுவடிகளை அவர்களிடம் எழுதிக் கேட்கவேண்டும். அவர்கள்தான் உள்ளே சென்று தேடி எடுத்துத் தருவார்கள். சில வற்றை ஒரு கிழமையின்பின்னர்தான் அவர்கள் தேடித் தருவார்கள்.”

“இன்டரஸ்டிங்...!” இலங்கையில் அப்படியொரு நூலகம் இருப்பதே அன்றுவரை கஜந்தனுக்குத் தெரியாது.

“அங்கு இருக்கின்ற ஆவணங்களின் பட்டியலானது முழுமையாகத் தயாரிக்கப்படவில்லை. என்ன இருக்கின்றது, என்ன

இல்லை என்றுகூட யாருக்கும் இதுவரை தெரியாது. நூலகத்துக்கு உள்ளேயும் வெளி ஆட்கள் யாரும் போகமுடியாது.” சிவராமன் தொடர்ந்தார்.

கிடைப்பதற்கரிய பல நூல்கள் அங்கே பாதுகாக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன. எகிப்திய பிரமிட்டுக்களில் செதுக்கப்பட்டுள்ள உருவப்பட மொழிக்கான அகராதி ஒன்றிணைக்கூட நூதனசாலை யிலுள்ள அந்த நூலகத்திலே இருந்து எடுத்து ஆய்வு செய்தமை சிவராமனின் ஞாபகத்தில் வந்தது.

கஜந்தன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். அடுத்த தடவை கொழும்பு நூதனசாலைக்குச் செல்லும்போது, ஆச்சரியமும் இரகசியமும் நிறைந்த அந்த நூலகத்துக்குத் தவறாது சென்று பார்க்கவேண்டுமென அவன் எண்ணிக்கொண்டான்.

“கடித்திலே ‘இரகசியம் காக்கவும்’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால், இந்தக் கவிதையில் ஏதோ இரகசியம் பொதிந்திருக்கவேண்டும். அந்த இரகசியம் பற்றிய ஏதோ ஒருவிடயம் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். அவ்விடயம் பரந்துபட்டு மக்களிடம் செல்வதற்கு மேலிடம் விரும்பவில்லைப் போலும். அதனால் சி.ஐ.டி.யை ஈடுபடுத்தியிருக்கலாம்” சிவராமன் பின்னணியை விளங்கிக்கொள்ள முயற்சித்தார்.

“இந்தக் கவிதை ஏன் தமிழிலே எழுதப்பட்டுள்ளது...?” கஜந்தன் கேட்டான்.

“ஐ டோண்ட் நோ..., நாங்கள் அதைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். கவிதையிலே எழுதப்பட்டுள்ள இரகசியம் வெளிவந்தவுடன் ஏன் தமிழிலே கவிதை எழுதப்பட்டது என்பதும் தெரியவரலாம்” கடலை நோக்கியபடி சிவராமன் பதில் கூறினார்.

“சேர்..., இந்த வேலையை ஏன் வீட்டிலிருந்து செய்யச் சொல்லாமல், இந்த ஹோட்டலில் உங்களைத் தங்க வைத்துள்ளார்கள்? எங்கேயோ இடிக்கின்றது” கஜந்தன் தொடர்ந்தும் கேள்விகளைக் கேட்டவண்ணம் இருந்தான்.

அறையை அமைதி கௌவிக்கொண்டது.

கஜந்தன், தற்செயலாக மூடியிருந்த அறைக் கதவினைக் கூர்ந்துபார்த்தான். கதவுக்கு வெளிப்புறத்திலே ஏதோ இருப்பது போன்றதொரு உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டது. தனது சப்பாத்துக்களை மெதுவாகக் கழற்றினான். சிவராமனைப் பார்த்து தன் உதட்டில் கைவைத்து, எதுவும் சத்தம்செய்யவேண்டாம் என்று சைகை செய்தான். மெதுவாக நடந்துசென்று அறைக்கதவினை அடைந்து, கதவின் கைப்பிடியைப் பிடித்து வேகமாகத் திறந்தான்.

கதவோடு நெருக்கமாகநின்று ஓட்டுகேட்டுக்கொண்டிருந்த சி.ஐ.டி. பியசேன நிலைதடுமாறி அறையின் உள்ளே வந்தான்.

“ஏதும்.... வேண்டுமா... என்று கேட்க வந்தேன். நீங்கள் கதவைத் திறந்துவிட்டீர்கள்” சிங்களத்தில் கூறினான்.

சிவராமனும் கஜந்தனும் ஒருவரையொருவர் அர்த்தத்துடன் நோக்கிக்கொண்டனர்.

“நீலநிற ‘மாக்கர்’ பேனைகள் மட்டும்தான் இங்கு இருக்கின்றன. எங்களுக்கு கறுப்பு, பச்சை, சிவப்பு ஆகிய நிறப் பேனைகளும் தேவைப்படுகின்றன. அதைத் தங்களிடம் கேட்பதற்காக வந்தேன். கதவைத் திறக்கும்போது நீங்களும் இங்கே வந்துவிட்டீர்கள்” அறைக்குள்ளே இருந்த வெள்ளைநிற பலகையைக் காட்டியபடி கூறினான் கஜந்தன். அந்த வெள்ளைநிறப் பலகையிலே நீலநிற மையினால் அந்தத் தமிழ்க் கவிதை எழுதப்பட்டிருந்தது.

“ஓ.கே. நான் கொண்டுவந்து தருகின்றேன்” பியசேன தன் கைத்தொலைபேசியில் இலக்கங்களை அழுத்தத்தொடங்கினான். கஜந்தன் கதவைப் பூட்டிவிட்டு உள்ளே வந்தான்.

‘ஓட்டுக்கேட்கிறார்கள்’ என்கிற செய்தியை கஜந்தனின் கண்கள் சிவராமனுக்குக் கூறின. அவரும் ஆமோதித்துத் தலையசைத்தார். தாம் இருப்பது ஹோட்டலல்ல. அதுவொருவகைக் கண்காணிப்பு அறை என்பது பேராசிரியருக்கு உறுதியாகத் தொடங்கியது. தன்னுடைய செயல்களைக் கவனிப்பதற்காகவே இந்த அறையிலே தன்னைத் தங்க வைத்துள்ளார்கள் என்பது தெளிவாகியது. சிவராமனுக்கு அன்று காலைமுதல் ஏற்பட்டுவரும் குழப்பங்கள்

தொடர்ந்தவண்ணம் இருந்தன. அவர்கள் ஏன் தன்னைக் கண்காணிக்க வேண்டும்? அந்தக் கவிதையில் அப்படியென்ன இரகசியமுள்ளது?

‘ஒரு தமிழ்க் கவிதை பற்றி ஆராய்வதற்கு ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில் தங்க வைத்து, முழுநேர சி.ஐ.டி. பணியாளர் ஒருவரை கண்காணிக்க அமர்த்தியுள்ளார்களா..? அப்படியென்ன மர்மம் அந்தக் கவிதையில் உள்ளது’ சிவராமனின் மனம் குழம்பியது.

‘கவிதை பற்றிய ஏதோவொரு துப்பு அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டம் தேவையில்லை’ கஜந்தனின் மனம் வேறுதிசையில் அலை பாய்ந்தது.

“கவிதையில் நான்கு வரிகள் உள்ளன...” கஜந்தன் சத்தமாகப் பேசத்தொடங்கினான்.

“கவிதையைப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எழுதியிருப்பார்கள் போலும்?” சிவராமன் தன்பங்கிற்கு உரத்துக் கூறினார்.

இருவரும் பொருத்தமில்லாத விடயங்களைச் சத்தமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். தாங்கள், எந்தவொரு விடயத்தையும் அந்த அறையிலிருந்து பேசக்கூடாது என்பது அவர்களுக்குப் புரிந்துவிட்டது. இருவரும் என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தார்கள்.

பியசேன, பக்கத்து அறையிலிருந்தபடி ரொஹானுடன் தொலைபேசியிலே பேசிக்கொண்டான். அவனுக்கு முன்னால் 52 அங்குலத்திலாலான பெரியதொரு டி.வி. திரை வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த டி.வி. திரையிலே சிவராமன் இருக்கும் அறையினது நடவடிக்கைகளை சி.சி.டி.வி. (CCTV) கமெராக்களின் உதவிகொண்டு பியசேன பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“சேர்..., அவர்களுக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது என நினைக்கின்றேன். இருவரும் பேசாமல் அமர்ந்தபடி இருக்கிறார்கள்.”

“மைக்’ உள்ள சி.சி.டி.வி. கமெராக்களை அடுத்தமுறை பொருத்த வேண்டும். உள்ளே இருப்பவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதும் எமக்குத் தேவையாகவுள்ளது.” தற்போதைய சி.சி.டி.வி. கமெரா அமைப்பானது ஒலியைத் தராமல் ஒளிப்படங்களை

மாத்திரம் தருவது ரொஹானுக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை.

“நீ ஹோட்டலில் இருந்து வெளியேறுவதாகக் காட்டிக்கொள். அவர்கள் வெளியில் எங்கேயாவது சென்றால் தடுக்காதே” சொல்லி விட்டு ரொஹான் தொலைபேசி அழைப்பைத் துண்டித்தார்.

பியசேன, டி.வி. ‘ரிமோட்’டை எடுத்து சில பொத்தான்களை அழுத்தினான். அந்தத் திரையிலே, அப்போது சாதாரண தொலைக் காட்சி அலைவரிசைகளில் ஒன்று தெரிந்தது. மேசையிலிருந்த துப்பாக்கியை எடுத்து அவன் அணிந்திருந்த மேற்சட்டையின் உட்புறமாகவுள்ள மறைவான ‘பொக்கற்றில் வைத்துக்கொண்டான். தானிருந்த அறையைப் பூட்டிவிட்டு வெளியேறினான்.

சிவராமன் தங்கியிருந்த அறைக்கு முன்னால் நின்று அவ்வறையினுடைய அழைப்பு மணியை பியசேன அழுத்தினான். கஜந்தன் கதவைத் திறந்தான்.

“அவசர வேலையாக நான் ‘ஓபிஸு’க்குப் போகின்றேன். வருவதற்கு மூன்று, நான்கு மணித்தியாலங்கள் ஆகும். உங்களுக்கு வாகனம் வேண்டுமா? வரும்போது நான் மாக்கர் பேனைகளை வாங்கி வருகின்றேன்.”

“எங்களுக்கு வாகனம் தேவையில்லை. நாங்கள் வெளியிலே சென்று கடற்கரை ஓரமாக சற்றுநேரம் நடந்துவிட்டு வருவோம்.” கஜந்தன், சிவராமனையும் பியசேனவையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி பதிலளித்தான்.

பியசேன சென்றுவிட்டான்.

திருடர்களைக் கண்காணிப்பதுபோன்று தங்களைக் கண்காணிப்பது கஜந்தனுக்கு எரிச்சலூட்டியது. பேராசிரியருக்கும் சுயமாகச் சிந்தித்து இயங்கவேண்டும். சி.ஐ.டி.யினர் தன்னைக் கண்காணிக்கின்றனர் என்பதை அறிந்தவுடனேயே அவரது சிந்தனை ஓட்டம் தடைபடத் தொடங்கியது.

பியசேன சென்று 15 நிமிடங்களில் சிவராமனும் கஜந்தனும் வெளியே கிளம்பினார்கள். ரொஹான் முத்தையா தந்த கவிதை

யின் பிரதி, சிவராமனுக்கு எழுதப்பட்ட கடிதம், தங்களுடைய தொலைபேசிகள், கஜந்தனின் மடிக்கணினி ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொண்டார்கள். அறையை மூடிவிட்டு ஹோட்டலுக்கு வெளியே வந்தார்கள்.

ஹோட்டலில் இருந்து வெளியேறிய இருவரும் நடந்தவாறே பிரதான பாதையை அடைந்தார்கள்.

“சார்... டக்ஸி...?” அவர்களுக்கு அருகே பச்சைநிற ‘திறி வீலர்’ ஒன்று வந்து நின்றது. ஓட்டுநர் அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

இருவரும் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

“எங்கே போகவேண்டும்..?”

“கொழும்பு ரயில்வே நிலையத்திற்கு”

* * *

பியசேன, சிவராமன் தங்கியிருந்த அறைக்குள்ளே நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்குத் தொலைபேசி அழைப்பு ஒன்று வந்தது.

“யெஸ்..?”

“சேர், அவர்கள் இருவரும் கொழும்பு ரயில் நிலையத்திலே இறங்கினார்கள். ‘கவுண்ட்’ரில் ‘டிக்கட்’ எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றுவிட்டார்கள். எங்கே டிக்கட் எடுத்தார்கள் என்று விசாரித்தேன். ‘பிளாட்போம் டிக்கட்’தான் எடுத்துள்ளார்கள். உள்ளேபோய் பார்க்க வேண்டுமா?” சிவராமனையும் கஜந்தனையும் இறக்கிவிட்ட டக்ஸி ஓட்டுநர் பியசேனவுக்குத் தகவலைக் கொடுத்தான்.

“தேவையில்லை”

சிவராமனின் அறையினை மூடிவிட்டு, தான் தங்கியுள்ள அறைக்கு பியசேன வந்தான்.

‘இந்த நாட்டின் இரகசியமொன்று இப்போது அவர்கள் கைகளில் உள்ளது. அந்த இரகசியம் அவர்கள் மூலம்

வெளியார் எவருக்கும் தெரிந்துவிடக்கூடாது. எனவே அவர்களின் நடவடிக்கைகளை உன்னிப்பாக கவனிக்கவேண்டும்' என ரொஹான் முத்தையா அறிவுறுத்தியிருந்தது பியசேனாவின் மனதில் அடிக்கடி ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது.

டி.வி. ரிமோட்டினை எடுத்து, மீண்டும் சில பொத்தான்களை அழுத்தினான்.

அப்போது அந்த டி.வி.யிலே கொழும்பின் வரைபடம் தெரிந்தது. அந்த வரைபடத்திலே சிகப்புநிறப் புள்ளியொன்று மின்னியவண்ணம் இருந்தது.

பியசேன, டி.வி. திரையைப் பார்த்தவண்ணம் இருந்தான். அந்தத் திரையிலே சிகப்புநிறப் புள்ளியொன்று மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. சிவராமனும் கஜந்தனும் ஹோட்டலில் இருந்து வெளியேறிச் சென்று ஏறத்தாழ ஒரு மணித்தியாலம் ஆகிவிட்டது.

பியசேன, தொலைபேசிமூலம் ரொஹான் முத்தையாவுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தினான்.

“சொல்லு... பியசேன”

“சேர், சிவராமனின் தொலைபேசி இலக்க ‘ஸிம்’ (SIM) நகர்வினை ‘ஜி.பி.எஸ்.’ (GPS) மூலமாகக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். அவர்கள் அநுராதபுரத்துக்குச் (Anuradhapura) செல்கின்ற புகைவண்டியிலே பயணிக்கின்றார்கள்.” பியசேன சிங்களத்திலே கூறினான்.

சிவராமனின் தொலைபேசி இலக்கச் ‘ஸிம்’ இருக்கின்ற இடத்தினைக் கணிப்பதன் வாயிலாக பேராசிரியர் இருக்கின்ற இடத்தினை அவர்கள் கணித்தனர். அதன்படி சிவராமன் அநுராதபுர நகரத்தினை நோக்கி நகர்ந்தவண்ணம் இருந்தார்.

“ஓ.கே. குட். கஜந்தனின் ‘ஸிம்’ ஐயும் கவனிக்கவேண்டும்”

“முயற்சித்தேன் சேர்... ஆனால், கஜந்தனின் ‘போன்’, ‘ஓவ்’ நிலையிலே இருப்பதால் அதனுடைய நகர்வினைக் கணிக்க முடியவில்லை. ஒருவேளை கஜந்தனின் தொலைபேசியில் ‘பற்றரி’ முடிந்திருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் இருவரும் அருகருகேதான் இருக்கவேண்டும்...”

“மிகவும் கவனம். அவர்கள் குற்றவாளிகள் அல்லர். மிகுந்த புத்திசாலிகள். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள், யாருடன் தொடர்பு

கொள்கின்றார்கள், எங்கெங்கு செல்கிறார்கள், அவர்களின் சிந்தனைப் போக்கு எத்தகையது என்பனவற்றைக் கவனமாகக் கவனிக்கவேண்டும்.”

“யெஸ் சேர்.., புகிறது.”

ரொஹான் தொலைபேசியைத் துண்டித்தார். அவரின் முகத்திலே சிந்தனை ரேகைகள் படரத்தொடங்கின.

தன் கதிரையிலிருந்து எழுந்து அறையிலே சிறிது உலாவினார். அவர்கள் ஏன் அநுராதபுரம் நோக்கிச் செல்கிறார்கள். மறைவிடம் தேடிச் செல்கின்றார்களா? அல்லது அந்தக் கவிதையைப் பற்றிய ஏதாவது செய்தி அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டதா?

சிவராமன் அந்தக் கவிதையைப் பற்றி எதனையும் அறிந்து கொண்டால், உடனடியாகத் தானும் அவ்விடயத்தை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதே ரொஹானின் நோக்கம்.

கால இடைவெளி பொய்மைச் செய்தியை வாய்மையின் அருகிலும் வாய்மைச் செய்தியைப் பொய்மையின் அருகிலும் நகர்த்தக்கூடியது என்பதை அவர் தனது தொழில் அநுபவத்திலே கண்டுள்ளார்.

* * *

நேரம் இரவு 8 மணியாகிவிட்டது. கடந்த 12 மணித்தியாலங்களுக்குள் அடுத்தடுத்து நடந்த திகைப்பூட்டும் நிகழ்வுகளால் சிவராமன் களைத்துப் போயிருந்தார். நேபாளத்திலிருந்து வந்த பயணக் களைப்பும் அவரை நன்றாகச் சோரச்செய்திருந்தது.

சி.ஐ.டி.யின் பிடியிலிருந்து நழுவிச் செல்வது சரியானதா?

அவர்கள் என்னைக் கைது செய்யவில்லை. விசாரணைக்கும் அழைத்துச் செல்லவில்லை. அந்த ஹோட்டலை விட்டுச் செல்லக்கூடாது எனவும் அவர்கள் சொல்லவில்லையே. என்னிடம் உதவிதானே கேட்டார்கள். தனக்கு எழுதப்பட்ட கடிதத்திலும் அந்த ஹோட்டலில் இருந்து தன்னைப் பணிபுரியும்படி குறிப்பிடவில்லையே.. சிவராமன், தனக்குத்தானே சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டார்.

“சேர், இன்னும் 15 நிமிடத்திலே நாங்கள் ‘கண்டி’யை (Kandy) அடைந்துவிடுவோம்! அங்கொரு ஹோட்டலில் தங்கி ஓய்வெடுத்துக் கொள்வோம். நாளைக்கு மேற்கொண்டு பார்த்துக்கொள்ளலாம். உங்களுக்கு ஓய்வு தேவை.”

சிவராமனும் கஜந்தனும் புகைவண்டியில் இருந்தார்கள். அவர்களிருந்த புகைவண்டி ‘கண்டி’ நகரத்தை நோக்கி நகர்ந்த வண்ணம் இருந்தது! ஆனால், பியசேனாவின் கணிப்பின்படி சிவராமன் அநுராதபுரம் நோக்கிச் செல்கின்றார்.

கொழும்பு புகையிரத நிலையத்திற்கு வந்ததும், சிவராமன் தனது மனைவி ரஞ்சனிக்குத் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டார். தான் நேபாளத்திலிருந்து வந்துசேர்ந்த செய்தியையும், எதிர்வரும் இரண்டு - மூன்று தினங்களுக்குத் தன்னைத் தொடர்புகொள்ள வேண்டாம் எனவும், தானே தொடர்புகொள்வதாகவும் அறியத்தந்தார். முதலில் குழம்பிப்போன ரஞ்சனி, பேராசிரியரின் போக்கைத் தெரிந்தமையால் அவர் கூறியதைப் பெரிதுபடுத்தவில்லை. கூடவே கஜந்தனும் இருக்கிறான் என்பது அவளுக்கு ஆறுதலளித்தது.

அவளைப் பொறுத்தவரை சாதாரணமாகவே தொடர்பு கொள்ளாத மனுசன், இவ்வாறு சொல்லிப்போட்டு தொடர்பு கொள்ளாமல் இருப்பதினாலேயே சற்றுக் குழப்பம்!

கஜந்தனும் தன்னுடைய பெற்றோருக்கு அறிவித்துவிட்டான். அவர்களுக்கும் தமது மகன் பேராசிரியருடன் இருக்கிறான் என்றவுடன் பதட்டமில்லை. மேலும், அவன் இவ்வாறாக சில நாட்களுக்குத் தலைமறைவாவது ஒன்றும் அவனது பெற்றோருக்கு அதிர்ச்சியூட்டும் செய்தியில்லை.

முன்பொருமுறை சிவனொளிபாத மலைக்குச் செல்வதாகக் கூறி ஒருகிழமைக்குப் பின்னர்தான் தன் பெற்றோருடன் கஜந்தன் தொடர்புகொண்டான். இரத்தினபுரி வழியாக சிவனொளிபாத மலையினை ஏறும்போது இடையிலுள்ள ஒரு காட்டிலே சில நாட்கள் தங்கிவிட்டான். அவ்விடத்தில் மின்சார வசதி இல்லையாகையால் அவனால் பெற்றோருடன் தொடர்பு கொள்ளமுடியவில்லை.

கஜந்தன் தன்னுடைய பெற்றோருடன் பேசிவிட்டு தன்னுடைய தொலைபேசியை 'ஓப்' செய்துவிட்டான்.

கொழும்புப் புகையிரத நிலையத்திலிருந்த ஒரு கடைக்குச் சென்று புதியதொரு 'மொபைல் ஸிம்' ஒன்றையும் விலைகுறைந்த தொலைபேசி ஒன்றையும் அவன் வாங்கினான். சிவராமனின் தொலைபேசி எண்ணுக்குரிய 'ஸிம்'ஐ கழற்றிப் புதிதாக வாங்கிய தொலைபேசியிலே பொருத்தினான். புதிதாக வாங்கிய 'ஸிம்'ஐ பேராசிரியரின் பழைய போனிலே பொருத்தி அவரிடம் கொடுத்தான்.

"சேர், இது புதிய தொலைபேசி 'நம்பர்'. அவசரத் தேவைக்கு மாத்திரம் பயன்படுத்துங்கள். உங்களுடைய 'போன்' ஐயும் 'ஓப்' பிலேயே வைத்துக்கொள்வோம். இரண்டொரு நாளைக்கு நெருக்கமான யாரோடும் தொடர்பு கொள்ளவேண்டாம். உங்களுடைய பழைய நம்பரை பின்னர் மீண்டும் எடுத்துக்கொள்ளலாம்"

சிவராமனின் தொலைபேசி எண்ணுக்குரிய 'ஸிம்' பொருத்திய புதிய 'போனை' சப்தமில்லாதவாறு 'சைலண்ட்' நிலைக்குக் கொண்டுவந்தான். யாரும் தொடர்புகொண்டாலும் போன் சத்தமிட்டு ஒலிக்காது. அந்தப் புதிய தொலைபேசியைச் சிறிய பை ஒன்றினுள் வைத்துக்கட்டினான். அங்கு நின்ற அநுராதபுரத்துக்குச் செல்லுகின்ற புகையிரதத்திலே ஏறி, பொதிகளுடன் பொதியாக அதனை வைத்துவிட்டு யாருக்கும் சந்தேகம் வராதவண்ணம் அந்த வண்டியிலிருந்து மெதுவாக இறங்கிக்கொண்டான். இருக்கைக்கு முண்டியடித்துக்கொண்டிருந்த சனக்கூட்டம் கஜந்தனின் இந்தச் செய்கையைக் கவனிக்கவில்லை.

சிவராமனின் தொலைபேசி எண்ணுடைய புதிய போனைக் காவிக்கொண்டு புகைவண்டி அநுராதபுரம் நோக்கி நகரத் தொடங்கியது. சிவராமனும் கஜந்தனும் கொழும்பிலிருந்து கண்டி செல்லும் புகையிரதத்தில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

சிவராமனின் போனை வைத்துக்கொண்டு அவருடைய நகர்வினை சி.ஐ.டி. பிரிவினர் கவனிப்பார்கள் என்பதைக் கஜந்தன் ஊகித்திருந்தான். கஜந்தனின் இந்தச் செய்கை காரணமாக,

சி.ஐ.டி.யைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் இருவரும் அநுராதபுரம் நோக்கிச் செல்கின்றனர், என்கிற கணிப்பு ஏற்படும்.

சிவராமனின் 'ஸிம்' நகர்வைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பியசேனவுக்கு அந்தச் 'ஸிம்' அநுராதபுரம் நோக்கி நகர்ந்தவண்ணம் இருப்பது தெரியவந்தது. இவ்வாறு சி.ஐ.டி.யைத் திசை திருப்பினால் சுயமாக இயங்குவதற்கு அவர்களுக்கு ஓரிரு நாட்கள் கிடைக்குமென்பது கஜந்தனின் எண்ணம்.

கஜந்தன் செய்கின்ற இந்தச் செய்கைகளைப் பற்றி பேராசிரியர் ஒன்றுமே அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவரது மனதினை அந்தத் தமிழ்க் கவிதை மாத்திரமே ஆக்கிரமித்திருந்தது.

தனது சட்டைப் பையிலிருந்த அந்தக் கவிதையை எடுத்து மீண்டுமொருமுறை அவர் வாசித்தார். அக்கவிதை அவருக்கு மனப் பாடமாகிவிட்டது.

வட்டச் சக்கர சுட்டும் செய்தி

துட்டச் சத்ரு ரகனாயில் எய்த

தீட்டம்தீர் வருடம் காண்

துட்டம்தீர் தருகச்சாம்!

பேராசிரியர், கவிதையை வாசிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு கஜந்தனும் மீண்டுமொருமுறை அந்தக் கவிதையைப் படித்துப்பார்த்தான்.

அவர்கள் இருவரினது கண்களும் 'கச்சாமி' என்கிற சொல்லின் மீதே நிலைத்துநின்றன!

கீவிதையுடன் தொடர்புடைய ‘கேஸ்’ எடுத்துக் கொண்ட திலிருந்து ரொஹான் முத்தையாவின் மனம் ஒருநிலையில் இல்லை. மனதுக்குள்ளே ஏதோவொரு தயக்கமும் நெருடலும் இருந்தன. இது மற்றைய ‘கேஸ்’களைப் போன்றதல்ல என்பதும் அவருக்குத் தெரியும்.

ரொஹான் தயங்கியதைப் போன்றே நடந்தும்விட்டது.

காலை 8 மணிக்கு ரொஹானின் அலுவலக அறையிலே பியசேன நிற்குகொண்டிருந்தான். ரொஹான், பியசேனாவை நோக்கியவண்ணம் அமர்ந்திருந்தார்.

சிவராமனின் தொலைபேசியின் நகர்வினை ஜி.பி.எஸ். தொழிநுட்ப உதவிகொண்டு பியசேன கவனித்துவந்தான். முந்தைய தினம் இரவு 10 மணியளவில் அநுராதபுர புகையிரத நிலையத்தை அடைந்த சிவராமனின் தொலைபேசி அதற்குப் பின்னர் அவ்விடத்தை விட்டு நகரவில்லை.

சந்தேகம்கொண்ட பியசேன, அங்குள்ள பொலிஸ் அதிகாரி களிடம் தொடர்புகொண்டு புகைவண்டியைத் தேடச்செய்துள்ளான். இரண்டு மணித்தியால தேடலின்பின்னர் அநுராதபுர பொலிஸ் அதிகாரிகள் தனித்துவிடப்பட்டிருந்த போனைப் புகைவண்டியி லிருந்து கண்டுபிடித்துள்ளனர்.

சிவராமனினதும் கஜந்தனினதும் புத்திசாலித்தனத்தை பியசேன உணர்ந்துகொண்டான்.

“பியசேன, உன் திறமைமீது எனக்கு எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால், இந்தக் கேஸ் சற்றுச் சிக்கலானது.”

“.....”

“அவர்கள் குற்றவாளிகள் அல்லர். மேலும், அவர்கள் குற்றம் செய்வதற்கு நாங்களே காரணமாகிவிடக்கூடாது. அதேநேரம் எங்களுக்குத் தேவையான விடயத்தையும் அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அத்துடன் அவர்கள் புத்திஜீவிகள். நாங்கள் அடுத்து என்ன செய்வோம் என்பதை ஊகிக்கக் கூடியவர்கள்”

“புரிகிறது சேர்... கவனமாக இருப்பேன்....”

ரொஹான் பெருமூச்சுவிட்டார்.

“பியசேன, இந்தக் கேஸை ஏதோ கவிதையுடன் சம்பந்தமுடைய பிரயோசனமற்ற கேஸ் என்று எண்ணிவிடாதே.”

“சொறி சேர்... இனிமேல் இவ்வாறான தவறுகள் நடக்காது பார்த்துக்கொள்கிறேன்”

“அவர்கள் இப்போது எங்கு இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறாய்?”

“கூடிய விரைவில் கண்டுபிடித்துவிடுவேன் சேர்... அவர்கள் அநுராதபுரத்தில் இருக்கலாம். அல்லது அநுராதபுரத்துக்குப் போகிற வழியிலே இடையில் எங்காவது இறங்கியிருக்கலாம். அல்லது போனைப் புகைவண்டியிலே வைத்துவிட்டு அவர்கள் மீண்டும் கொழும்புக்கே வந்திருக்கலாம்....”

“அல்லது வேறு எங்காவது செல்லுகின்ற புகை வண்டியில் ஏறியிருக்கலாம்.... இல்லையா...?”

“.....” பியசேன, பதில் ஒன்றும் கூறவில்லை.

“அதாவது இலங்கையின் எந்தப் பாகத்திலும் அவர்கள் இப்போது இருக்கலாம்.”

“.....”

“சரி நீ போகலாம்.... ஏதாவது செய்தி கிடைத்தால் எனக்குத் தெரியப்படுத்து”

“தாங்க யூ.. சேர்”

ரொஹானின் அறையிலிருந்து வெளியிலே வந்த பியசேன வுக்கு தன்மீது கோபம் கோபமாய் வந்தது. சிவராமனும் கஜந்தனும் அவனை ஒரு நாளுக்குள் இரண்டுமுறை ஏமாற்றிவிட்டார்கள். முதலாவதாக கதவினருகே ஓட்டுக்கேட்பதைக் கண்டுபிடித்தார்கள். பின்னர் அநுராதபுர புகைவண்டியில் அவர்கள் போவதாகப் போக்குக் காட்டியுள்ளார்கள்.

அவர்கள் இப்போது எங்கு இருப்பார்கள் என்பதைப் பியசேனாவால் ஊகிக்கமுடியவில்லை. மற்ற 'கேஸ்'களைப் போன்று, அவர்களைப் பிடித்து இரண்டு தட்டுத்தட்டி விசாரிக்கவும் முடியாதுள்ளது. என்னவென்றுதான் அவர்களை விசாரிப்பது?

* * *

ரொஹானின் முன்னால் மோகனன் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“என்ன மோகனன், அந்தத் தமிழ்க் கவிதையைப் பற்றி ஏதாவது அறிய முடிந்ததா?”

மோகனன், சி.ஐ.டி. அலுவலகத்திலே தரவுகளைப் பகுப்பாய்வு செய்யும் பிரிவில் பணிபுரிபவர். ரொஹானின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர். கவிதையைப் பற்றி மோகனனின் கருத்தினை ரொஹான் கேட்டிருந்தார்.

“என்னால் முடிந்தவரையும் முயற்சித்தேன் சேர். எனக்கு இலக்கியத்தில் அதிகம் பரிச்சயமில்லை. அந்தக் கவிதை எதைப் பற்றிக் கூறுகின்றது என்பதையும் ஊகிக்கமுடியவில்லை. புலவர்கள் யாரையும் உதவிக்கு அழைத்தால் நல்லது” மோகனனின் தாய்மொழி தமிழ் என்றாலும் சிங்கள மொழியில் சரளமானவர். ரொஹானுடன் சிங்கள மொழியிலேயே உரையாடினார்.

மோகனனுக்கு அந்தக் கவிதை நூதனசாலையிலுள்ள நூலகத்திலிருந்து எடுக்கப்பெற்றது என்பதோ, இரகசியமானது என்பதோ, சிவராமன் அந்த வேலைக்கு உள்வாங்கப்பட்டுள்ளார் என்கிற செய்தியோ தெரியாது.

மேலும் அந்தத் தமிழ்க் கவிதையுடன் சிங்கள மொழியில்

எழுதப்பெற்ற குறிப்பொன்றும் இருந்துள்ளது. கவிதையைப் பற்றி விசேட குழுவொன்று அமைக்கவும் இந்த விடயத்தை சி.ஐ.டி.யிடம் ஒப்படைக்கவும் அந்தக் குறிப்புத்தான் காரணமாக இருந்துள்ளது. அந்தக் குறிப்பைப் பற்றி சிவராமனிடமோ, அல்லது மோகனனிடமோ ரொஹான் கூறவில்லை.

“இப்போது புலவர்கள் யாரையும் அணுகவேண்டாம். தேவை வரும்போது கூறுகின்றேன். இந்தக் கவிதை பற்றி வெளியே யாருக்கும் தெரியவேண்டாம். நீங்கள் போகலாம், தாங்க யூ...”

“.....”

மோகனன் வெளியே செல்லாமல் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“வேறு ஏதாவது கேட்கவேண்டுமா...?”

“சேர், மனதில் பட்டதைக் கூறுகின்றேன். அந்தக் கவிதையிலே ‘கச்சாமி’ என்கிற சொல் உள்ளது. அது ஒரு தமிழ்க் கவிதை. தமிழ்க் கவிதையிலே கச்சாமி என்கிற பாளி மொழிச் சொல் தவறுதலாக எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது”

ரொஹான் நிமிர்ந்து அமர்ந்தார்.

தேரவாத பௌத்த நூல்கள் அனைத்தும் பாளி மொழியிலேயே எழுதப்பெற்றுள்ளன.

“கச்சாமி என்கிற பாளிச் சொல் ஏன் தவறுதலாக எழுதப்பட்டுள்ளது என எண்ணுகின்றீர்கள்...?”

“பாளியிலுள்ள ‘புத்தம் சரணம் கச்சாமி’ என்பது ‘நான் புத்தரிடம் சரணம் அடைகின்றேன்’ என்கிற பொருளைத் தரும். அதன்படி ‘கச்சாமி’ என்கிற சொல்லுக்கு ‘அடைகின்றேன்’ அல்லது ‘சரணம் அடைகின்றேன்’ என்பதான பொருள்களைக் கொள்ளலாம். ஆனால், அவ்வாறான பௌத்த சமயக் கருத்துக்களை இந்தத் தமிழ்க் கவிதை உள்ளடக்கியுள்ளதாகத் தெரியவில்லை.”

ரொஹானுக்கு மோகனன் கூறுவது புரிந்தது. ரொஹான் முத்தையாவின் தாய்மொழி சிங்களம் என்றாலும் அடிப்படைத் தமிழில் ரொஹானுக்கு ஓரளவு பரிச்சயமுண்டு. அவர் தம்மிடமிருந்த

கவிதைப் பிரதியை எடுத்து மேசையின்மீது வைத்தார். அவரின் கண்கள் இறுதி வரியை நோக்கின.

“துட்டம்...டம் தீ.....ர்.....திரு...க...ச்... சாமி....” ரொஹான் எழுத்துக் கூட்டி இறுதி வரியினை வாசித்தார்.

“துட்டம்தீர் திரு கச்சாமி” மோகனன் வாசித்துக் காட்டினார்.

“அதன் அர்த்தம் என்ன?”

“துட்டம் என்றால், தீமை - கொடுமை. துட்டம்தீர் என்றால், தீமைகளைத் தீர்ப்பாய் - தீமைகளை இல்லாமல் செய்வாய். ‘தீமை களை இல்லாமல் செய்வாய் திரு கச்சாமி’ என்கிற பொருளைக் கொள்ளலாம். ஆனால், இந்த ‘திரு கச்சாமி’ என்கிற பகுதியிலேதான் எனக்குச் சந்தேகம்...”

ரொஹான் குழம்பிப்போனார்.

மோகனன் சென்றபின்னர் தமிழ்க் கவிதையுடன் இருந்த சிங்கள மொழிக் குறிப்பினைத் தனது மேசை ‘லாச்சி’யிலிருந்து ரொஹான் வெளியே எடுத்தார். அது பழங்காலத்து சிங்கள மொழி நடையில் எழுதப்பட்ட குறிப்பாகும். அந்தக் குறிப்பைப் பற்றிய இலகுபடுத்திய விளக்கத்தையும் நியமிக்கப்பட்ட விசேட குழுவானது அந்தத் தாளிலே எழுதியிருந்தது. சிங்கள மொழியிலிருந்த அந்த விளக்கத்தினை ரொஹான் மீண்டுமொருமுறை வாசித்தார்.

இந்தத் தமிழ்க் கவிதையானது எமது நாட்டினது முக்கியமானதொரு மத ரகசியத்தைப் பூடகமாகப் பாடுகின்றது. இந்த இரகசியம் வெள்ளைய நெரியக்கூடாத ஒன்றாகும். இந்த இரகசியத்தைப் பூடகமாகப் பாடிய தமிழ்ப் புலவனுக்கு கோட்டை மன்னனால் மரண தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

இதனைப் பற்றி ஆராய்ந்த விசேட குழுவினர் இந்தக் குறிப்பு 16ஆம் - 17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என ரொஹானுக்குக் கூறியிருந்தார்கள். ஆனால், கோட்டையை ஆண்ட எந்த மன்னன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்? கவிதையைப் பாடிய தமிழ்ப் புலவன் யார்? பூடகமாக கூறப்பட்டுள்ள இரகசியம்

என்ன? என்பன அந்தக் குறிப்பிலே காணப்பெறவில்லை. அதனைக் கண்டு பிடிப்பதற்காகவே இந்தப் பணி சிவராமனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

ரொஹான் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

சிங்கள பௌத்தர்களுக்கு சிக்கலை உருவாக்கவல்ல இரகசியம் ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும். அதனைத் தமிழ்ப் புலவன் ஒருவன் பூடகமாகப் பதிவு செய்திருக்கவேண்டும். அதனை அறிந்துகொண்ட கோட்டையை ஆண்ட மன்னன் ஒருவன் புலவனுக்கு மரண தண்டனை வழங்கியிருக்கவேண்டும்.

அப்படிப் பார்த்தால் 'கச்சாமி' என்கிற சொல் வருவதில் ஏதோ பொருத்தமான தொடர்பு இருப்பதாகவே ரொஹானது உள்ளூணர்வு கூறியது.

அந்தக் கவிதையை எழுதிய தமிழ்ப் புலவனுக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்படும் அளவுக்கு அதிலே மறைக்கப்பட்டுள்ள செய்தி என்ன?! அந்த இரகசியச் செய்தியைச் சிவராமன் கண்டு பிடிக்காவிட்டாலும் தான் எப்படியாவது கண்டுபிடிக்கவேண்டும் என ரொஹானின் மனம் இந்தக் கேளை எடுத்த நாளிலிருந்து பதைபதைத்துக்கொண்டிருந்தது.

கஜந்தன், ஓர் இருட்டு அறையிலே இருந்தான். அவனது முகத்துக்கு எதிரே திடீரென 'லைட்' வெளிச்சம் அடிக்கப்பட்டது. கதிரையில் கட்டப்பட்ட நிலையிலே கஜந்தன் இருந்தான். அவனால் கைகளையோ கால்களையோ அசைக்கமுடியவில்லை.

அவனுக்கு எதிரே பியசேன நின்றுகொண்டிருந்தான். பியசேன நிற்பது கஜந்தனுக்கு தெரிந்தாலும் அவனால் கண்களைத் திறக்க முடியவில்லை. லைட் வெளிச்சம் கஜந்தனின் கண்களைக் கூசச்செய்தது.

பியசேன தனது வலது கை முஷ்டியை ஓங்கி கஜந்தனின் முகத்திலே ஒரு குத்துக் குத்தினான்.

கஜந்தனின் கடைவாயின் வழியே இரத்தம் எட்டிப் பார்த்தது. அவனின் வாயிலே உப்புக் கரித்தது.

அந்த அறையிலே வேறு யாரும் இருக்கவில்லை. சிவரா மனையும் அந்த அறையிலே காணவில்லை. கஜந்தன் மாத்திரம் தனித்து அந்த அறையிலே கட்டப்பட்டிருந்தான்.

“என்னிடமிருந்து தப்பிச் செல்லவா பார்க்கிறாய்? அது நடக்கவே நடக்காது”

பியசேன குறடு ஒன்றைக் கையில் வைத்திருந்தான்.

குறட்டினைக்கொண்டு பியசேன என்ன செய்யப்போகின்றான் என்பது கஜந்தனுக்குத் தெரிந்தது. தன்னுடைய விரல்களின் நகங்களை ஒவ்வொன்றாக அவன் பிடுங்கப்போகின்றான் என்பதை கஜந்தன் ஊகித்துக்கொண்டான். இவ்வாறான பல சித்திரவதைக் கதைகளை அவன் கேட்டுள்ளபோதும், அது தனக்கே நடக்கும் என்பதை அவன் நினைத்தும் பார்க்கவில்லை.

பியசேன குறட்டினால் கஜந்தனின் வலது கையினுடைய சுட்டு விரலினைக் கௌவினான். கஜந்தன் தன்னுடைய கண்களை மேலும் இறுக்கி மூடிக்கொண்டான்.

கஜந்தனுக்குப் பேராசிரியர்மேல் கோபம் கோபமாய் வந்தது. இந்த மனுசனை இங்கே காணவில்லையே என்கிற சினம் மேலிடத் தொடங்கியது.

குறட்டினால் கௌவியிருந்த கஜந்தனின் சுட்டு விரலினை மேலும் கீழுமாக பியசேன ஆட்டினான்.

பியசேன கஜந்தனின் நகத்தினை இன்னமும் பிடுங்கத் தொடங்கவில்லை. நகத்தினைப் பிடுங்கியபின், நகத்திலே ஏற்பட்ட காயத்தினமீது 'சிகரட்' நெருப்பினால் சுடுவார்கள் என்றும் அவன் கேள்விப்பட்டுள்ளான்.

“டேய்..... சிவராமா.....” கஜந்தன் உரக்கக் கத்தினான்.

கண்விழித்துப் பார்த்த கஜந்தனின் முன்னால் சிவராமன் நின்றுகொண்டிருந்தார். பேராசிரியர் தனது கையினால் கஜந்தனது வலது கையின் சுட்டுவிரலைப் பிடித்து மேலும் கீழும் ஆட்டி, அவனை நித்திரையிலிருந்து எழுப்பிக்கொண்டிருந்தார்.

பதறியடித்து எழுந்த கஜந்தன் கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டான். தனது கடைவாயினைத் தொட்டுப்பார்த்தான். இரத்தத்தைக் காணவில்லை. அந்த அறையிலே பியசேனவையும் காணவில்லை. சிவராமன் மாத்திரம் அவன் முன்னால் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“என்னைக் கூப்பிட்டியா.....” மெதுவாகச் சிரித்தபடி அவனிடம் சிவராமன் வினாவினார். கஜந்தன், ஏதோ கனவு கண்டிருக்கின்றான் என்பதை அவர் உணர்ந்துகொண்டார்.

“நான் உங்களைக் கூப்பிடவில்லையே....” கஜந்தன் சுதாகரித்துக் கொண்டான்.

“டேய் சிவராமா... எனச் சில தடவைகள் கூப்பிட்ட மாதிரி இருந்தது. அதுதான் லைட்டை போட்டு உன்னை எழுப்பினேன்”

கஜந்தன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அது தாங்கள் நேற்று

இரவு வந்து தங்கிய ஹோட்டல் அறை என்பது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. கண்டி நகரத்து டிசம்பர் மாதக் காலைப் பனியிலும் அவனுக்கு வியர்த்திருந்தது.

“வா... சாப்பிடுவோம். எனக்குப் பசிக்குது. நிறைய வேலைகள் இருக்கு.”

“சேர், வெய்ட் பண்ணுங்கோ... பத்து நிமிசத்தில் வந்து விடுவேன்.” கஜந்தன் குளியலறையை நோக்கி ஓடினான்.

சிவராமன் நேற்றிரவு நன்றாக நித்திரைகொண்டார். பயணக் களைப்பு, அலைச்சல், மன உளைச்சல் அனைத்தும் அவருக்கு அயர்ந்த நித்திரையைக் கொடுத்திருந்தன. இருப்பினும் காலை ஐந்து மணிக்கே அவர் எழும்பிவிட்டார். கவிதை சார்ந்து சில குறிப்புகளையும் எழுதிக்கொண்டார். அடுத்து என்ன செய்யவேண்டும் என்பதையும் தீர்மானித்துக்கொண்டார்.

* * *

“இந்தக் கவிதையானது **பிரேளிகை** வகைக் கவிதை என எண்ணத்தோன்றுகின்றது. நேரடியாக ஒருபொருளையும் உட்கருத் தாக பிறிதொரு பொருளையும் கொள்ளுமாறு எழுதப்பட்ட கவிதைகளை பிரேளிகை கவிதை என்பார்கள்”. பாண் மேல் ‘ஜாம்’ தடவியவாறு சிவராமன் கூறினார்.

இலக்கியப் பரப்பிலே பிரேளிகை வகையில் அமைந்த பல தனிப்பாடல்களும் நூல்களும் எமக்குக் கிடைக்கின்றன. ஈழத்திலே **முத்துக்குமார கவிராயர், சேனாத்ராய முதலியார், க. மயல்வாகனப் புலவர், இ. நமர்வாயம்பள்ளை, கந்தமுருகேசனார்** போன்றோர் பிரேளிகைக் கவிதைகளைச் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளனர்.

ஈழத்து முத்துக்குமார கவிராயர் பாடிய

மல்லாக மாதகலான் மருகன் சுன்னாகத்தான்

மகன்பா வாணர்

என்கிற பிரபல்யம்வாய்ந்த பிரேளிகைக் கவிதைதான் சிவராமனின் மனதிலே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. முத்துக்குமாரரின்

கவிதையிலே 'மல்லாகம்', 'மாதகல்', 'சன்னாகம்' போன்ற ஊர்களின் பெயர்கள் வெளிப்படையாக வந்தாலும் அவற்றின் உட்பொருளாக பிற அர்த்தங்களை வைத்துக் கவிராயர் பாடியுள்ளார்.

மல்லாகத்தைச் சேர்ந்த நமசிவாயம்பிள்ளை **ஊர்ப்பெயர் உட்பொருள் விளக்கம்** என்கிற ஒரு தனி நூலையே இவ்வாறு எழுதியுள்ளார். ஈழத்தின் வடபாகத்தில் அமைந்துள்ள ஊர்களின் பெயர்களில் சைவசமயக் கருத்துக்களை உட்பொருளாக மறைத்து வைத்து அந்நூலினை அவர் பாடியுள்ளார்.

இவையாவும் சிவராமனின் மனதிலே தோன்றிமறைந்தன.

“அதாவது, சி.ஐ.டி., ரொஹான் தந்த கவிதையை மேலோட்டமாக வாசித்தால் ஒரு பொருளைத் தரும். ஆனால், அக்கவிதையிலே பிறிதொரு பொருள் மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது என்று கூறுகின்றீர்களா?”

“அப்படித்தான் எண்ணத் தோன்றுகின்றது...”

“இந்தக் கவிதை காட்டுகின்ற வெளிப்படையான பொருள் என்ன?” கஜந்தன் கேட்டான். கஜந்தனைப் பேராசிரியருக்குப் பிடித்துப்போனதுக்கான காரணங்களில் ஒன்று, அவன் கேள்விகளைக் கேட்டு பேராசிரியரின் சிந்தனையை நீட்டிச்செல்ல வழி செய்பவன்.

பேராசிரியர் கவிதையை எடுத்து மேசையின்மேலே வைத்தார்.

வட்டச் சக்கர சுட்டும் செய்த்

துட்டச் சத்ரு ரகனையில் எய்த்

திட்டம்தீர் வருடம் காண்

துட்டம்தீர் தருகச்சாம்!

“இந்தக் கவிதையிலே மூன்று விடயங்கள் மேலோட்டமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. ‘துட்டச் சத்ரு ரகனையில் எய்தி, திட்டம்தீர் வருடம் காண்’ என்கிற வரியினை முதலிலே பார்”

பேராசிரியர் பிறிதொரு தாளிலே அவ்வரிகள் மேலோட்டமாகக் குறித்துநிற்கும் பொருளினை அன்று காலையிலே எழுதி வைத்திருந்தார்.

அந்தத் தாளினையும் மேசையின் மேலே அவர் வைத்தார். கஜந்தன் அக்குறிப்பினை வாசித்தான்.

**(துட்டச்) துன்பங்களைச் செய்யும் (சத்ரு) எதர் (ரகனாய்ல்) யோர்
ஓன்றலே (எய்த) வெற்றி எய்த (தீடம்தீர்) தனது தீடத்தை நிறை
வெற்றிக் கொண்ட (வருடம் காண்) வருடத்தைக் காண்பாயாக..**

“சேர், நீங்கள் எழுதியுள்ள இந்த விளக்கம் மிகத் தெளிவாக இருக்கின்றது. இதன் மூலமாக ஏதோவொரு போர்ச் சம்பவம் நடைபெற்ற ஆண்டினைப் பற்றி இந்தக் கவிதையில் கூறப்பட்டுள்ளது என்பது தெரிகின்றது”

“அப்படித்தான் நான் நினைக்கின்றேன். அது யுத்தமாக இருக்கலாம்..., கலவரமாகவும் இருக்கலாம்...”

“யாருக்கும் யாருக்கும் நடந்த ரகனை பற்றி இந்தக் கவிதை கூறுகின்றது? அது எந்த ஆண்டு நடந்தது எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது?”

கஜந்தனின் மனதிலே பல எண்ணங்கள் தோன்றி மறைந்தன. இந்த நாட்டிலே யாருக்கு யார் சத்ரு? எந்தப் போரினைப் பற்றி இந்தக் கவிதை பாடுகின்றது. நாட்டினது பரம இரகசியம் அடங்கியிருப்பதாகக் கடிதத்தில் உள்ளதே? என்ன இரகசியம் அது? இந்த விடயத்திலே ஏன் சிவராமனை சி.ஐ.டி. உள்வாங்கியுள்ளது? சி.ஐ.டி. ஏன் சிவராமனைக் கண்காணிக்கின்றது? விசயத்தை அறிந்து கொண்டபின்னர் சிவராமனை உயிருடன் விட்டுவைப்பார்களா...?

“எதிரியைப் பற்றிய விபரமோ அல்லது சம்பவத்தைப் பற்றிய விபரமோ கவிதையிலே வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால், இக்கவிதையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆண்டினைக் கண்டு பிடித்தால் அந்த விபரங்களும் ஒருவேளை வெளிச்சத்துக்கு வரலாம் என எண்ணுகின்றேன்”

“ஆண்டினைப் பற்றி ஏதாவது அறியமுடிந்ததா?”

“இந்தக் கவிதையிலுள்ள முதலாவது வரியினைக் கவனி. ‘வட்டச் சக்கர சுட்டும் செய்தி’ என்றுள்ளது. ஏதோவொரு வட்டச் சக்கரத்திலே அந்த ஆண்டினைப் பற்றிய விபரம் இருக்கின்றது என எண்ணுகின்றேன்.”

“வட்டச் சக்கரமா.... புரியவில்லையே சேர்....., சற்றுத் தெளிவு படுத்திக் கூறுங்கள்”

“கவிதையின் முதல்மூன்று வரிகளையும் மீண்டும் படித்தா யானால் உனக்குச் சலபமாக விளங்கும். வட்டச் சக்கரமானது செய்தி ஒன்றினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அது என்ன செய்தியென்றால், துன்பங்களைச் செய்யும் எதிரியானவன், போர் ஒன்றிலே வெற்றி எய்தி, தனது திட்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்ட வருடத்தை அந்த வட்டச் சக்கரம் சொல்கிறது...”

கஜந்தனுக்குப் பொறி தட்டியது.

“எந்த வட்டச் சக்கரத்தை இது குறிக்கின்றது?”

கஜந்தனின் அந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்த்திருந்த பேராசிரியர் மௌனமானார். இருவரும் காலை உணவினை அருந்திவிட்டு தங்கியிருந்த அறைக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

நீண்ட அமைதிக்குப் பின்னர் பேராசிரியர் பேசினார்.

“ஐ... டோண்ட் நோ.... அந்த வட்டச் சக்கரத்தைத்தான் நாங்கள் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். குறித்த அந்தச் சக்கரத்திலே ஆண்டு பற்றிய விபரம் இருக்கவேண்டும் என எண்ணுகின்றேன். அந்த ஆண்டைக் கண்டுபிடித்துவிட்டால் எதிரி யார் என்பதும், குறிப்பிடப்பட்டுள்ள போர் எதுவென்பதும் தெளிவாகலாம்”

வட்டச் சக்கரத்தைக் கண்டுபிடிப்பதே அடுத்த கட்டம் என்பதைக் கஜந்தன் உணர்ந்தான்.

“கவிதையின் நான்காவது வரி...?”

கஜந்தன் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும் பேராசிரியரின் முகம் மலர்ந்தது.

“நான்காம் வரியிலேதான் இந்தக் கவிதையை எழுதிய கவிஞன், நுட்பமாக துப்பு ஒன்றினை வைத்துள்ளான்.”

அது என்ன? கஜந்தன் தன் இமைகளை உயர்த்தி வினா வினான்.

“திரு கச்சாமி’ என்பதிலே ‘திரு’ என்பது இறைவனைக் குறிக்கின்றது. ஆனால் ‘கச்சாமி’ என்கிற பௌத்தமதச் சொல் தொடர்ந்து வருவதால், ‘திரு’ என்பது ‘புத்தர்’ பெருமானைக் குறிக்கின்றது எனக்கொண்டு, ‘புத்தரைச் சரணடைகின்றேன்’ எனக் கவிஞன் பாயுள்ளான் என எண்ணுகின்றேன்”

கஜந்தனின் விழிகள் விரிந்தன.

“எக்ஸலண்ட்....” அவனது வாய் முணுமுணுத்தது.

பௌத்த மதத்துடன் தொடர்புடைய சம்பவமொன்று நடந்த ஆண்டினைக் கவிதை பூடகமாகக் கூறுகின்றது. அது மிகவும் இரகசியமான சம்பவமாக இருக்கவேண்டும். ஆகவேதான் நூதனசாலையிலுள்ள நூலகத்திலே காலங்காலமாக இக்கவிதை இரகசியமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்திருக்கவேண்டும். நாட்டிலே சர்ச்சையைத் தரவல்ல செய்தியை அக்கவிதை உள்ளடக்கியுள்ளது என்பதை ஊகித்துக்கொண்ட மேலிடம், சி.ஐ.டி.யிடம் அதனைக் கண்டுபிடிக்கும் பணியினை ஒப்படைத்திருக்கவேண்டும்.

கஜந்தனுக்கு நேற்றுக் காலையுதல் நடந்துவரும் சம்பவங்களின் அர்த்தம் ஓரளவு புரியத்தொடங்கியது.

“வட்டச் சக்கரத்தை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது...?”

“பௌத்தம் மற்றும் போர் ஆகியவற்றுடன் தொடர்பு காணப் படுவதால், வட்டச் சக்கரம் என்பது சந்திரவட்டக் கல்லையும் குறித்திருக்கலாம். பௌத்த அரசுடன் தொடர்புடைய பல சந்திரவட்டக் கற்கள் அநுராதபுரம், பொலனறுவைப் பகுதிகளில் உள்ளன.”

கஜந்தன் பதிலொன்றும் கூறவில்லை. சிவராமன் தொடர்ந்தார்.

“ஒருவேளை குறித்த வட்டச் சக்கரம் பற்றிய செய்தியும், பூடகமாக இந்தக் கவிதைக்குள்ளே மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கலாம்.”

“சேர், அடுத்து நாங்கள் என்ன செய்யப்போகின்றோம்?”

“இதுபோன்ற கவிதைகளில் பரிச்சயமுள்ள என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் இங்கே உள்ளார். காலையில் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு அவரிடம் உதவி கேட்டுள்ளேன். அவருக்கு இக்கவிதையிலே மேலும் ஏதும் செய்திகள் புலப்படலாம்”

கஜந்தன் துணுக்குற்றான்.

“சேர், எந்தப் போனிலிருந்து அவரைத் தொடர்புகொண்டீர்கள்?”

கஜந்தன் பதற்றத்துடன் வினாவினான். நேற்றைய தினத்திலே புதிதாகக் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட தொலைபேசி எண்களின் பட்டியலை வைத்துக்கொண்டு, சி.ஐ.டி. ஆராய்ந்தால் தம்மை அவர்கள் நெருங்கிவிடலாம் என்பதைக் கஜந்தன் அறிவான். நேற்று வாங்கிய புதிய நம்பரைக் கொண்ட தொலைபேசியைச் சிவராமன் ‘ஓன்’ செய்திருந்தால், அது ‘சிக்னல்’ தருகின்ற ‘டவரு’டன் தொடர்பினை ஏற்படுத்தியிருக்கும். சி.ஐ.டி. இந்த வகையிலே செயற்பட்டிருந்தால் தாங்கள் இருக்கின்ற இடத்தினை அவர்கள் கண்டுபிடித்துவிடுவார்கள் என்பது கஜந்தனுக்குத் தெரியும்.

“டொக்.... டொக்....”

கஜந்தனுடைய கேள்விக்கு சிவராமன் பதில்கூற எத்தனிக்கும் போது அவர்கள் இருந்த அந்த ஹோட்டல் அறைக்கதவு பலமாகத் தட்டப்பட்டது.

தான், காலையில் கண்ட கனவு நனவாகப்போகிறதோ என்கிற பயம் கஜந்தனைப் பற்றிக்கொண்டது!

அவர்கள் தங்கியிருந்த அறையின் கதவு பலமாகத் தட்டப்படும் சத்தம்கேட்டு கஜந்தன் திடுக்குற்றான்.

பேராசிரியர் யாருடன் தொலைபேசியிலே தொடர்பு கொண்டார்? எவ்வாறு தொடர்புகொண்டார்? சி.ஐ.டி., தாங்கள் இருக்கின்ற இடத்தினை மோப்பம் பிடித்துவிட்டார்களோ? ஹோட்டல் அறைக் கதவினைத் தட்டுவது பியசேனாவா? இவ்வாறான பல கேள்விகள் கஜந்தனின் மனதிலே ஒரு நொடிக்குள் தோன்றி மறைந்தன.

“டொக்... டொக்... டொக்...” இம்முறை மேலும் பலமாகவே கதவு தட்டப்பட்டது.

கஜந்தனின் பதட்டத்தைப் புரிந்துகொள்ளாத பேராசிரியர் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து கதவருகே சென்றார். அறைக்கதவினது கைப்பிடியிலே தனது கையை வைத்தவண்ணம் ஒருமுறை கஜந்தனைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

கஜந்தனது முகத்திலே ஈயாடவில்லை.

சிவராமன் அறைக்கதவினை மெதுவாகத் திறந்தார்.

அறைக்கு வெளியிலே ஹோட்டலின் ‘ரூம் போய்’ ஒருவன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

“சேர், உங்களுக்கு ‘போன் கோல்’ ஒன்று வந்துள்ளது. ‘இண்டுகொம்’ வேலை செய்யாததால் உங்களுடைய அறைக்கு அந்தத் தொலைபேசி அழைப்பினைத் தொடர்புபண்ண முடியவில்லை. ‘ரிசப்சனு’க்கு வந்தீர்களென்றால் போனில் பேசலாம்.”

சிங்களத்தில் கூறிவிட்டு அந்த ‘ரூம் போய்’ சென்றுவிட்டான். அவனைத் தொடர்ந்து பேராசிரியரும் ஹோட்டலின் ‘ரிசப்சனு’க்குச் சென்றுவிட்டார். அறைக்கு வந்தது சி.ஐ.டி. அல்ல என்கிற விடயம்

கஜந்தனுக்குச் சிறிது ஆறுதலளித்தாலும் அவனது இதயம் தொடர்ந்தும் வேகமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது.

நிமிடங்கள் கரைந்தன...

பேராசிரியர் முகமலர்ச்சியுடன் அறைக்குத் திரும்பிவந்தார்.

அவருடைய மகிழ்ச்சியின் காரணத்தை கஜந்தனால் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை.

“நான் காலையிலே குருபரன் புரொபசருடன் பேசியிருந்தேன். இந்த மாதிரியான கவிதைகளில் அவருக்குப் பரிச்சயமுண்டு. அவர் ஓய்வுபெற்று தற்பொழுது வீட்டிலே உள்ளார். அவருடைய வீடு கட்டுகஸ்தோட்டையில் (Katugastota) உள்ளது. எங்களை இப்போது அங்கு வரும்படி அழைத்துள்ளார்.”

“குருபரனுக்கு நீங்கள் எப்படி கோல் பண்ணியிருந்தீர்கள்?”

“ஹோட்டல் நம்பரிலிருந்து பேசியிருந்தேன். என்னுடைய புது நம்பர் எதுவென்று எனக்குத் தெரியாததால், அவரை நான் ஹோட்டலுக்குக் கோல் பண்ணச் சொல்லியிருந்தேன். அவர்தான் இப்போது போன் பண்ணியிருந்தார்.” கஜந்தன் ஏன் பதட்ட மடைகின்றான் என்று பேராசிரியருக்கு விளங்கவில்லை.

கஜந்தன் சற்று ஆசுவாசமானான். நேற்று தாங்கள் கொள்வனவு செய்த புதிய இலக்கத்திலிருந்து குருபரனுடன் தொடர்பு கொள்ள தது அவனுக்கு நிம்மதியைத் தந்தது. சிவராமனுக்கு இவற்றை விளங்கப்படுத்த கஜந்தன் முயற்சிக்கவில்லை. பேராசிரியர், பேராசிரியராகவே இருக்கட்டும் என அவன் எண்ணினான். அவரைப் பாதுகாப்பது தனது கடமை என்பது அவனது மனநிலை.

“சேர், அந்தப் புதிய நம்பருள்ள உங்களது தொலைபேசியை ‘ஓன்’ செய்யாதீர்கள்..”

அவன் கூறியதைச் சிவராமன் நிதானித்துத் தன் காதிலே வாங்கிக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. குருபரனை உடனே காண வேண்டும் என்கிற அவசரம் மாத்திரமே அவரில் தெரிந்தது.

கண்டி நகரத்திலிருந்து குருபரன் இருக்கும் இடமான

கட்டுகஸ்தோட்டை ஆறு கிலோமீற்றர் தொலைவில் இருந்தது. அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் அவர்கள் இருவரும் குருபரனின் வீட்டுக்கு முன்னால் நின்றார்கள்.

அந்த வீட்டின் அழைப்பு மணியை கஜந்தன் அழுத்தினான்.

குருபரனின் வீட்டு முற்றத்திலே அழகிய ரோஜாச் செடிகள் மலர்ந்திருந்தன. சிகப்பு, வெள்ளை, மஞ்சள் எனப் பல வர்ணங்களில் அந்த ரோஜாக்கள் பூத்திருந்தன. இவைபோன்ற விடயங்களில் வழமையாக ஆர்வம் காட்டாத கஜந்தன்கூட அப்பூக்களின் அழகிலே ஈர்க்கப்பட்டான்.

கதவு திறந்தது!

வீட்டுக்குள்ளேயும் சிறியதொரு அழகிய வெள்ளைநிற ரோஜாப் பூ ஒன்று கஜந்தனின் கண்ணிலே தெரிந்தது.

அந்த வெள்ளைநிற ரோஜாப் பூ தலையிலே சூடப்பட்டிருந்தது. கருமையான தலையிலே வெள்ளைநிற ரோஜா துலங்கித் தெரிந்தது. ரோஜாப் பூவைத் தாங்கி நின்றவர் அகன்ற விழிகளைக் கொண்டிருந்தான். அந்த அகன்ற விழிகளுக்குள் கறுத்த கண்மணிகள் துருத்திநின்றன.

கருமையில் வெண்மையும் அழகு, வெண்மையில் கருமையும் அழகு!

பச்சைநிற 'சுடிதார்' அணிந்திருந்த அழகிய பெண்ணொருத்தி கதவைத் திறந்து நின்றாள். நெற்றியில் பொட்டு, தோடணிந்த காதுகள், அந்தப் பொன்னிறத் தோடுகளை வருடும் கருமையான சுருள் முடிகள், சின்ன மூக்குத்தி, கழுத்தில் அளவானதொரு வெள்ளைநிற மாலை, வலது கையில் மாத்திரம் ஒரு வளையல், கால் விரல்களில் மெட்டியைக் காணவில்லை....

கண்களிலிருந்து பாதம்நோக்கி வந்த கஜந்தனின் கண்கள், தனது நாகரீகமற்ற செயலை உணர்ந்துகொண்டன. சுதாகரித்துக் கொண்ட கஜந்தன் அந்த அழகியின் கண்களை நோக்கினான்.

“உள்ளே வாருங்கள் சேர்...” சிவராமனை நோக்கி அவள்

கூறினார். அவளது சிறிய உதடுகள் திறந்து மூடியது மாத்திரமே கஜந்தனின் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அவளது உதட்டிலிருந்து பிறந்த ஒலியானது அவனது காதிலே ஏறவில்லை.

சிவராமன் உள்ளே சென்றார். அவர் உள்ளே செல்லத் தொடங்கியதும் அழைப்பு மணியோசையைக் கேட்டு அப்போதுதான் வாசலுக்கு வந்த குருபரன், மலர்ந்த முகத்துடன் பேராசிரியரைக் கட்டியணைத்து வரவேற்றார். நீண்ட காலத்துக்குப்பின்னர் அவர்கள் இருவரும் சந்தித்திருக்கவேண்டும் என்பதை அக்காட்சி உணர்த்தியது.

கஜந்தன் இன்னமும் வீட்டின் வெளியிலேயே நின்றான். அவளும் கதவினைப் பிடித்தபடி அவன் உள்ளே வரும்வரை காத்திருந்தாள்.

நொடிகள் பறந்தன....

“உள்ளுக்கு வாருங்கள்..” என்று கஜந்தனை நோக்கி அவள் கூறினாள்.

மந்திரத்தால் கட்டுண்டவன்போன்று அவனும் உள்ளே சென்றான். அவள் கதவினை மூடிவிட்டு உள்ளே செல்லத் தொடங்கினாள். சிவராமனும் குருபரனும் ‘சோபா’வில் அருகருகே அமர்ந்து சத்தமாக பேசிக்கொண்டார்கள். அவள் சென்று அங்கிருந்த மேசையுடன் போடப்பட்டிருந்த கதிரையிலே அமர்ந்துகொண்டாள். கஜந்தன் மூடப்பட்ட கதவினருகே இன்னமும் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

பேராசிரியர்கள் இருவரும் பலதும் பத்தும் பேசிக்கொண்டனர். அவர்கள் பேசிக்கொண்டவற்றில் எந்தவொரு தொடர்போ தொடர்ச்சியோ இருக்கவில்லை. மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடாக அவர்களின் உரையாடல் இருந்தது.

“ஐ ஆம் சொறி..., கஜந்தனை அறிமுகப்படுத்த மறந்து விட்டேன். ஹி இஸ் ரீடிங் பி.எச்.டி.” சிவராமன் கஜந்தனை அறிமுகப்படுத்தினார். நினைவு திரும்பிய கஜந்தனும் வந்து “சோபா”வில் அமர்ந்துகொண்டான்.

“எந்தத் துறையில்..” குருபரன், கஜந்தனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“கொம்பியூடேசனல் லிங்குஸ்டிக்ஸ்”

கஜந்தனின் பதிலைக்கேட்ட அவள், ஒருகணம் தன் தலையை நிமிர்த்தி கஜந்தனைப் பார்த்தாள். பின்னர் மீண்டும் மேசையிலிருந்து தாள்களின்மீது அவளின் கண்கள் பதிந்தன.

“வெரி... குட்..”

“வந்த வேலையைப் பற்றிச் சொல்லு... நான் என்ன செய்யவேண்டும்...?” குருபரன், தனது நண்பனிடம் கேட்டார். அவளை குருபரன் அறிமுகப்படுத்தி வைப்பார் என எதிர்பார்த்த கஜந்தனுக்குச் சற்று ஏமாற்றமாக இருந்தது.

சிவராமன் கவிதை பற்றிய கதையினைச் சுருக்கமாகக் கூறினார். தனக்கு எழுதப்பட்ட கடிதம், சி.ஐ.டி., பற்றிய விடயங்களை அவர் தவிர்த்துக் கூறியதை கஜந்தன் கவனித்தான். தன் நண்பனைச் சிக்கலில் மாட்டக்கூடாது என்கிற எண்ணத்தில் சிவராமன் அவ்வாறு செய்தார். சிவராமன் கூறுவதை அவளும் செவிமடுப்பதை கஜந்தன் கவனித்தான்.

“உனக்கு இந்தக் கவிதையை யார் தந்தது...?”

“கொழும்பிலுள்ள புத்த பிக்கு ஒருவர். அவரிருக்கும் விகாரை யிலுள்ள ஓலைச்சுவடிச் சேகரிப்புப் பகுதியிலிருந்து எடுத்ததாகச் சொன்னார்.” சிவராமன் சரளமாகப் பொய் கூறினார்.

“இன்றறஸ்டிங்...” குருபரன் கவிதையை இருமுறை வாசித்தார்.

“சிவராமா... நான் போனிலே சொன்னதுபோல எனக்கு மட்டக்களப்புக்குப் (Batticaloa) போகவேண்டியுள்ளது. எனது மனைவியினுடைய தாய் மாமன் இறந்துவிட்டார். நாளைக்குக் காலையில் ‘பியுனரல்’. மீண்டும் வந்தபின்னர்தான் நான் இந்தக் கவிதையைப் பற்றிப் பார்க்கலாம். ஆனால் உனக்கு அவசரம் என்பதனாலேதான் சுருதியை இங்கு வரச் சொன்னேன்” குருபரன் சிவராமனுக்கு அவளை அறிமுகம்செய்தார்.

சுருதி.....! அழகான பெயர். கஜந்தன் அவளுடைய பெயரைத் தெரிந்து கொண்டான்.

“சுருதி பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் ‘இன்ஸ்டக்டரா’க இருக்கிறாள். இப்போது எம்.ஏ. தமிழ் செய்கிறாள். சித்திரக்கவிகள் பற்றி ஆய்வு செய்கிறாள். நான் வரும்வரை சுருதி உங்களுக்கு உதவிசெய்வாள்”

“சித்திரக்கவிகள்?” கஜந்தன், சுருதியை நோக்கிக் கேட்டான்.

“யெஸ்... தமிழிலுள்ள விசித்திர கவிகளுக்குச் சித்திரக் கவிகளின் கீழே இலக்கண ஆசிரியர்கள் இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்கள்.” சுருதி பதில் கூறவில்லை. குருபரனே கஜந்தனைப் பார்த்துக் கூறினார்.

“பிரேளிகை கவிகளும் சித்திரக்கவிகளா..?”

“ஆமாம் சேர்...” சிவராமனின் கேள்விக்குச் சுருதி பதில் கூறினாள்.

சிவராமனின் மனதில் சித்திரக்கவிகள் பற்றிய பல கேள்விகள் எழத்தொடங்கின.

குருபரனின் மனைவி அவர்களிருந்த இடத்துக்கு வந்தாள். அவளின் முகம் வீங்கியிருந்தது. தனது தாய்மாமனின் மறைவை எண்ணி அழுதிருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தது. தொடர்ந்து நீண்ட நேரம் அங்கிருப்பதோ, கவிதைகள்பற்றி உரையாடுவதோ முறையல்ல என்பதைச் சிவராமன் அறிவார்.

சுருதி சிவராமன் காட்டிய கவிதையைப் பிரதிபண்ணிக் கொண்டாள். அவளுடைய தொலைபேசி எண்ணை சிவராமன் வாங்கிக்கொண்டார். சுருதி எழுதித்தந்த தொலைபேசி எண்ணுள்ள துண்டினை வாங்கித் தனது மேற்சட்டைப் பையிலே அவர் வைத்துக்கொண்டார். சிவராமனும் கஜந்தனும் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியேறினார்கள். அவர்களிருவரும் தங்கியிருந்த ஹோட்டலை நோக்கித் திரும்பினார்கள்.

இரண்டு வேலைகள் செய்யவேண்டும் என்பது சிவராமனுக்குத்

தெளிவானது. பௌத்தத்துடன் தொடர்புடைய சம்பவங்கள் நடைபெற்ற ஆண்டுகளின் பட்டியலொன்றைத் தயாரிக்கவேண்டும். இரண்டாவது, சித்திரக்கவிகள் பற்றி ஆராயவேண்டும்.

திரும்பும்போது இருவரும் அதிகம் பேசிக்கொள்ளவில்லை. இருவரும் தத்தமது சிந்தனை உலகங்களில் இருந்தார்கள்.

ஒருசில உடுப்புகள் வாங்கவேண்டும் என்கிற நினைவு சிவராமனுக்கு வந்தது. கொழும்பிலிருந்து அணிந்துவந்த உடுப்புடனேயே இருவரும் இருந்தார்கள். சிவராமன் தன்னுடைய மணிபர்சை எடுத்துப் பார்த்தார். போதியளவு பணம் மணிபர்சில் இருக்கவில்லை. ஹோட்டலுக்கும் காசு கட்டவேண்டும். பணம் தேவைப்பட்டது.

ஏ.டி.எம். (ATM) இயந்திரமொன்றுக்குள் சிவராமன் சென்றார். கஜந்தன் வெளியிலேயே நின்றான். சிவராமன் பணமெடுக்கும்வரை வெளியிலே காத்திருந்தான்.

பணத்துடன் வெளியேவந்த சிவராமன், உடுப்புகள் வாங்குவதற்காக அருகிலிருந்த உடுப்புக் கடைக்குள் கஜந்தனை அழைத்துச் சென்றார்.

* * *

தெஹிவளையிலுள்ள கஜந்தனின் வீட்டுக்கு அருகே பியசேன நின்றுகொண்டிருந்தான். சிவராமனையும் கஜந்தனையும் தொலைத்துவிட்ட அவன், அவர்கள் செல்லக்கூடிய இடங்களை எல்லாம் கண்ணோட்டத்தில் வைத்திருந்தான்.

தொலைபேசியை அநுராதபுரத்துக்குச் செல்கின்ற புகைவண்டியில் வைத்துவிட்டு அவர்கள் மீண்டும் கொழும்புக்குள்ளேயும் வந்திருக்கலாம் என அவன் எண்ணினான்.

அவனுடைய தொலைபேசி ஒலித்தது.

“பியசேன ஸ்பீக்கிங்...”

“சேர், நாங்கள் ‘பாங்கி’லிருந்து பேசுகின்றோம். புரொபசர் சிவராமனுடைய ஏ.டி.எம். கார்ட்டினைப் பயன்படுத்தி கண்டியில் பணம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.”

பியசேனவின் முகம் மலர்ந்தது.

“எப்போது..?”

“பத்து நிமிடங்களுக்கு முன்னதாக பகல் 12:11 மணிக்கு”

“ஓ.கே. தாங்க் யூ வெரி மச். தொடர்ந்து கவனியுங்கள். வேறு எங்காவது கார்ட் பயன்படுத்தினாலும் எனக்கு அறிவியுங்கள்”

“அறிவிக்கின்றோம் சேர்..”

தொலைபேசியைத் தனது காற்சட்டைப்பையில் வைத்துக் கொண்டான்.

தனது மோட்டர் பைக்கில் ஏறி அதனை முடுக்கிவிட்டான். அந்த மோட்டர் பைக் தெஹிவளையிலிருந்து சி.ஐ.டி. அலுவலகம் நோக்கி, காலி வீதியில் உறுமிக்கொண்டு பறந்தது.

பியசேன கண்டிக்கு வந்துசேர்ந்துவிட்டான். கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்கு மூன்று மணிநேரப் பயணம்.

சிவராமன் காச எடுத்த ஏ.டி.எம். இயந்திர அறைக்குள்ளே பூட்டப்பட்டிருந்த சி.சி.டி.வி. யினது 'வீடியோ கமெரா'ப் பதிவுகளைப் பியசேன பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த வங்கியில் பணிபுரிவோர் சி.ஐ.டி.யின் உத்தரவிற்கு ஏற்ப சி.சி.டி.வி. பதிவுகளைக் பியசேனாவுக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவராமனும் கஜந்தனும் கொழும்பிலே காணாமல் போன ஷடன், அவர்களின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்குப் பியசேன பலவழிகளிலும் முயற்சிசெய்தான். அவற்றுள் ஒன்று, சிவராமன் மற்றும் கஜந்தன் கணக்கு வைத்துள்ள வங்கிகளுக்குத் தொடர்பு கொண்டு அவர்கள் எங்காவது காச அட்டையையோ அல்லது கடன் அட்டையையோ பயன்படுத்தினால் அறிவிக்கும்படி உத்தரவு கொடுத்திருந்தான்.

அவ்வாறு அவன் சிந்தித்து ஒழுங்கு செய்திருந்தது பலனை அளித்திருந்தது.

சனிக்கிழமை சரியாக பகல் 12:11 மணிக்கு வெள்ளைநிற சட்டை அணிந்த சிவராமன், அந்த ஏ.டி.எம். இயந்திரத்திலே பணம் எடுப்பதை அந்த சி.சி.டி.வி. பதிவு உறுதிசெய்தது.

சிவராமனின் காச அட்டையைப் பயன்படுத்தி வேறு யாரும் பணம் எடுத்திருக்கலாம். அந்தச் சந்தேகத்தை நீக்குவதற்காகவே பியசேன வீடியோப் பதிவுகளைப் பார்த்து உறுதிசெய்தான்.

ஏ.டி.எம்.இலிருந்து காச எடுத்துவிட்டு வெளியேறிய சிவராமன், வலது புறத்திலே நடந்துசெல்வதை சி.சி.டி.வி. பதிவு காட்டியது. சிவராமன் காச எடுக்கும்போது இயந்திரத்துக்கு வெளியே

நீலநிற சட்டை அணிந்திருப்பது கஜந்தன் என்பதையும் பியசேன கண்டுவிட்டான். அந்த வங்கி ஊழியர்களுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு அவன் வெளியேறினான்.

கொழும்பிலிருந்த ரொஹான் முத்தையாவின் தொலைபேசி ஒலித்தது. பியசேன, அவரைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு இருந்தான்.

“சேர், நான் கண்டியிலேதான் இருக்கின்றேன். இன்று பகல் 12 மணிக்குச் சிவராமன் கண்டியில் இருந்துள்ளார், என்பதை உறுதி செய்துவிட்டேன்.”

“குட். அவர்களைக் கண்டுபிடித்துவிட்டாயா? அவர்கள் எங்கு உள்ளார்கள்?”

“சேர், இன்னும் அவர்கள் இருக்கின்ற இடம் தெரியாது. ஆனால், சிவராமன் ஏ.டி.எம். கார்ட்டினைப் பயன்படுத்தி பணம் எடுத்துள்ளார். சி.சி.டி.வி.இல் பார்த்து உறுதியும் செய்துவிட்டேன்..”

“ஓ.கே. இன்னொருமுறை அவர்களைத் தவறவிடக்கூடாது”

“புரிகிறது சேர்.., இங்குள்ள பொலிசாரின் உதவியுடன் கூடிய விரைவிலே அவர்களைக் கண்டுபிடித்துவிடுவேன்”

“நான் அங்கு வரவேண்டுமா?”

“இப்போது தேவையில்லை, அவர்களை நெருங்கியவுடன் தேவையெண்டால் சொல்கின்றேன்”

ரொஹான் சிறிது அமைதியடைந்தார். இன்னும் ஒன்றும் கைமீறிப் போகாதது அவருக்கு ஆறுதலளித்தது. பியசேனவின் திறமையிலும் அவருக்கு நம்பிக்கை உண்டு.

வங்கியிலிருந்து வெளியேறிய பியசேன, சிவராமன் காசு எடுத்த ஏ.டி.எம். இயந்திரத்தின் அருகே வந்தான். ஒருகணம் அவ்விடத்திலே நின்று சுற்றும்முற்றும் பார்த்தான். பின்னர் சிவராமன் நடந்து சென்றதைப் போன்று வலது புறத்திலே நடக்கத்தொடங்கினான்.

பியசேன நடந்து சென்ற திசையிலே சாப்பாட்டுக் கடை,

‘சுப்பர் மாக்கட்’, புத்தகக் கடை, விளையாட்டுப் பொருட்கள் விற்பனை செய்யும் கடை, உடுப்புக் கடை, மீண்டுமொரு சாப் பாட்டுக் கடை எனப் பல கடைகள் அடுத்தடுத்து இருந்தன. அவன் எதிர்பார்த்ததைப்போன்று அப்பகுதியிலே ஹோட்டல் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

திரும்பி நடந்த பியசேன அந்த ஏ.டி.எம். இயந்திரம் இருக்கின்ற இடத்துக்கே வந்துசேர்ந்தான்.

ஏ.டி.எம். இயந்திரத்துக்கு அருகேயுள்ள சாப்பாட்டுக் கடைக்குச் சென்று ‘டீ’ ஒன்றைத் தரும்படி கூறிவிட்டு அமர்ந்துகொண்டான். சட்டைப் பையிலிருந்த சிகரட் பக்கற்றிலிருந்து சிகரட் ஒன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டான்.

வெய்ட்டர் கொண்டுவந்த ‘டீ’யை உறிஞ்சிக் குடித்தவாறு சிகரட் புகையை இழுத்துக்கொண்டான்.

சற்றுமுன்னர் சி.சி.டி.வி.யில் அவன் பார்த்த வீடியோ பதிவினைத் தனது மனதிலே ஒருமுறை ஒட்டிப்பார்த்தான். ஏ.டி.எம். இல் பணம் எடுத்துவிட்டு வெளியில்வந்த சிவராமன், வலதுபுறமாக நடக்கத் தொடங்கினார். அவருடன் கூடவே நீலநிற சட்டை அணிந்திருந்த கஜந்தன் நடக்கத் தொடங்கினான்.

பியசேனவின் துப்பறியும் மூளை, ‘டீ’யும் சிகரட்டும் உள்ளே சென்றவுடன் இயங்கத்தொடங்கிவிட்டது. ‘டீ’க்குரிய காசை மேசையில் வைத்தான். சிகரட்டை அணைத்துவிட்டு பாதி குடித்த ‘டீ’யையும் வைத்துவிட்டு கடைக்கு வெளியே வந்தான்.

ஏ.டி.எம். இயந்திரம் இருக்கின்ற இடத்திலிருந்து முன்னர் நடந்துசென்றதைப் போன்றே மீண்டும் நடக்கத்தொடங்கினான். அவன் ‘டீ’ அருந்திய சாப்பாட்டுக் கடையை அடுத்து ‘சுப்பர் மாக்கட்’ ஒன்று இருந்தது. தொடர்ந்து புத்தகக் கடை. அதற்கு அடுத்து விளையாட்டுப் பொருட்களை விற்பனை செய்யும் கடை. அக்கடைக்கு அடுத்ததாக உடுப்புக் கடை இருந்தது. உடுப்புக் கடைக்கு முன்னால்வந்த பியசேன ஒருகணம் நிதானித்தான். பின்னர் அக்கடைக்குள்ளே சென்றான்.

நேற்று காலையில் கொழும்பிலுள்ளபோது சிவராமன் அணிந்திருந்த வெள்ளைநிறச் சட்டையையும் கஜந்தன் அணிந்திருந்த நீலநிறச் சட்டையையுமே அவர்கள் தொடர்ந்தும் அணிந்துள்ளார்கள். சி.சி.டி.வி. பதிவினைப் பார்த்த பியசேனவின் மூளையிலே இந்த விடயம் துப்புக் கொடுத்தது. உடுப்பு ஒன்றையும் சிவராமன் எடுத்துச் செல்லவில்லை. அனைத்தையும் கொழும்பிலுள்ள ஹோட்டலிலேயே விட்டுச்சென்றுவிட்டார். ஏ.டி.எம். இயந்திரத்தில் பணம் எடுத்தவர், அகப்பட்ட கடையொன்றிலே உடைகள் வாங்கியிருக்கலாம் என பியசேன ஊகித்தான்.

உடுப்புக் கடைக்குள்ளே சென்ற பியசேன, தான் சி.ஐ.டி. என்பதை அறிமுகம் செய்துகொண்டான். காசுக் 'கவுண்டரி'ல் ஐம்பது வயது மதிக்கக்கூடிய ஒருவன் அமர்ந்திருந்தான். கடையின் உரிமையாளராக அல்லது மனேஜராக அவனின் தொனி இருந்தது.

பியசேன தன்னுடைய சட்டைப்பைக்குள் இருந்து சிவராமனின் போட்டோ ஒன்றினை எடுத்து 'கவுண்டரி'லிருந்தவனிடம் காட்டினான்.

“இவர், உங்களுடைய கடைக்கு வந்தாரா...?”

“ஆமாம்.” என்று சற்றும் தாமதிக்காது அவன் பதில் கூறினான். ஒருமுறை பார்த்தாலும் இலகுவில் மனதில் பதிந்துவிடக்கூடிய உருவ அமைப்பினைச் சிவராமன் கொண்டிருந்தார்.

“எப்போ வந்தார்?”

“இண்டைக்குப் பகல் வந்து, சில உடுப்புகளை வாங்கினார். அவரோட ஒரு இளைஞனும் இருந்தான்”

“அவர்கள் வேறு ஏதும் பேசினார்களா...?”

“வேறு ஒன்றும் பேசவில்லை...”

சற்று நிதானித்த அவன், பியசேனவிடம் தொடர்ந்தும் கூறினான்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கள். உடுப்பு வாங்கும்போது அவர்களுக்கு உதவி செய்தவரைக் கேட்டுப்பார்க்கலாம்.” கவுண்டரில் இருந்தவன், சிவராமன் உடுப்பு வாங்கும்போது உதவியவரை அழைத்துவரும்படி, தனது ஊழியர் ஒருவருக்கு உத்தரவு கொடுத்தான்.

அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க பெரியவர் ஒருவர் அவ்விடத்துக்கு வந்தார். விசாரித்ததில் குறிப்பிடும்படியாக ஒன்றும் அவரிடமிருந்து பியசேனவுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

அந்தக் கடையைவிட்டு பியசேன வெளியேற எத்தனிக்கும் போது அந்தப் பெரியவர் பியசேனவிடம் ஒன்றை நீட்டினார்.

“சேர், இது நிலத்திலே கிடந்தது”

அது ஒரு காகிதத் துண்டு. அதனை வாங்கிய பியசேன, முன்பின்னாகப் புரட்டிப் பார்த்தான்.

“அவர்கள் சென்றபின்னர்தான் கவனித்தேன். சட்டைப் பையிலிருந்து பணம் எடுக்கும்போது கீழே விழுந்திருக்கலாம். இது அவர்களுடையதா அல்லது வேறொருவருடையதா என்பதும் எனக்குத் தெரியவில்லை. இதனைத் தேடியும் பின்னர் யாரும் இங்கு வரவில்லை.”

அந்த காகிதத் துண்டிலே ஒரு தொலைபேசி எண் குறிக்கப் பட்டிருந்தது.

அது சுருதியுடைய தொலைபேசி எண் என்பது அப்போது பியசேனவுக்குத் தெரியாது.

அவன் அந்த எண்ணைக் குறித்துக்கொண்டான்!

கீண்டியிலுள்ள டி.எஸ் சேனாநாயக்க பொதுசன நூலகத்தின் உசாத்துணைப் பகுதியிலே சிவராமனும் கஜந்தனும் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களின் முன்னாலிருந்த மேசையின்மேலே பல நூல்கள் பரப்பப்பட்டிருந்தன.

க.மு. 563^{ல்}

கௌதம புத்தர் பிறந்தார்.

க.மு. 543^{ல்}

வீஜயன் இலங்கைக்கு வந்தான்.

க.மு. 483^{ல்}

கௌதம புத்தர் இயற்கை எய்தினார்.

க.மு. 307^{ல்}

தேவநம்பியதீச மன்னன் அநுராதபுரத்தல்
அரசாட்சிக்கு வந்தான்.

க.மு. 288^{ல்}

சங்கமந்தை கொண்டு வந்த போத மரத்தன்
களை அநுராதபுரத்தல் நடப்பட்டது.

தமிழ்க் கவிதையிலே பூடகமாகக் குறிப்பிட்ட ஆண்டினைத் தேடுகின்ற வேட்டையில், பௌத்தத்துடன் தொடர்புடைய ஆண்டு களைக் கால வரிசையில் சிவராமன் எழுதத்தொடங்கியிருந்தார்.

கௌதம புத்தர் பிறந்த-இறந்த ஆண்டைப் பற்றிய பலவாறான கருத்துக்கள் உள்ளதைச் சிவராமன் அறிவார். சில பதிவுகளில் புத்தர் கி.மு. 480-400 காலப்பகுதியில் வாழ்ந்ததாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சிவராமன், தமக்குக் கிடைக்கும் பதிவுகள் அனைத்தையும் குறித்துக்கொண்டார்.

கஜந்தன், பேராசிரியரின் தேடலுக்கு உதவி புரிந்தான். எல்லாவிதமான அறிவுத் தேடல்களும் ஏதோவொரு பலனைத் தரும் என்பதில் கஜந்தனுக்குத் திடமான நம்பிக்கையுண்டு.

அந்தக் கவிதை உண்மையாகவே பௌத்த சமயம் பற்றிக்

கூறுகின்றதா? அந்த வட்டச் சக்கரம் என்ன? அது குறிக்கும் ஆண்டு எது? அந்தக் கவிதையை யார் எழுதினார்கள்? சிவராமன் இந்தப் பட்டியலை எழுதுவதில் ஏதாவது பிரயோசனம் உள்ளதா? எனப் பதில்கள் தெரியாத பலகேள்விகள் தமக்கு முன்னுள்ள போதும், சோர்ந்துவிடாமல் ஏதோ ஓர் இடத்திலே ஆரம்பித்து இயங்கத்தொடங்கும் வல்லமை பேராசிரியருக்கு இருப்பதை அவன் அறிவான்.

“சேர்..., அப்படியென்றால் அநுராதபுரத்திலுள்ள போதி மரம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமேல் பழைமையானதா?” பட்டியலைப் பார்த்தபடி கஜந்தன் கேட்டான்.

ஆண்டுப் பட்டியலை எழுதிக்கொண்டிருந்த சிவராமன், எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்து அமர்ந்துகொண்டார்.

“இலங்கை பல தனித்துவங்களைக் கொண்டுள்ளது. எங்களுடைய மக்கள் அதற்குரிய மதிப்பினைக் கொடுப்பதில்லை. அநுராதபுரத்திலுள்ள மகாபோதி மரம்தான் உலகத்துக்குத் தெரிந்தவரையில் மனிதனால் நடப்பட்ட அதிபழைய மரமாகும். ‘கின்னஸி’ல்கூட இந்தப் பதிவு உள்ளது..”

“புத்தர் ஞானம் பெற்ற மரத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பெற்ற கிளைதானே அநுராதபுரத்தில் நடப்பட்டது?”

“ஆமாம்..., இந்தியாவிலுள்ள புத்த காயா (Bodh Gaya) என்னுமிடத்தில் இருந்த அரசமரத்தின் கீழ்தான் புத்தர் ஞானம் பெற்றார். அந்த மரத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட கிளைதான் அநுராதபுரத்திலே நடப்பட்டுள்ளது.”

“புத்த காயாவில் இருந்த மரம் என்றால் என்ன அர்த்தம் சேர்? இப்போது அந்த மரம் அங்கு இல்லையா..?”

“இல்லை. புத்த காயாவிலிருந்த பழைய மரம் 1876^{ஆம்} ஆண்டு ஏற்பட்ட புயலொன்றிலே அழிந்துவிட்டது.”

தற்பொழுது புத்த காயாவிலிருக்கும் மரம் 1881^{ஆம்} ஆண்டு புதிதாக நடப்பட்ட மரமாகும். ஆனால், இலங்கையில் 2300

ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் நடப்பட்ட மரம் இன்றும் அநுராத புரத்திலே இருக்கின்றது.

அநுராதபுரத்திலிருக்கும் போதி மரத்தின் சிறப்பு கஜந்தனுக்குப் புரிந்தது.

அநுராதபுரத்திலிருக்கும் போதி மரத்துக்கு அருகிலே 1985ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற கொடூர நிகழ்வு சிவராமனின் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. 1985ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 14ஆம் திகதி, பஸ் வண்டி ஒன்றைக் கடத்திவந்த ஒரு குழுவினர் போதி மரத்தை அடைந்தனர். போதி மரத்தடியில் வழிபாட்டிலிருந்த மக்களையும் துறவிகளையும் துப்பாக்கியால் சுட்டனர். போதி மரத்தினையும் சுட்டனர். ஏறத்தாழ 146க்கும் மேற்பட்ட சாதாரண மக்கள் இந்நிகழ்விலே கொல்லப்பட்டனர்.

1985ஆம் ஆண்டினையும் சிவராமன் தனது பட்டியலில் குறித்துக்கொண்டார்.

க.பி. 310^{ஊம்}

**புத்தரின் பல் இலங்கைக்குக்
கொண்டு வரப்பட்டது.**

க.பி. 310^{ஊம்}

**தாதுவன்சு என்கிற புத்தரின் பல் பற்றிய
நூலானது எழுதப்பெற்றது.**

கஜந்தன் தொடர்ந்து பட்டியலை வாசித்தான்.

“புத்தர் இறந்து 700 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரா அவரின் பல் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது?” அவனது குரலில் ஆச்சரியம் தொனித்தது.

தாதுவன்சு என்கிற நூலின்படி கி.பி. 310^{ஊம்} ஆண்டு காலப் பகுதியிலேதான் புத்தரின் பல் இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப் பட்டுள்ளது என ஆய்வாளர்கள் கணித்துள்ளனர். தாதுவன்சு என்கிற மூலநூல் அழிந்துவிட்டது. ஆனால், அதனை கி.பி. 1300களில் பாளி மொழிக்கு மொழிபெயர்த்து எழுதியுள்ளார்கள். அம்மொழிபெயர்ப்பு நூல்தான் இன்று எமக்குக் கிடைக்கின்றது.

அந்தப் பாளி நூலினை 1874^{ஊம்} ஆண்டு **சேர் முத்துக்குமாரசாம்** அவர்கள் ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்த்துள்ளார். **Dathavansa**

- **The History of The Tooth-Relic of Gotama-Buddha** என்கிற முத்துக்குமாரசாமியின் மொழிபெயர்ப்பு நூல் லண்டனில் அச்சாகியுள்ளது. அந்நூலிலே அவர் புத்தருடைய பல் பற்றிய வரலாற்றையும் எழுதியுள்ளார்.

“சேர்... கண்டி தலதா மாளிகையிலுள்ள புத்தரின் பல்லை நீங்கள் பார்த்துள்ளீர்களா...?”

கண்டியிலுள்ள தலதா மாளிகைக்கு அருகிலே அவர்கள் இருப்பதனாலோ என்னவோ புத்தரின் பல் பற்றிய சிந்தனை கஜந்தனை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டது.

“சாதாரண மக்களால் புனிதப் பல்லினைப் பார்க்கமுடியாது. அதற்கு அனுமதிக்கமாட்டார்கள்.”

“யாருமே அந்தப் பல்லினைப் பார்த்தது இல்லையா..?”

“புனிதப் பல்லினைப் பொறுப்பாக வைத்திருப்பவர்கள் பார்த்திருப்பார்கள் என நினைக்கின்றேன். எனக்குத் தெரிந்து **ஜோன் டேவி** (John Davy) என்பவர்தான் புத்தரின் பல்லினைப் பார்த்து, பதிவுசெய்துள்ள முதலாவது வெளிமனிதர்..”

சிவராமன், தரவுகளை தனது ஞாபத்துக்குக் கொண்டு வர முனைந்தார்.

“ஜோன் டேவி அவர்கள் இலங்கையைப் பற்றி புத்தகம் ஒன்றை எழுதியுள்ளார். அதனைத் தேடியெடுத்து வா”

இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த ஜோன் டேவி அவர்கள் வைத்தியராக இலங்கையிலே பணிபுரிந்துள்ளார். அவர் 1821^{ஆம்} ஆண்டு இலங்கையைப் பற்றி **An Account of the Interior of Ceylon and its Inhabitants** என்கிற நூலினை எழுதியுள்ளார். அந்நூலினைத்தான் சிவராமன் எடுத்து வரச்சொன்னார்.

நூலகத்திலே பணிபுரிபவர் ஒருவரின் உதவிகொண்டு ஜோன் டேவி எழுதிய நூலினை உசாத்துணைப் பகுதியிலிருந்து கஜந்தன் எடுத்துவந்தான். 1841^{ஆம்} ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட அந்த நூலகமானது பல அரிய நூல்களைக் கொண்டுள்ளது.

“சேர், இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் நூலகத்தை மூடப் போகின்றார்களாம்”

அவன் கொண்டு வந்த ஜோன் டேவி எழுதிய புத்தகத்தைச் சிவராமன் புரட்டிப் பார்க்கத்தொடங்கினார்.

கஜந்தன் அங்கிருந்து புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானான். அவர்கள் எடுத்திருந்த நூல்களைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு ஒழுங்குசெய்தான். அது உசாத்துணைப் பகுதி ஆகையால் நூல்களை நூலகத்துக்கு வெளியிலே எடுத்துச்செல்லமுடியாது.

ஜோன் டேவி எழுதிய நூலிலே 368^{ஆம்} பக்கத்திலுள்ள புனிதப் பல்லினது படத்தினைக் கண்டவுடன் அதனைக் கஜந்தனிடம் பேராசிரியர் காட்டினார்.

ஜோன் டேவி இரண்டு - மூன்று அடி தூரத்திலிருந்து புனிதப் பல்லினைப் பார்த்துள்ளார்.

“எத்தனையாம் ஆண்டு புனிதப் பல்லினை அவர் பார்த்தார்?”

“1817^{ஆம்} ஆண்டு”

“அதாவது இற்றைக்குச் சரியாக 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்”

“ஆமாம். ஜோன் டேவி தந்துள்ள இந்தப் படம்தான் புத்தரின் பல் சார்ந்து எமக்குக் கிடைக்கின்ற முதலாவது படமாகும்.”

பேராசிரியர் காட்டிய படத்தினை கஜந்தன் உற்றுப் பார்த்தான். அந்தப் படத்தைப் பார்த்தபின் அவனது மனதிலே பல கேள்விகள் துளிர்விடத் தொடங்கின. இருப்பினும் கவிதை பற்றி ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கும் பேராசிரியரிடம் தனது கேள்விகளை

இப்போது கேட்டு அவரைத் திசை திருப்பக்கூடாது என அவன் மௌனமானான்.

சி.ஐ.டி. எப்போதும் தங்களை அணுகிவிடலாம். குறுகிய அளவு நேரமே தங்களுக்கு உள்ளது. அதற்குள் கவிதை பற்றி அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

“நாங்கள் நூலகத்தை மூடப்போகின்றோம்..” உசாத்துணைப் பகுதிக்குப் பொறுப்பான ஊழியர் அவர்களின் அருகிலே வந்து கூறினார்.

நாளைக்கு காலையிலே மீண்டும் நூலகத்துக்கு வந்து அந்தப் பட்டியலை நிறைவு செய்யவேண்டும் எனப் பேராசிரியர் நினைத்துக்கொண்டார். நூலகத்தைவிட்டு மனமில்லாமல் இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

ஹோட்டலுக்குச் செல்லுமுன்னர் மனைவி ரஞ்சனியிடன் தொலைபேசியில் பேச சிவராமன் விரும்பினார். கஜந்தனின் ஆலோசனையின்படி, தங்கியிருந்த ஹோட்டலின் அருகிலுள்ள ‘கொம்மியூனிகேஸன்’ கடை ஒன்றுக்குச் சென்றார். அங்கிருந்து தனது மனைவிக்குத் தொலைபேசி அழைப்பினை அவர் ஏற்படுத்தினார்.

“ஹலோ...”

“ஹலோ நான்தான் கதைக்கிறேன்...”

“ஹலோ...” பின்புறத்திலே பேரப்பிள்ளைகளின் அட்டகாசச் சத்தம் பேராசிரியருக்குக் கேட்டது. அதனால், சிவராமன் பேசியது ரஞ்சனிக்குத் தெளிவாகக் கேட்கவில்லை.

“நான்தான் சிவராமன்”

“ஆ..... எங்கே இருக்கிறீர்கள்...? எப்போ இங்கே வாறிங்கள்...?” அவளின் குரலிலே தெரிந்த மகிழ்ச்சியைச் சிவராமன் உணர்ந்து கொண்டார். முப்பத்தைந்து வருடத் தாம்பத்திய வாழ்க்கை என்றால் சும்மாவா..

“கண்டியில்...”

“நாங்களும் கண்டிக்கு வருகின்றோம். இவர்கள் சீதா-
எலியாவுக்கு (Seetha eliya) போகிறார்களாம். பின்னர் ரம்பொடையி
லுள்ள (Ramboda) அநுமான் கோயிலுக்கும் போகிறார்களாம்.
நீங்களும் எங்களுடன் வாருங்கோவன்...”

“தாத்தா.... தாத்தா.... நாங்கள் கண்டிக்கு ‘நீர்’ போகிறோம்...”
பாட்டியிடமிருந்து தொலைபேசியைப் பறித்த பேர்த்தி தாத்தாவிடம்
கூறினாள்.

நல்லூருக்குச் சென்றுள்ள மகளின் குடும்பம் ‘நீர்’ போகின்
றார்கள். விடுமுறை நாட்கள் என்றால் பிள்ளைகளுக்கு எங்காவது
செல்லவேண்டும். விடுமுறை முடிந்து பாடசாலைக்குச் செல்லும்
போது தாங்கள் சென்றுவந்த இடங்களைப் பற்றி தங்களின் நண்பர்
களிடத்தே பெரிதாகக் கூறவேண்டும். அது அவர்களின் உலகம்.

அவர்களுடன் பேசிமுடித்த சிவராமன், கொம்மியூனிகேஸன்
கடையிலிருந்து வெளியே வந்தார்.

“நீ... வீட்டுக்குப் போன் பேசவில்லையா?”

“இல்லை. நாளைக்குப் பேசலாம்..” கஜந்தனின் மனதிலே
சற்று முன்னர் புத்தகத்திலே பார்த்த புனிதப் பல்லினுடைய படம்
தோன்றி மறைந்தவண்ணம் இருந்தது.

“மகளின் குடும்பம் நாளை மறுநாள் கண்டிக்கு வருகிறார்களாம்.
நுவரெலியாவுக்குச் (Nuwara Eliya) சென்றபின்னர் கண்டியில்
தங்குவார்கள் போலும்.”

கஜந்தன் பதிலொன்றும் கூறவில்லை. அவர்கள் வரும்போது
கவனித்துக்கொள்ளலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டான். சிவராமனின்
மகளின் குடும்பம் கண்டிக்கு வருவதற்கு இன்னமும் இரண்டு
நாட்கள் உள்ளன. அதற்குள் எத்தனையோ மாற்றங்கள் ஏற்படலாம்.

நடந்து ஹோட்டலுக்கு வந்தவர்கள், அவர்கள் தங்கியிருந்த
ஹோட்டலிலே தங்களைக் காண்பதற்காக காத்திருப்பவரைக் கண்டு
அதிர்த்து போனார்கள்!

சிவராமன் மனைவியுடன் தொலைபேசியில் பேசிவிட்டு வெளியே வந்தநேரமும், பியசேன உடுப்புக் கடையிலே விசாரித்து விட்டு வெளியேறிய நேரமும் ஏறத்தாழ ஒரேநேரமாக இருந்தது.

சனிக்கிழமை இரவு 7:00 மணி.

பியசேன கண்டிப் பொலிஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

பியசேனாவின் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப, கண்டியின் பிரதான பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் கலந்துரையாடல் ஒன்றினை ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அவனின் வரவுக்காக பிரதான உத்தியோகத்தரும் நான்கு அதிகாரிகளும் பொலிஸ் நிலையத்திலே காத்திருந்தனர்.

“வாருங்கள்... பியசேன, ரொஹான் முத்தையா எனக்குக் கோல் பண்ணியிருந்தார்” பொலிஸ் நிலையத்துக்கு வந்த பியசேனவை அந்தப் பிரதான உத்தியோகத்தர் வரவேற்றார்.

ரொஹான் முத்தையா பற்றி உயர்ந்த அபிப்பிராயம் இலங்கை பூராவும் இருப்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த விடயம். தான், ரொஹான் முத்தையாவின் கீழே நேரடியாகப் பணிபுரிவதைப் பெருமையாக பியசேன கருதுபவன்.

பியசேன அங்குள்ளவர்களுக்குச் சிவராமனையும் கஜந்தனையும் தேடவேண்டிய செய்தியைக் கூறினான். அவர்கள் குற்றவாளிகள் இல்லை என்பதையும் அவர்களிருவருக்கும் தெரியாமல், அவர்களுடைய செய்கைகளைக் கவனிப்பதே முக்கிய நோக்கம் என்பதையும் அவர்களுக்கு வலியுறுத்திக் கூறினான். சிவராமனின் புகைப்படத்தையும் அங்குள்ளவர்களுக்கு காட்டினான்.

அமைக்கப்பட்டுள்ள ஆலோசனைக் குழு பற்றிய விபரம்,

தமிழ்க் கவிதை பற்றிய செய்தி ஆகிய விபரங்களை அவர்களிடம் பியசேன கூறவில்லை. ரொஹானின் கட்டளைப்படி அந்தக் 'கேஸ்' பற்றிய விபரங்களை முடிந்தளவு வெளியிலே கூறாமல் தவிர்த்து வந்தான்.

அதேவேளை அவர்களிருவரையும் தான் கொழும்பிலே தப்பவிட்ட செய்தியையும் பியசேன அவர்களிடத்தே கூறவில்லை.

கூட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தபோது பியசேனவின் தொலைபேசி அழைத்தது.

“ஓ. கே. தாங்க் யூ. நீங்கள் விலாசத்தை எனக்கு எஸ். எம்.எஸ். (SMS) செய்யுங்கள்.”

நல்லூரிலிருக்கும் சிவராமனின் மனைவிக்குக் கண்டியிலிருந்து ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு சிறிது நேரத்துக்கு முன்னர் வந்த செய்தியை மறுமுனையிலிருந்தவர் பியசேனவுக்குத் தெரிவித்தார். கண்டியிலுள்ள அந்தத் தொலைபேசி எண்ணுக்குரிய விலாசத்தை எஸ்.எம்.எஸ். செய்யுமாறு பியசேன கேட்டுக்கொண்டான். மறு முனையில் இருந்தவர், கொழும்பில் இருக்கும் தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

“இன்னொரு வேலை. நான் இப்போது ஒரு நம்பரை எஸ். எம்.எஸ். இல் உங்களுக்கு அனுப்புகின்றேன். அது யாருடையது, எடுக்கப்பட்ட 'கோல்'களின் பட்டியல் ஆகிய விபரங்களைக் கொண்ட 'ரிப்போர்ட்' எனக்கு வேண்டும்”

“ஓ.கே. சேர்..” பியசேனாவின் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப 'ரிப்போர்ட்'ஐத் தயாரித்து அனுப்புவதாக மறுமுனையில் பேசியவர் ஒத்துக்கொண்டார்.

பியசேன, தொலைபேசி அழைப்பைத் துண்டித்தான். பின்னர் உட்புக் கடையிலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட சுருதியின் தொலைபேசி இலக்கத்தை எஸ்.எம்.எஸ். மூலமாக மறுமுனையிலே பேசியவருக்கு அனுப்பி வைத்தான். அந்த இலக்கத்துக்குரிய ரிப்போர்ட்டைத்தான் பியசேன கேட்டிருந்தான்.

சில நொடிகளில் பியசேனவுக்கும் எஸ்.எம்.எஸ். ஒன்று வந்தது. அதிலே, சற்றுமுன்னர் சிவராமன் சென்று மனைவியுடன் தொலைபேசி அழைப்பை ஏற்படுத்திய 'கொம்மியூனிகேஸன்' கடையினுடைய விலாசம் வந்திருந்தது.

அந்தக் கடையினது விலாசத்தை அங்கிருந்த அதிகாரிகளிடம் பியசேன பகிர்ந்தான்.

“இந்த விலாசத்து அருகிலேதான் அவர்கள் தங்கியிருக்க வேண்டும் என எண்ணுகின்றேன். நாங்கள் இதற்கு அருகிலுள்ள அனைத்து ஹோட்டல்களையும் விசாரிக்கவேண்டும். இன்னும் ஒரு நாளைக்குள் அவர்களை நாங்கள் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். ஆனால், நாங்கள் விசாரிப்பது அவர்களுக்குத் தெரியக்கூடாது”

அனைவரும் புரிந்துகொண்டதற்கு அறிகுறியாக தலையை ஆட்டினர்.

“நான் சென்று இந்த கொம்மியூனிகேஸன் கடையிலே விசாரிக்கின்றேன். நீங்கள் அருகிலுள்ள ஹோட்டல்களை விசாரியுங்கள்.”

நன்றி கூறிவிட்டு பியசேன வெளியேறினான்.

சிவராமனை நெருங்கிவிட்டதாக பியசேனவின் உள்ளூணர்வு கூறிற்று..!

அந்த நேரத்திலே தாங்கள் முற்றிலும் எதிர்பாராதவர் தங்களுக்காக ஹோட்டலில் காத்திருப்பதைக் கண்ட கஜந்தன் அதிர்ந்துபோனான்.

சிவராமனும் அந்த நேரத்திலே சுருதியை அங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை.

“சேர்.., உங்களைத் தொடர்புகொள்ளும் தொலைபேசி இலக்கம் என்னிடம் இல்லை. குருபரன் சேருக்கு போன் பண்ணி நீங்கள் தங்கி இருக்கின்ற ஹோட்டலின் பெயரினைத் தெரிந்துகொண்டேன். இரண்டு மூன்று முறைகள் ஹோட்டலுக்கும் போன் பண்ணினேன். ஆனால், நீங்கள் வெளியே போயிருப்பதாகக் கூறினார்கள். அதுதான் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று இங்கு வந்தேன்”

சுருதி அங்கு வந்தது கஜந்தனுக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

“என்னம்மா... ஏதும் அவசர விடயமா..?”

“நீங்கள் தந்த கவிதையைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்ததைக் கூறலாம் என்று வந்தேன்”

சிவராமனின் விழிகள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன.

“கவிதையைப் பற்றி என்ன அறிந்தீர்கள்..? ஆண்டினைக் கண்டுபிடித்தீர்களா?” கஜந்தன் சுருதியை அவசரப்படுத்தினான். கஜந்தனின் கேள்விகள் கேட்கப்பட்ட அந்தரத் தொனியைக் கண்ட சுருதி புரியாது விழித்தாள்.

“.....” அவள் பதில் கூறவில்லை.

“நீ சாப்பிட்டாயா...?” அவளை இயல்பு நிலைக்குக் கொண்டுவர சிவராமன் கேட்டார்.

“இல்லை... சேர்...”

“எங்களுடன் சாப்பிட வருவாயா...?”

“பரவாயில்லை சேர்...”

“வா... சாப்பிட்டுக்கொண்டே பேசுவோம்...”

அருகிலிருந்த சாப்பாட்டுக் கடை ஒன்றுக்கு மூவரும் சென்றனர். அங்கிருந்த வட்ட மேசையொன்றிலே அமர்ந்துகொண்டார்கள். உணவைக் கஜந்தனே ‘ஓடர்’ செய்தான். சுருதி, தனக்கு மரக்கறி உணவு கேட்டதால் தானும் மரக்கறி உணவையே கஜந்தன் கேட்டான்.

“சொல்லம்மா..”

“சேர், உங்களுக்கு நான் சொல்லத் தேவையில்லை. எனக்குத் தெரிந்ததைக் கூறுகின்றேன்.”

“நீ உனக்குத் தெரிந்ததைத் தயங்காமல் சொல்லு...”

“தமிழர்களின் ஒரு புலமைத்துவ விளையாட்டாகச் சித்திரக் கவிகள் இருந்துள்ளன. சித்திரக்கவிகளைப் புனைவதற்கு அதியுயர் நுண்ணறிவுப் புலமைத்துவம் இருத்தல்வேண்டும். இதன் காரணமாக, இவை குறிப்பிட்டோரிடத்தில் மாத்திரமே அறிமுகத்தையும் அங்கீகாரத்தையும் பிரபல்யத்தையும் பெற்றிருந்தன. அத்துடன் இவை மரபுவழிக் கல்வியினூடாக மாத்திரமே கடத்தப்பெற்று வந்துள்ளமையால் முறையான ஆவணக் குறிப்புகளும் இல்லாதுள்ளன.”

“ம்..” சிவராமன் அவளுடைய உரையாடலைச் சமூகமாக்கினார்.

“அனேகமான சித்திரக்கவிகளை, உருவப்பட அமைப்பிலும் காணலாம். நாகபந்தம், முரசுபந்தம், சக்கரபந்தம், மாலைமாற்று என்பனவற்றை உதாரணங்களாகக் கூறலாம்”

சுருதியின் பேச்சின் இடையிலே கேள்விகள் ஒன்றையும் கேட்காமல் அவளுடைய போக்கிலேயே சிவராமன் பேசவிட்டார்.

சுருதியின் தொலைபேசி ஒலித்தது!

“நீ.. பேச...” சிவராமன், அவளுக்கு வந்த தொலைபேசி அழைப்பினைப் பேசும்படி கூறினார்.

“ஹலோ அம்மா..., இல்ல லேட் ஆகும்..... பக்கத்தில்தான் இருக்கிறேன்..... சிவராமன் சேரோட.... சாப்பிடுறேன்..... ஓ.கே. அம்மா.... லேட் ஆகும்.....”

சுருதி தன்னுடைய அம்மாவுடன் பேசியிருக்கவேண்டும்.

“போகணுமா....?”

“இல்ல சேர்.. அம்மாவிடம் சொல்லிட்டேன்.. பக்கத்தில்தான் வீடு இருக்கு. இங்கிருந்து பதினைந்து நிமிடத்திலே நடந்து போயிடலாம்”

“குட்..., சொல்லு...”

“சில சித்திரக் கவிகளில் செய்திகளை மறைத்து வைத்தும் பாடியுள்ளார்கள்”

“புரியும்படியாகக் கூறுங்கள்...” இடையில் குறுக்கிட்ட கஜந்தன் கேட்டான்.

“உதாரணமாக, இரதபந்தக் கவிதையின் எழுத்துக்களை தேர்போன்ற உருவப் படத்திலே அடுக்கிக்கொண்டு செல்லலாம். அடுக்கி முடிந்தவுடன் அந்த உருவப் படத்தினைப் பார்த்தால் சில மறைக்கப்பட்டுள்ள செய்திகளைக் காணமுடியும்”

“வாவ்..., உதாரணம் ஒன்றைக் காட்டுவீர்களா...?”

சுருதி, தன்னுடைய பையிலிருந்து **சீத்தரக்கவீத் தர்ட்டு** என்கிற நூலினை எடுத்துப் புரட்டினாள். அந்நூலிலே 54^{ஆம்} பக்கத்திலுள்ள கவிதையை எடுத்து அவர்களுக்குக் காட்டினாள்.

“சேர்.., இந்தக் கவிதையை யாழ்ப்பாணத்து **தெல்லீப்பழையைச்** சேர்ந்த **பூ. வொன்னம்பலர்ளை** என்பவர் எழுதியுள்ளார். மாவிட்டபுரக் கந்தன்மீது இக்கவிதையைப் புனைந்துள்ளார். தேர் உருவத்திலே கீழிருந்து மேலாக கவிதையின் எழுத்துக்களை அடுக்கிக்கொண்டு

சென்றால் மறைந்துள்ள சில செய்திகள் வெளிப்பட்டுத் தெரிவதைக் காணலாம்”

இரத உருவத்திலே அந்தச் செய்யுளின் எழுத்துக்களை அடுக்கும்போது புலவரின் பெயர், அவரது ஊர்ப்பெயர் ஆகியன மறைத்து கவிதைக்குள் பொதிக்கப்பட்டிருந்தன. கவிதையிலே வெளிப்படையாக ‘பூ. பொன்னம்பலபிள்ளை’ என்கிற பெயரோ அல்லது ‘தெல்லி’ என்கிற ஊர்ப்பெயரோ எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. இரத உருவத்திலே அந்தக் கவிதையை அடுக்கினால் மட்டுமே அந்தச் சொற்கள் வெளித்தெரியும்வண்ணம் கவிதை நுட்பமாகப் புணையப்பட்டிருந்தது.

அதனைப் பார்த்த கஜந்தன் விக்கித்துப்போனான்.

நிமிடங்கள் கரைந்தன. பேராசிரியர், சுருதி வைத்திருந்த சித்திரக்கவித் திரட்டு நூலினைப் புரட்டிப் பார்த்தார். ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களில் அமைந்த அந்தத் திரட்டு நூல் ஈழத்துப் புலவர்களின் சித்திரக் கவிகளை உள்ளடக்கி இருந்தது.

“இவ்வாறாகச் செய்திகளை மறைத்துவைக்கும் முறையொன்று கொம்பியூற்றர் துறையிலும் உள்ளது. கிரிப்டோகிராபி (Cryptography) என்று கூறுவார்கள்” கஜந்தன் கொம்பியூற்றர் துறை பற்றிக் கூறினான்.

கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஜூலியர் சீசர் (Julius Caesar), செய்திகளை மறைக்கும் முறையொன்றினைக் கையாண்டுள்ளார். அவர் உண்மையான எழுத்துகளுக்குப் பதிலாக மூன்று எழுத்துகள் தள்ளியுள்ள எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தி இரகசிய செய்திகளைப் பரிமாறியுள்ளார்.

BAD என்னும் செய்தியை அனுப்புவதற்கு ஜூலியர் சீசர் EDG என்றே அனுப்பியுள்ளார்.

B க்கு மூன்று தள்ளியுள்ள எழுத்து E

A க்கு மூன்று தள்ளியுள்ள எழுத்து D

D க்கு மூன்று தள்ளியுள்ள எழுத்து G

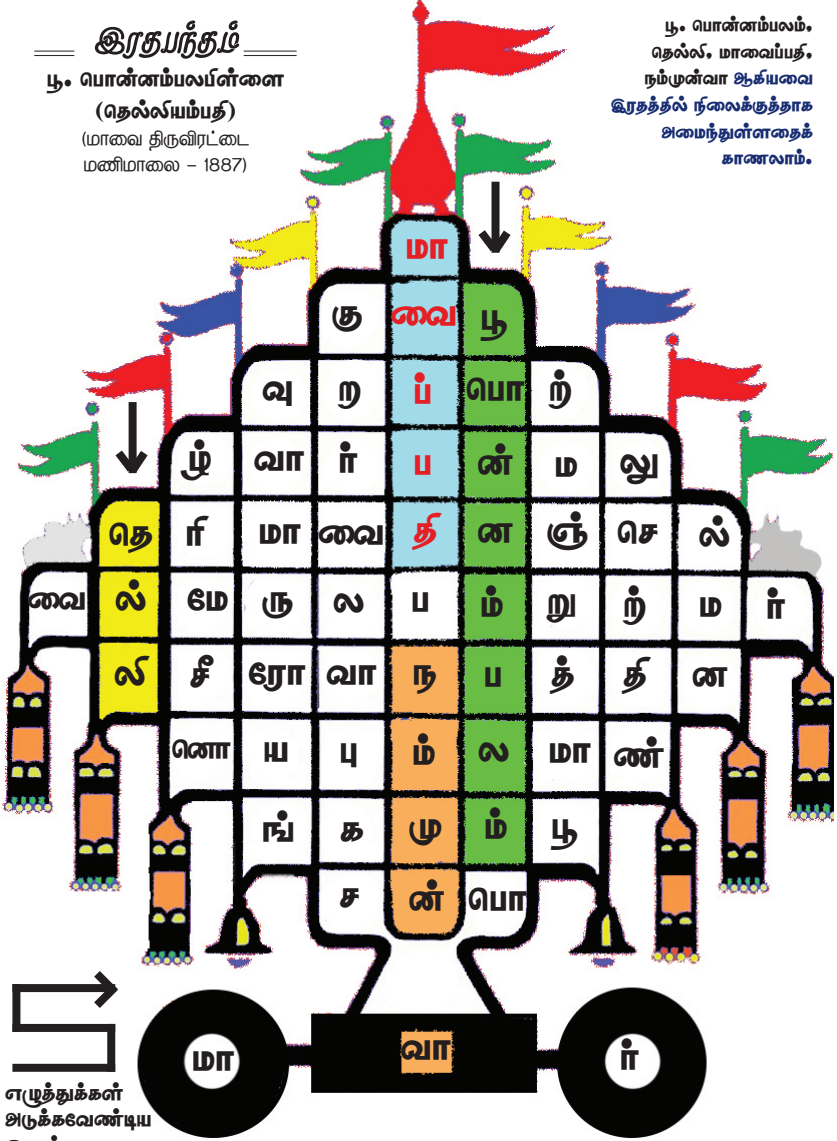
இரதபந்தம்

பு. பொன்னம்பலர்ளை

(தெல்லையந்த)

(மாவை திருவிரட்டை
மணிமாலை - 1887)

பு. பொன்னம்பலம்,
தெல்லையந்த,
நம்முள்வா இக்யவை
இரதத்தல் நலைக்குத்தாக
அமைந்துள்ளதைக்
காணலாம்.

எழுத்துக்கள்
அடுக்கவேண்டிய
ஒழுங்கு

மாவார்பொன் சங்கமும்பூண் மாலம் புயனெலிசீ
ரோவா நபத்தினர்மற் றும்பலரு — மேல்வைதெரி
மாவைதினஞ் செல்லுமன்பர் வாழ்வுறப்பொற் புவைகு
மாகைப் பதிரநம்முள் வா.

இதனால், சீசர் அனுப்பிய செய்தி எதிரியின் கைகளில் அகப்பட்டாலும் எதிரியினால் உண்மைச் செய்தியைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாது.

“செய்திகளை மறைத்து அனுப்பும் இத்தகைய முறைகளை யுத்தங்களிலும் தாக்குதல்களிலும் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள்” கஜந்தன் கூறுவதை சுருதி ஆர்வத்துடன் கேட்டான். கஜந்தன் கூறுவது அவளுக்குப் புதிய செய்தி.

“2001ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற இரட்டைக் கோபுரத் தாக்குதலில் கூட இவ்வாறாகவே இரகசியச் செய்திகள் பரிமாறியுள்ளதாகக் கூறுகின்றார்கள். ‘இ-மெயி’லினூடாகப் படங்களை அனுப்பியுள்ளார்களாம். சாதாரண கண்களுக்கு அவை படங்களாகவே தெரிந்துள்ளன. ஆனால், அப்படங்களுக்குள் தாக்குதலுக்கான செய்திகள் மறைக்கப்பட்டு பரிமாறப்பட்டுள்ளதாக அறிக்கைகள் பதிவுசெய்துள்ளன.”

அவற்றைக் கேட்டு சுருதியின் அகன்ற விழிகள் மேலும் விரிந்தன. ‘தெரியத் தெரிய தனக்குத் தெரியாதவையின் அளவு தெரியவரும்’ என யாரோ கூறியது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“யுத்தத்தில் செய்திகளை மறைத்து அனுப்பும் முறையானது மிகவும் பழையானது. ‘பேர்சியா’ (Persia) நாட்டைச் சேர்ந்த ஹிஸ்தியாஸ் (Histiaeus) மன்னன், கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவன். அவன், தூதுவன் ஒருவனின் தலையை மொட்டை யடித்து, அனுப்பவேண்டிய செய்தியைத் தலையிலே பச்சைக் குத்தியுள்ளான். பின்னர், தலையில் முடி வளரும்வரை காத்திருந்துள்ளான். முடி வளர்ந்தவுடன், அவனை அந்த அரசன் அனுப்பியுள்ளான். சென்றடைந்தவனின் தலைமுடியை மழித்து, உரியவன் செய்தியை வாசித்துள்ளதான பதிவு வரலாற்றிலே உள்ளது.”

பேராசிரியர் விரிவுரையாற்றும் பாணிக்குச் சென்றுவிட்டார். இரு மாணவர்களும் தம்மை மறந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“அபார திறமை... தலையிலே பச்சைக் குத்தப்பட்டுள்ள வனுக்குத் தன் தலைமீது என்ன எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது தெரியாது.

அவனைப் பிடித்துச் சித்திரவதை செய்து கொன்றாலும் செய்தி வெளிவரப்போவதில்லை.” கஜந்தன் சுருதியைப் பார்த்துத் தன் கருத்தினைக் கூறினான். சுருதியும் தலையசைத்து அக்கருத்தினை ஆமோதித்தாள்.

அவர்கள் ஆராய்கின்ற அந்தத் தமிழ்க் கவிதையும் பூடகமாகச் செய்தி ஒன்றை மறைத்து வைத்திருப்பது அந்த மூவருக்கும் தெரியாது. நாட்டின் இரகசியமொன்றைப் பூடகமாக மறைத்து வைத்து அந்தக் கவிதையைப் புனைந்ததால், அப்புலவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட செய்தியை சிவராமனுக்கு ரொஹான் கூறாது மறைத்துவிட்டார்.

“நாங்கள் காலையிலே உன்னிடம் காட்டிய கவிதைக்கும் நீ இப்போது கூறுகின்ற சித்திரக்கவிதைகளுக்கும் ஏதும் தொடர் புள்ளதா...?”

நீண்ட நேரமாக அவளிடம் கேட்காமல் மனதிலேயே வைத்திருந்த கேள்வியைச் சுருதியிடம் சிவராமன் கேட்டார். சுருதி தங்களிடம் இயல்பாகப் பேசத் தொடங்கிவிட்டாள் என்பதைக் கண்டுகொண்ட பேராசிரியர், தான் கேட்கவேண்டியதைக் கேட்டார்.

“சேர்..., எனக்கு உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை. ஆனால், நீங்கள் தந்த கவிதையும் சித்திரக்கவி இலக்கணத்துக்குப் பொருந்தி வருகின்றது.”

சிவராமன் உசாரானார்.

“அதில் என்ன செய்தி மறைக்கப்பட்டுள்ளது...?” கஜந்தன், சுருதியை அவசரப்படுத்தினான்.

“செய்தி ஏதும் மறைக்கப்பட்டுள்ளதா என்பதை இதுவரை என்னால் அறியமுடியவில்லை. ஆனால், சித்திரக் கவியாக இந்தக் கவிதையையும் அமைத்துப் பார்க்கலாம்..”

“எப்படி...?” கஜந்தனால் அதற்குமேல் பொறுக்கமுடிய வில்லை...

சுருதி தன்னுடைய பையினுள் இருந்து சித்திரக்கவி

எழுதப்பட்ட படத்துடன் கூடிய தாளொன்றினை வெளியே எடுத்தாள்.
முன்னாலிருந்த அந்தச் சாப்பாட்டு மேசையின்மேலே மூவருக்கும்
தெளிவாகத் தெரியும்படி வைத்தாள்.

அதனைப் பார்த்த சிவராமனால் தன் கண்களையே நம்ப
முடியவில்லை.

சுருதி காட்டிய படத்தினைச் சிவராமன் பல நிமிடங்கள் நோக்கியவண்ணம் இருந்தார். அவரால் அப்படத்தினைப் புரிந்து கொள்வதற்குச் சற்றுநேரம் எடுத்தது. சித்திரக் கவிகள் பற்றிய பல இலக்கியச் செய்திகளை மேலோட்டமாக அவர் கேள்விப் பட்டுள்ளபோதும் நேரடியாக அதனை அருபவிக்கும்போது அவருக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சி தனித்துவமானது.

கஜந்தனின் மனநிலையை வார்த்தையால் வர்ணிக்கமுடியாது. தமிழனாய் தான் பிறந்ததையிட்டு மீண்டுமொருமுறை அவன் பெருமிதம்கொண்டான்.

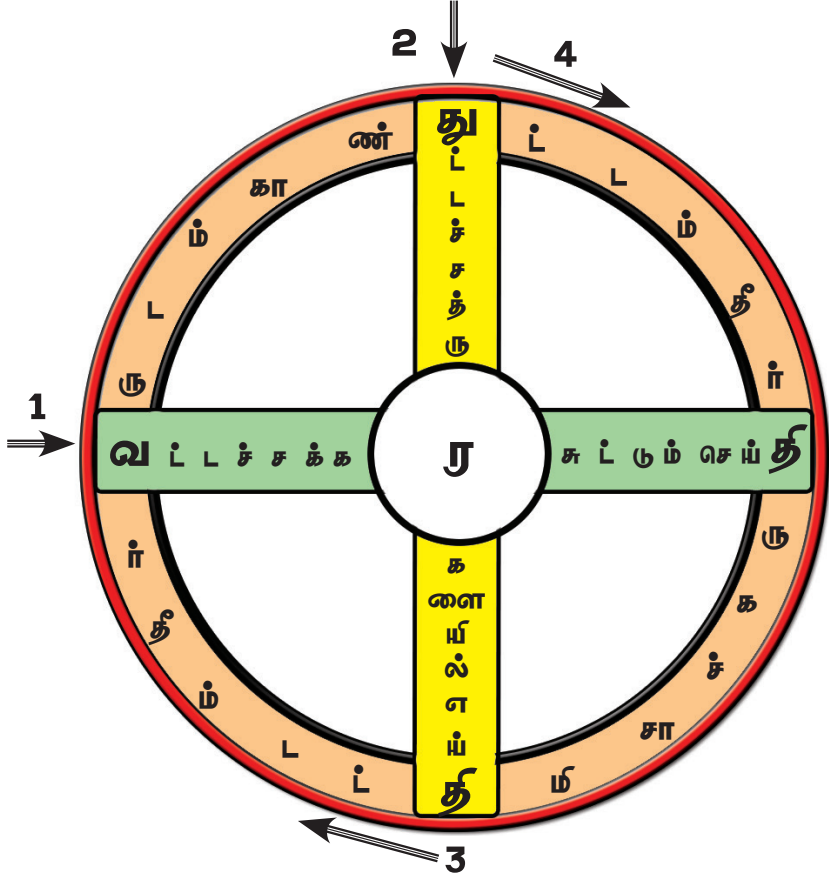
அந்தக் கவிதையை சித்திரமாகச் சுருதி வரைந்திருந்தான்.

“இந்தச் சித்திரக் கவிக்கு என்ன பெயர்?” பேராசிரியரின் கேள்வி அமைதியைக் கிழித்தது.

“வட்டமாக உள்ள இதனைச் சக்கரபந்தம் என்று கூறுவார்கள். சக்கரபந்தக் கவிதைகளிலும் பல பிரிவுகள் உள்ளன. இந்தக் கவிதையை நாலாரைச் சக்கரபந்தம் என்பார்கள்.”

பழங்காலத்து மாட்டு வண்டியின் சில்லுபோல் அமைக்கப் பட்ட உருவத்தளத்திலே அந்தக் கவிதை எழுதப்பட்டிருந்தது. கவிதையின் எழுத்துக்களைச் சக்கரத்தின் ஆரங்களில் ஓர் ஒழுங்கிலே அடுக்கிவரும்போது குறித்த எழுத்துக்கள் பொருந்தி வருவதைக் காணமுடிந்தது. அந்தச் சக்கரத்திலே நான்கு ஆரங்கள் காணப்பட்டதால் **நாலாரைச் சக்கரபந்தம்** எனப்பட்டது.

சுருதி காட்டிய படத்தினைக் கண்டதும் கவிதையின் முதலாவது வரியான ‘வட்டச் சக்கர சுட்டும் செய்தி’ என்கிற வரிக்கான அர்த்தம் பேராசிரியருக்குப் புரியத்தொடங்கியது. கவிஞன், வட்டச் சக்கரம் என்று இந்தக் கவிதையை வட்டமான சக்கரபந்தத்தில்

வ ி ல ச் ச க் க ர ச ி டு ம் செ ய் த்
 து ி ல ச் ச த் து ர க னை ய் ள் எ ய் த்
 த் ி ல ம் தீர் வ ரு ட ம் கா ண்
 து ி ல ம் தீர் த் து க ச் ச ம்!

அமைக்குமாறு நுட்பமாகப் பாடியுள்ளான். சித்திரக்கவிகள் பற்றிய பரிச்சயம் இல்லாதவர்களுக்கு இந்தக்கவிதையின் நுட்பம் வெளித்தெரியாது.

“அமேசிங்...” கஜந்தனுக்கும் முதலாவது வரியின் அர்த்தம் இப்போது புரிந்தது.

இக்கவிதை ஏன் காலங்காலமாக நூலக அலுமாரியில் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளது என்பது கஜந்தனுக்குப் புரிந்தது. இந்தக் கவிதையைத் திருப்திகரமாக இதுவரை யாரும் விளங்கப் படுத்தியிருக்கமாட்டார்கள்.

‘நாட்டுடன் சம்பந்தப்பட்ட மர்ம இரகசியமொன்றை இந்தக் கவிதை மறைத்து வைத்துள்ளது. அந்த மர்மத்தைத் தேடி விசேட குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை சி.ஐ.டி. தேடித்திரிகின்றது. அது என்ன மர்மம்? கவிதையில் அது எங்கு மறைக்கப்பட்டுள்ளது?’ தான் நினைத்ததைவிட கவிதை விடயம் முக்கியத்துவம் பெறுவதை கஜந்தன் கண்டுகொண்டான்.

“இந்த வட்டச் சக்கரமானது சுட்டுகின்ற ஆண்டு எது? அந்த ஆண்டு இதுக்குள்ளேதான் எங்கோ மறைந்துள்ளது.” பேராசிரியருக்கு குறித்த அந்த கேள்வி மனதிலே அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது.

பேராசிரியர் மௌனமானார்.

உணவு ஆறிப்போயிருந்தது.

* * *

கஜந்தனும் சுருதியும் அருகருகே நடந்து சென்றார்கள். கண்டி வாவியைத் தழுவிவந்த காற்று சுருதியின் தலைமுடியை அளவாகக் கலைத்து, நெற்றியிலே தவழவிட்டு அவளுக்கு அழகூட்டியிருந்தது.

பேராசிரியர் ஹோட்டலுக்குச் சென்றுவிட்டார். இரவு 9 மணியாகிவிட்டதால் சுருதியின் வீடுவரை சென்று அவளைப் பாது காப்பாக விட்டுவரும்படி கஜந்தனிடம் சிவராமன் கூறியிருந்தார். சுருதி எவ்வளவு கூறியும் பேராசிரியர் கேட்கவில்லை.

தலதா மாளிகைக்குப் பின்புறமாகவுள்ள சங்கமித்தை

வீதியிலே (Sangamiththa Vidyalaya) சுருதியின் வீடு இருந்தது.

“உங்களுடைய திறமை அபாரமானது. அக்கவிதையைச் சித்திரக்கவி என்று கண்டுபிடித்துவிட்டீர்கள்”

கஜந்தன் அந்தச் சக்கரபந்த கவிதை தந்த அதிர்ச்சியில் இருந்து இன்னமும் மீளவில்லை.

“அந்தத் துறையில் இயங்குவதால், என்னால் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க முடிந்தது. அவ்வளவுதான்...”

அவர்கள் மெதுவாக நடந்துசென்றார்கள்.

வேகமாகப் பறந்துவந்த பறவையொன்று சுருதியின் தலைக்கு அருகாமையில் பறந்து சென்றது. வெளவாலாக இருக்கவேண்டும். தலதா மாளிகைக்கு அருகிலுள்ள வாவிடையச் சுற்றியுள்ள மரங்கள் பல பறவைகளின் உறைவிடமாக இருக்கின்றன.

பயந்துபோன சுருதி சற்று நகர்ந்துகொண்டாள். தடுமாறி நகர்ந்த சுருதி, ஆதாரத்துக்காக தன் கையினால் கஜந்தனின் வலது தோளினைப் பற்றினாள்.

வெளவால் கடந்துபோன அடுத்த கணமே அவள் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டாள். தனது கையை அவனது தோளிலிருந்து வெடுக்கென விலக்கிக்கொண்டாள்.

“ஐ... ஆம் சொறி.....”

“பரவாயில்லை.....” கஜந்தன் சுற்றும்முற்றும் வெளவாலைத் தேடினான்!

இருவரும் மௌனியானார்கள்.

தலதா மாளிகை கம்பீரமாக நின்றது. அதனது பொற்கோபுரம் மின்வெளிச்சங்கள் பட்டுத் தகதகத்தது.

“தலதா மாளிகைக்கு நீங்கள் போயிருக்கின்றீர்களா...?” மௌனத்தைக் கலைப்பதற்காக கஜந்தன் வலிந்து கேட்டான்.

இது என்ன அபத்தமான கேள்வி! தலதா மாளிகைக்குப் பின்

புறத்திலே வசிப்பவள் அங்கு சென்றிருக்க மாட்டாளா? ஆனாலும், அவளும் பதில் கூறினாள்.

“பல தடவைகள் போயுள்ளேன். உறவினர்கள் யாரும் கண்டியைச் சுற்றிப் பார்க்கவந்தால், நான்தான் அவர்களைக் கூட்டிச்சென்று காட்டுவேன்”

“எசலப் பெரகராவின்போது புத்தரின் பல் இருக்கின்ற ‘தாகபை’யை வெளியே கொண்டுவருவார்களாமே..”

“.....” சுருதி பதில்கூறவில்லை.

“அடுத்த பெரகராவின்போது கண்டிக்கு வரலாமென்று எண்ணுகின்றேன்”

“.....” அதற்கும் சுருதி பதில்கூறவில்லை.

மீண்டுமொரு நீண்ட அமைதி. கஜந்தனுக்கு அந்த அமைதி பிடிக்கவில்லை. நல்லவேளை சுருதியே அந்த அமைதியைக் கலைத்தாள்.

“அந்த தாகபைக்குள் என்ன இருக்கின்றது என்று நினைக்கின்றீர்கள்?”

“வேறு என்ன...? புத்தரின் புனிதப் பல்தான்” பதில்கூறிய கஜந்தனுக்கு, சுருதி ஏன் அப்படிக்கேட்கிறாள் என்று விளங்கவில்லை.

நடந்துகொண்டிருந்த சுருதி ஓரிடத்திலே நின்றாள். அவளைப் பார்த்து கஜந்தனும் நின்றான்.

கஜந்தனின் காதினைத் தன் அருகிலே கொண்டுவரும்படி சுருதி சைகை செய்தாள். ஒன்றும் புரியாத கஜந்தன், அவளை நோக்கிச் சற்றுக் குனிந்தான்.

அவனது காதிலே அந்த இரகசியத்தைச் சுருதி கூறினாள். அந்த இரகசியம் காற்றுக்கும் கேட்டுவிடக்கூடாது என எண்ணிய சுருதி, அவளின் உதடுகள் கஜந்தனின் காது மடலில் உரசும்வண்ணம் நெருங்கிக் கூறினாள். சாதாரண செய்தியாக இருந்திருந்தால், சுருதியின் உதடுகள் தன் காது மடலில் உரசியதை

அவன் உணர்ந்திருப்பான். ஆனால், சுருதி கூறிய செய்தி, அவனை ஆட்டங்காண வைத்துவிட்டது.

“இதற்கு என்ன ஆதாரம்...?” கடந்த இரண்டு நாட்களாக அந்தத் தமிழ்க் கவிதை கஜந்தனுக்குத் தந்த அதிர்ச்சியையும்விட, மேலான அதிர்ச்சியை சுருதி அவனுடைய காதிலே கூறிய செய்தி, அவனுக்குக் கொடுத்தது. கவிதை கஜந்தனின் மனதிலிருந்து மறைந்தது. அதனைப் பேராசிரியர் பார்த்துக்கொள்ளட்டும். சுருதி கூறிய செய்தியை கஜந்தனின் மனம் கௌவிக்கொண்டது.

“நூலகத்துக்கு வந்தால் ஆதாரத்தைக் காட்டுவேன்” சற்றும் தயங்காமல் சுருதி பதில் கூறினாள்.

“அது எப்படி உண்மையாகும்....?” கஜந்தனின் மனம் அந்தச் செய்தியை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை.

ஞாயிற்றுக்கிழமை.

விடிவதற்கு முன்னரே கஜந்தன் எழுந்துகொண்டான். அவன் நேற்றிரவு நித்திரைகொள்ளவில்லை. கண்களிரண்டும் நன்றாகச் சிவந்துபோயிருந்தன.

அவனுக்கு நித்திரை வராமலுக்குக் காரணம் என்ன? சுருதியா? சுருதி கூறிய செய்தியா?

பேராசிரியர் நேற்று இரவிலிருந்து அந்தச் சக்கரபந்தக் கவிதையையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தார். வேறொன்றிலும் அவருடைய கவனம் செல்லவில்லை. சக்கரபந்தக் கவிதையையே மீண்டும்மீண்டும் பல வடிவங்களிலும் பல ஒழுங்குகளிலும் வரைந்து பார்த்தார். கவிதைக்குள்ளே மறைந்துள்ள ஆண்டைக் கண்டு பிடிக்காமல் அவருடைய மனம் அமைதி கொள்ளாது.

சுருதியை வீட்டில் விட்டுவிட்டுத் திரும்பிய கஜந்தனிடமும் பேராசிரியர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

சிந்தனையைப்பட்டுள்ள பேராசிரியரை கஜந்தனும் திசை திருப்ப விரும்பவில்லை. சுருதி கூறிய செய்தியை பின்னர் கூறிக் கொள்ளலாம் என அவன் முடிவுசெய்தான். பேராசிரியரிடம் சொல்லும்போது ஆதாரமும் தேவை என்பது அவன் அநுபவத்தால் தெரிந்த ஒரு விடயம்.

காலையிலே நூலகத்துக்குக் கிளம்பிய கஜந்தனிடம், தான் அங்கு வரவில்லை என்று சிவராமன் கூறிவிட்டார். தனக்கு அந்தக் கவிதை சார்ந்து சற்று வேலையிருப்பதாகக் கூறினார். பேராசிரியரை அவரின் போக்கிலே விடுவதுதான் சரி என்பது கஜந்தனுக்குத் தெரியும்.

சுருதி கண்டி டி. எஸ். சேனநாயக்க நூலகத்துக்குக் காலை 8:30 மணிக்கு வருவதாக கஜந்தனிடம் கூறியிருந்தாள். அவள் நேற்றிரவு கஜந்தனினுடைய காதிலே கூறிய செய்திக்கான ஆதாரத்தைக் காட்டுவதாக அவனிடம் வாக்களித்திருந்தாள்.

பேராசிரியர் அமைதியாக வேலை செய்வதற்காக அந்த அறையினைக் கஜந்தன் சற்று ஒழுங்குசெய்தான். சிவராமன் வெளியிலே செல்லமாட்டார் என எண்ணிய அவன், கடைக்குச் சென்று அவருக்கான காலைச் சாப்பாடு வாங்கிவந்து அறையிலே வைத்தான். எல்லாம் சரியாக இருக்கின்றது என்பதை உறுதிசெய்து கொண்ட கஜந்தன் பொதுசன நூலகத்தை நோக்கி விரைந்தான்.

8:43

நூலகத்தின் வாயிற் கதவருகில் சுருதி நின்றனுகொண்டிருந்தாள். நீலநிற காற்சட்டையும் வெள்ளைநிற சட்டையும் அணிந்திருந்தாள். நேற்று 'சுடிதாரி'ல் பார்த்த சுருதியா இவள், என எண்ணத் தோன்றியது கஜந்தனுக்கு. நூலகத்தின் வெளிப்புற 'கேட்'ின் அருகிலே கஜந்தன் வரும்போதே அவள் கண்டுவிட்டு கையசைத்தாள். கஜந்தனும் பதிலுக்குக் கையசைத்தான்.

வெளிப்புற கேட்டுக்கும் நூலகத்தின் வாயிற் கதவுக்கும் இடையே நூறு மீற்றர்தூரம் இருந்தது. வேகமாக நடந்த கஜந்தன் விரைவாக அவளருகே வந்துவிட்டான்.

“குட் மோனிங்.., சொறி.., சற்று லேட் ஆகிவிட்டது..”

“குட் மோனிங், பரவாயில்லை” அவள் மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

இருவரும் உள்ளே சென்றார்கள்.

அப்போது நூலகத்தின் வெளிப்புற 'கேட்'ினருகே ஒரு நீலநிற ஜீப் வந்து நின்றது. அது பொஸிஸ் ஜீப். அதிலிருந்து பியசேன இறங்கினான். ஜீப் கேட்டைத் தாண்டி உள்ளே வரவில்லை.

நூலகத்தின் வாயிற் கதவிலிருந்து நூலகத்தின் உள்ளே சென்றுகொண்டிருந்த கஜந்தன், கேட்டின் அருகே நிறுத்தப்பட்ட ஜீப்பையும் அதிலிருந்து இறங்கிய பியசேனாவையும் ஜன்னலினூடாகக் கண்டுவிட்டான்.

அவனுக்கு குப்பென்று வியர்த்தது.

ஒருநொடி நிதானித்த அவன், சுருதியின் கரத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நூலகத்தின் உள்ளே மெதுவாக ஓடத் தொடங்கினான்.

அவனது பிடியிலே இருந்த உறுதியை சுருதி உணர்ந்தாள்.

சற்று நேரத்துக்கு முன்னர் திறக்கப்பட்ட நூலகத்தில் ஒருசில ஆட்கள் மாத்திரமே வந்திருந்தனர். கஜந்தனும் சுருதியும் உள்ளே ஓடுவதை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

சுருதிக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. ஆனால் கஜந்தனின் முகக் குறிப்பிலிருந்து இப்போது அவனிடம் எதுவும் கேட்பதால் பயனில்லை என்பது மாத்திரம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவனுடைய பிடியிலிருந்து தனது கையை விடுவித்துக்கொள்ளாமல் கஜந்தனுடன் அவளும் இழுபட்டுச் சென்றாள்.

படிகளில் ஏறி மாடியிலுள்ள உசாத்துணைப் பகுதிக்கு இருவரும் விரைவாக வந்தார்கள். உசாத்துணைப் பகுதியின் வாயிலில் போடப்பட்டிருந்த மேசையின் முன்னாலே நேற்று மாலை பணிபுரிந்த அதே ஊழியர் அமர்ந்திருந்தார். வேறு யாருமே அந்தக் காலைப் பொழுதிலே அங்கு வந்திருக்கவில்லை.

நேற்று பேராசிரியருடன் நூலகத்திற்கு வந்திருந்த கஜந்தனை அந்த ஊழியர் அடையாளம் கண்டுவிட்டார். அவருக்கு முன்னே சுருதியின் கரத்தை இறுகப் பிடித்தவாறு கஜந்தன் நின்றான். தன் நிலைமையை உணர்ந்துகொண்ட சுருதி, அவனிடமிருந்து தன் கையை உதறி விடுவித்துக்கொண்டாள். அவரின் உதட்டிலே இலேசான புன்னகை மலர்ந்தது.

அதனைக் கவனித்தும் கவனிக்காததுபோல அவரைத் தாண்டி உசாத்துணை நூல்கள் வைத்திருந்த பகுதிக்கு சுருதியை கஜந்தன் கூட்டிச்சென்றான்.

“என்ன அவசரம்...?” சுருதி, கஜந்தனிடன் கேட்டாள்.

“சொல்லுகிறேன். நீங்கள் கூறிய புத்தகம் இங்கே எங்கு இருக்கின்றது என்று தெரியுமா..?”

மூன்று அலுமாரிகளைத் தாண்டி நாலாவது அலுமாரியின் இரண்டாவது வரியிலே வைத்திருந்த ஒரு புத்தகத்தைச் சுருதி தன் கையிலே எடுத்தாள். அது **Eleven years in Ceylon** என்கிற தலைப்பிலே **ஃமஜர் ஃபார்ப்ஸ்** (Major Forbes) என்பவரால் 1840ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட நூலாகும்.

சுருதி அந்நூலினைப் புரட்டத் தொடங்கினாள்.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்த கஜந்தன், யாரும் தங்களைக் கவனிக்கவில்லை என்பதை உறுதிசெய்துகொண்டான். சுருதியிடம் இருந்து அந்த நூலினைப் பறித்து தன்னுடைய மேற் சட்டையை உயர்த்தி அந்த நூலினை உள்ளே வைத்து சட்டையை வெளியே விட்டுக்கொண்டான். கஜந்தனின் செய்கையைக் கண்ட சுருதி விக்கித்துப்போய் நின்றாள்.

“இப்போது இந்தப் புத்தகத்தை ஆறுதலாகப் பார்க்க நேர மில்லை. உடனே இங்கிருந்து போகவேண்டும். இந்த நூலை பிறகு கொண்டுவந்து இங்கு வைக்கலாம்”

சுருதிக்கு கஜந்தனுடைய செய்கைகளுக்கான காரணங்கள் புரியவில்லை.

“நீங்கள் புத்தகத்தையும் திருடுகிறீர்கள்....?” சுருதி கஜந்தனிடம் கிசுகிசுத்தாள்.

“புத்தகத்தையும் என்றால்...? வேறு எதனை நான் திருடினேன்?” சுருதியின் கேள்வியின் உட்பொருளை கவனிக்கும் மனநிலையிலே அவன் இல்லை. கஜந்தனின் மறுகேள்வியைக் கேட்ட சுருதி தன் உதடுகளைப் பல்லினால் கடித்துக்கொண்டாள்.

சுருதியின் பல் செய்த செய்கையையும் கஜந்தன் கவனிக்க வில்லை. அவனுடைய மனதிலே வேறொரு பல் பற்றிய சிந்தனையே வலம்வந்தது.

அவன் சுருதியை அழைத்துக்கொண்டு உசாத்துணைப் பகுதியைவிட்டு வெளியே செல்லத்தொடங்கினான். நல்லவேளை அந்த ஊழியரைக் காணவில்லை. சுருதியை அழைத்துக்கொண்டு

கிடுகிடுவென்று படிகளில் இறங்கிய கஜந்தன், நூலகத்தின் பின்புறமாகச் சென்றான். வெளியே செல்வதற்கு வழி ஏதாவது இருக்கின்றதா எனச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அங்கிருந்த மலசலகூடங்களுக்குப் பின்புறமாகச் சிறியதொரு வழி தெரிந்தது. அதன்வாயிலாக நூலகத்துக்குப் பின்புறமாக இருக்கின்ற பாதையை அடையலாம் என்பதை அவன் கண்டான்.

சுருதியையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்த வழியினூடாக நூலகத்தின் பின்புறத்திலிருந்த பிரதான பாதையை அடைந்து வேகமாக அவன் நடந்தான். அவளும் கஜந்தனுடன் ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றாள்.

சுருதியின் மனதிலே விடைகாணவேண்டிய பல கேள்விகள் தொக்கி நிற்பதுபோன்று கஜந்தனின் மனதிலும் பல கேள்விகள் விடை தெரியாமல் சுழன்றடித்தன.

பியசேன கண்டிக்கு ஏன் வந்தான்? தங்களைத் தேடித்தான் வந்தானா? அல்லது வேறு ஏதும் 'கேஸ்' சம்பந்தமாக வந்தானா? கண்டிக்கு வந்தவன் குறிப்பாக நூலகத்துக்கு எப்படி வந்தான்? இந்த நேரத்துக்கு ஏன் வந்தான்? அவனுக்குத் தெளிவு பிறக்காமல் சுருதியின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லக்கூடிய மனநிலை கஜந்தனுக்கு இல்லை.

பத்து நிமிடங்கள் இருவரும் வேகமாக நடந்தனர். கண்டி வாவிக்கு முன்னதாக இருக்கும் 'கண்டி சிட்டி சென்ட்ரல்' என்கிற 'சொப்பிங் கொம்பிளெக்ஸை'க் கண்ட கஜந்தன், அதற்குள் நுழைந்தான். உள்ளே வந்த அவன், சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். இரண்டாவது மாடியில் ஒரு 'ரெஸ்டொரன்ட்' தெரிந்தது.

ரெஸ்டொரன்ட்டில் இருவரும் அமர்ந்துகொண்டார்கள். அங்கிருந்து சொப்பிங் கொம்பிளெக்ஸின் வாயிற் புறத்தையும் கஜந்தனால் பார்க்கமுடிந்தது.

“ஐ ஆம் சொறி...”

“.....”

தான் கூறிய மன்னிப்பால் சுருதி சமாதானம் அடையவில்லை என்பது கஜந்தனுக்குத் தெரிந்தது. அவளுக்குத் திருப்தி தருகின்ற பதிலொன்றைக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை கஜந்தன் உணர்ந்தான்.

“சி.ஐ.டி., சிவராமன் புரொபசரையும் என்னையும் தேடுகின்றது. நாங்கள் நூலகத்திலிருக்கும்போது அங்கே வெளியிலே நீலநிற பொலிஸ் ஜீப் வந்தது. அதனாலேதான் அப்படிச் செய்யவேண்டி வந்தது. ஐ ஆம் சொறி”

சுருதி குழம்பிப்போனாள். ஏன் சி.ஐ.டி., இவர்கள் இருவரையும் தேடவேண்டும்?

“நாங்கள் ஒரு தவறும் செய்யவில்லை. அந்தக் கவிதை சம்பந்தமாகத்தான் அவர்கள் எங்களைத் தேடுகின்றார்கள்”

கஜந்தன் கடந்த இரண்டு நாட்களாக நடந்த சம்பவங்களைச் சுருக்கமாக அவளிடன் கூறினான்.

“அப்படியெண்டால், அந்தக் கவிதையை கொழும்பிலுள்ள புத்த பிக்கு தரவில்லையா? சிவராமன் சேர் அப்படித்தானே கூறினார்”

“இரகசியமான காரியம் என்பதாலும், சி.ஐ.டி. தேடுவதாலும் சேர் அவ்வாறு கூறினார். சம்பந்தப்பட்ட யாருக்கும் சிரமம் வரக் கூடாது என்பதற்காக....”

கஜந்தன் கூறுவதை சுருதி நம்பினாள்.

கஜந்தன் தன்னுடைய மேற்சட்டைக்கு உள்ளே மறைத்து வைத்திருந்த புத்தகத்தை எடுத்து மேசையின் மேலே வைத்தான். சுருதி அந்தப் புத்தகத்தைப் புரட்டத் தொடங்கினாள். அப்புத்தகத்தின் 292^{ஆம்} பக்கத்தில் காணப்பட்ட படத்தினைக் கஜந்தனுக்குக் காட்டினாள்.

போர்ப்ஸ் என்பவர் 1828^{ஆம்} ஆண்டு மே மாதம் 29^{ஆம்} திகதி புத்தரின் புனிதப் பல்லினை தன் கண்களால் பார்த்துப் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் கண்டி தலதா மாளிகையில் தான் பார்த்த பல்லின் படத்தையும் அவர் தன்னுடைய நூலிலே தந்துள்ளார்.

கஜந்தன், நேற்று ஜோன் டேவ் 1817ஆம் ஆண்டு புனிதப் பல்லினைப் பார்த்த பதிவினைப் பற்றி அறிந்துகொண்டான். இன்று 1828ஆம் ஆண்டு ஷஜர் போர்ப்ஸ் பார்த்த பதிவினையும் கண்டான்.

“இதைப் பற்றியெல்லாம் நீங்கள் ஏன் தேடுகின்றீர்கள்...?” சுருதியின் தேடலில் ஆச்சரியப்பட்ட கஜந்தன் கேட்டான்.

“சித்திரக் கவிகள் பற்றி ஆராயும்போது, காலனித்துவ காலப் பகுதியிலும் அக்காலத்தில் எழுந்த நூல்களில் பரிச்சயமும் தேவைப்படுகின்றது. அவ்வாறு தேடும்போது இது போன்ற அதிர்ச்சி தருகின்ற செய்திகளும் அகப்படும்”

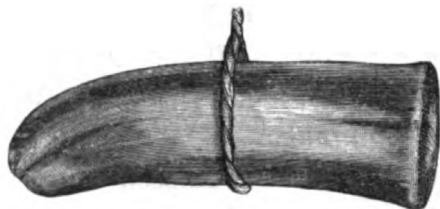
அப்புத்தகத்தில் அந்தப் படத்தின்கீழே எழுதப்பட்டுள்ள பகுதியை கஜந்தன் வாசிக்கத்தொடங்கினான். அவன் கண்கள் விரியத் தொடங்கின. இவ்வளவு காலமும் தான் நம்பியிருந்த விடயம் உண்மையல்ல என்பதுவும் சுருதி கூறிய செய்தியில் உண்மையுள்ளது என்பதுவும் அவனுக்குப் புலப்படத் தொடங்கியது.

புத்தகத்தில் மூழ்கிப் போயிருந்த கஜந்தனின் கையினை சுருதி பற்றினாள்.

சுருதியின் பற்றுதலை உணர்ந்த கஜந்தன் நூலிலிருந்த தன் கண்களை அவள்பால் திருப்பினான்.

சுருதி, வெளியிலே நோக்கியவண்ணம் இருந்தாள். அவளின் கண்களில் கலவரம் தெரிந்தது. சுருதி ஏதனைப் பார்த்துக் கலவரப்படுகின்றாள் என்பதை அறிய கஜந்தனும் அத்திசையிலே நோக்கினான்.

சொப்பிங் கொம்பிளெக்ஸின் வாசலில் நீலநிற பொலிஸ் ஜீப்

நின்றுகொண்டிருந்தது. அதனருகே நின்றவாறு பியசேன சிகரட் ஒன்றினைப் புகைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கஜந்தன் அதிர்ந்துபோனான். எவ்வாறு பியசேன துல்லியமாக அங்கு வந்தான்?!

தங்களைத் தேடித்தான் பியசேன வருகின்றான் என்பதில் கஜந்தனுக்கு இப்போது எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை.

விடயம் தலைக்குமேலே செல்வதாக அவன் உணர்ந்தான். சி.ஐ.டி. மோப்பம் பிடித்து தன்னைத் துரத்துகின்றார்கள் என்றால் பாரதூரமான விடயங்களை அவன் எதிர்கொள்ள ஆயத்தமாக வேண்டும் என அவனது மனது பதறியது.

உடனே பேராசிரியரைப் பார்த்து இதனை அறிவிப்பதே சரியானது என்றாலும் தான் இப்போது ஹோட்டலுக்குச் சென்றால் தன்னைத் தொடர்ந்து பேராசிரியர் இருக்கின்ற இடத்தையும் பியசேன மோப்பம் பிடித்துவிடுவான் என கஜந்தன் நினைத்தான்.

பியசேன எப்படி அவனைத் தொடர்ந்து வருகின்றான் என்பது கஜந்தனுக்குப் புரியவில்லை!

சிவராமன் தனது மூளையைக் கசக்கிப் பிழிந்தார்.

அந்தக் கவிதையைச் சக்கரபந்த அமைப்பிலே மீண்டும் மீண்டும் எழுதிப்பார்த்தார். ஆனால், எவ்வளவு முயற்சித்தும் அவரால் கவிதைக்குள் மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஆண்டு பற்றிய விபரத்தைக் கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை.

கவிதையிலே 'வட்டச் சக்கர சுட்டும் செய்தி' என்றும் 'வருடம் காண்' என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இந்தக் கவிதைக் குள்ளேதான் குறித்த ஆண்டினைப் பற்றிய விபரம் மறைத்துப் பதியப்பட்டுள்ளது என்பதில் சிவராமன் உறுதியாக இருந்தார்.

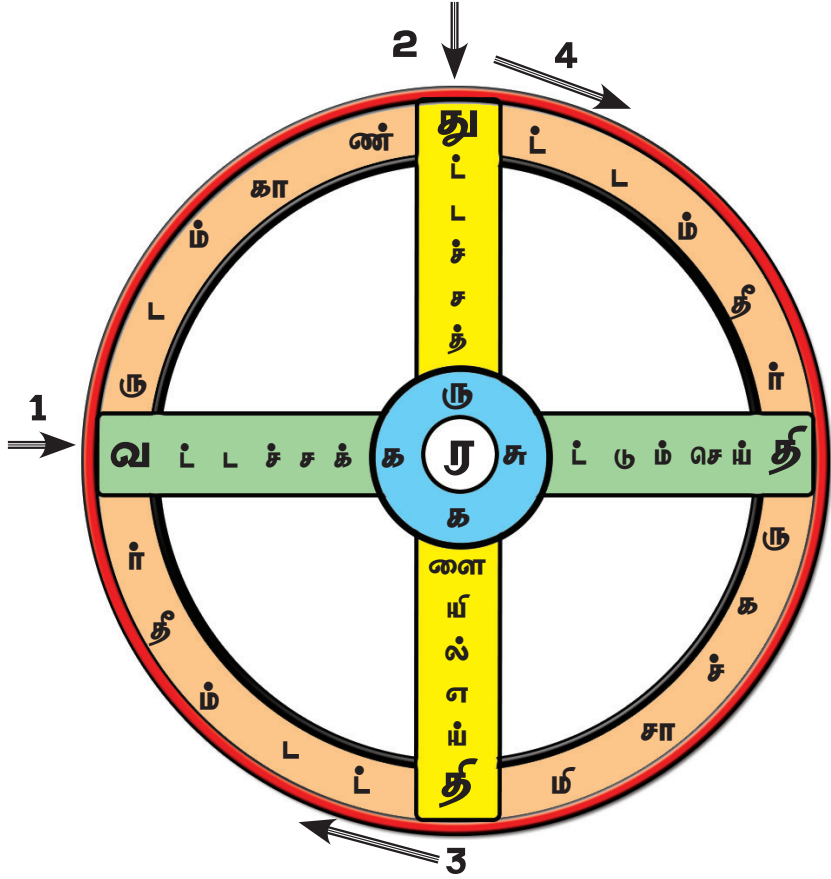
சிவராமன் தேடித் தேடிக் களைத்துப் போனார்.

கதிரையிலிருந்து எழுந்து அறையிலே சற்று உலாவினார். மேசையிலிருந்த சக்கரபந்தக் கவிதை தன்னையே உற்றுப் பார்ப்பது போன்றதொரு பிரமை அவருக்கு ஏற்பட்டது.

மேசையின் அருகே வந்த சிவராமன், தண்ணீர் போத்தலை எடுத்து அண்ணாந்து நீர் பருகினார். அவரது வாயின் ஓரத்தின் வழியே வழிந்த நீரானது மேசையிலிருந்த சக்கரபந்த வரைபடத்தின்மேலே துளிகளாகச் சிந்தின.

தன்னுடைய நிதானமின்மையைப் பார்த்து 'உச்..' எனச் சலித்துக்கொண்டார்.

சக்கரபந்தம் வரையப்பட்டிருந்த அந்த காகிதத்தின்மேலே விழுந்த இரண்டு நீர்த்துளிகள், நடுவிலிருக்கும் 'ர' எழுத்தைச் சுற்றி விழுந்திருந்தன. அவற்றிலே ஒன்று 'ர'க்கு இடதுபுறமாக இருக்கின்ற 'க' மீதும் மற்றொன்று 'ர'க்கு மேற்புறமாக இருக்கின்ற 'ரு' மீதும் விழுந்திருந்தன.

வட்டச் சக்கர சுட்டும் செய்து
துட்டச் சத்ரு ரகனையல் எய்து
தீட்டம்தீர் வருடம் காண்
துட்டம்தீர் தருகச்சாம்!

விழுந்த துளிகளை கூர்ந்து நோக்கிய சிவராமனுக்குப் பொறி தட்டியது.

சிவராமன் தனது உள்ளுணர்வின் வழிகாட்டலின்படி இயங்கு பவர்; சமயங்கள் கடந்த பரம்பொருளின்மீது நம்பிக்கை கொண்டவர்; தனித்து, தர்க்கத்தை மாத்திரம் துணைகொள்பவர் அல்லர்.

புதிய காகிதத்தாள் ஒன்றினை எடுத்து மீண்டும் அந்தச் சக்கரபந்தக் கவிதையை வரைந்தார்.

ஆனால், இம்முறை நடுவிலுள்ள 'ர' எழுத்தைச் சுற்றியுள்ள நான்கு எழுத்துக்களையும் துலக்கமாக எழுதினார். அந்த நான்கு எழுத்துக்களையும் வலஞ்சுழியாக வாசிக்கும் போது "கருசக" என்கிற ஒழுங்கு கிடைத்தது.

தமிழ் எண்களிலே 'க' என்பது 1 ஐயும், 'ரு' என்பது 5 ஐயும் 'சு' என்பது 6 ஐயும் குறிப்பன.

அதன்படி 'கருசக' என்பது 1561 என்ற இலக்கத்தினைத் தந்தது. அதனைக் கண்ட சிவராமன் பிரமித்துப் போனார்!! அவர் தேடிக்கொண்டிருந்த ஆண்டு கிடைத்துவிட்டது.

கவிஞன் எத்துணை நுட்பமாக அந்த ஆண்டினை கவிதைக் குள் மறைத்த வைத்துள்ளான். ஒரு கவிதைக்குள்ளே இத்தனை நுட்பங்களைப் புதைத்து வைத்துள்ளதைக் கண்ட சிவராமன், மலைத்துப்போனார்.

கவிதையிலே மேலோட்டமாக பொதிக்கப்பட்ட செய்தியைக் கண்டு வியப்பதா? அல்லது அக்கவிதையை வட்டச் சக்கரபந்தக் கவிதையாக எழுதும்படியாக பாடியதைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுவதா? அல்லது அதற்குள்ளே இலக்கத்தை ஒளித்துவைத்திருப்பதைக் கண்டு மலைப்பதா?

1561^{ஆம்} ஆண்டு என்ன நடந்தது?

இந்த ஆண்டைப் பற்றி ஏன் ஒரு தமிழ்ப் புலவன் பாடியுள்ளான்? எந்த இரகசியத்தை அந்தப் புலவன் உலகத்துக்குச் சொல்ல முற்படுகின்றான்? இதை ஏன் சி.ஐ.டி. தேடித் திரிகின்றது. சி.ஐ.டி.க்கு இதைப் பற்றி என்ன தெரியும்?

மேசையிலிருந்து தாளிலே 1561 என்று எழுதி, அதனருகே பெரியதொரு கேள்விக்குறியையும் போட்டார்.

1561?

நேற்றைய தினம் தான் எழுதிய பட்டியலை எடுத்துப்பார்த்தார் அதிலே 1561^{ஆம்} ஆண்டானது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கவில்லை.

1505 தொடக்கம் 1658 வரையிலான காலப்பகுதியில் இலங்கையைப் போர்த்திக்கீசர் ஆண்டனர். வேறு ஒன்றும் பேராசிரியரின் ஞாபகத்துக்கு உடனடியாக வரவில்லை.

1561^{இல்} என்ன நடந்தது? விசேட குழுவொன்று ஏன் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. நாட்டைக் கலக்கவல்ல அந்த மர்மம் என்ன?

‘இன்டர்நெட்டி’ல் தேடிப்பார்த்தால், ஏதாவது கிடைக்கலாம் என அவருக்குத் தோன்றியது. கஜந்தனையும் காணவில்லை. பொறுமையை இழந்த சிவராமன் ஹோட்டலின் அறையினைப் பூட்டிவிட்டு வெளியேறினார்.

* * *

பியசேன, சுருதியின் தொலைபேசி விபரங்கள் அடங்கிய ‘ரிப்போர்ட்டி’னை ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையிலேதான் கொழும்பிலிருந்து பெற்றுக்கொண்டான்.

பியசேனவைப் பொறுத்தவரை உடுப்புக்கடையிலே கண்டெடுத்த தொலைபேசி எண்ணுக்கும் சிவராமனின் கேஸுக்கும் ஏதாவது தொடர்பு உண்டா? எனத் தேடிப்பார்ப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தான்.

சுருதி நேற்றிரவு சிவராமனைச் சந்தித்த விடயமோ, இன்று காலை அவளுடன் கஜந்தன் நூலகத்துக்குச் சென்ற விடயமோ பியசேனவுக்குத் தெரியாது.

நேற்று உடுப்புக் கடையிலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட தொலைபேசி எண்ணானது, இன்று காலையில் நூலகத்தில் இருப்பதாக பியசேனாவுக்கு அறிவித்தார்கள். அதனை அறிந்துகொண்ட அவன், நூலகத்துக்குச் சென்றான். ஆனால், சிறிது நேரத்திலே அந்த

தொலைபேசி எண் கண்டி வாவிக்கு அருகிலிருக்கும் 'சொப்பிங் கொம்பிளெக்ஸ்'ஸில் இருப்பதாக அவனுக்குச் செய்தி கிடைத்தது. அதன்படி அங்கும் பியசேன சென்றான். ஆனால், தற்போது அந்தத் தொலைபேசி 'ஓப்'இல் இருப்பதாக பியசேனவுக்கு அறிவித்தார்கள்!

பியசேனவுக்கு சந்தேகம் எட்டிப் பார்த்தது.

காலையில் 9 மணிக்கு, நூலகம் திறந்தவுடன் யார் செல்வார்கள்?

தங்களைத் தொடர்ந்து சொப்பிங் கொம்பிளெக்ஸுக்கும் பியசேன வந்தவுடன் கஜந்தனின் தொழிநுட்ப மூளை வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

உடனேயே சுருதியின் தொலைபேசியை வாங்கி 'ஓப்' செய்தான். அதனை வைத்துக்கொண்டுதான் பியசேன தொடர்கிறான் என்பதை ஊகித்துக்கொண்டான். அதன்பின்னர் சுருதியையும் அழைத்துக்கொண்டு சொப்பிங் கொம்பிளெக்ஸில் இருந்து கிளம்பிவிட்டான்.

அதன்பின்னர் பியசேனவால் அவர்களைத் தொடரமுடியவில்லை.

சுருதியின் 'போன்' 'ஓப்' செய்யப்பட்டவுடன் பியசேனவுக்கு உறுத்தல் தொடங்கிவிட்டது. காலையிலே அவனுக்குக் கிடைத்த சுருதியின் தொலைபேசி 'ரிப்போர்ட்'டினை மீண்டுமொருமுறை பார்த்தான்.

'ரிப்போர்ட்'டின்படி நேற்றையதினம் அந்த தொலைபேசி இலக்கத்திலிருந்து குறித்த ஒரு இலக்கத்துக்கு மூன்றுமுறை தொலைபேசி அழைப்பு செய்யப்பட்டிருந்தது.

அந்த இலக்கத்தை பியசேன தன்னுடைய தொலைபேசியில் உள்ளீடு செய்து 'டயல்' செய்தான்.

"ஹலோ... ஹோட்டல் கண்டி இன்.." என்று மறுமுனையில் மறுமொழி கிடைத்தது. 'கண்டி இன்' ஹோட்டலில்தான் சிவராமனும் கஜந்தனும் தங்கியுள்ளார்கள். பியசேன அந்த ஹோட்டலின் முகவரியைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

ஜீப்பில் ஏறிக்கொண்டான். ஜீப் 'கண்டி இன்' ஹோட்டலை நோக்கி விரைந்தது.

சுருதி நேற்றைய தினம் குருபரனிடம் இருந்து சிவராமன் தங்கியிருந்த ஹோட்டலின் விபரத்தைப் பெற்றிருந்தாள். சிவராமனைத் தொலைபேசியில் தொடர்புகொள்ள மூன்றுமுறை முயற்சித்தாள். அந்நேரத்திலே சிவராமனும் கஜந்தனும் நூலகத்தில் இருந்தார்கள். அதன்பின்னர்தான் சுருதி அந்த ஹோட்டலுக்கு வந்து அவர்களைச் சந்தித்தாள்.

சுருதி ஹோட்டலுக்கு 'கோல்' செய்ததை வைத்துக்கொண்டு பியசேன அங்கும் வந்துவிட்டான். பியசேன மாதிரி திறமையுள்ள வர்கள்தான் ரொஹான் முத்தையாவுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியும்.

பியசேன, தான் சி.ஐ.டி. என்றதும் சிவராமனும் கஜந்தனும் தங்கி இருக்கின்ற அறையினை ஹோட்டலின் பணியாளர்கள் திறந்துவிட்டார்கள்.

பியசேன சிவராமன் தங்கியிருந்த அறையிலே நின்றவாறு சுற்றிப் பார்த்தான். அவனது கண்கள் 'கமெரா'வைப் போன்று காண்பவை அனைத்தையும் அவனது மனதிலே படமாகப் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தன.

மேசையிலே காணப்பட்ட '1561?' என்கிற குறிப்பு, அவனது கண்களை உறுத்தியது.

மேசையில் கிடந்த தாள்களைத் தன் 'போன் கமரா'வினால் படம் எடுத்தான். சக்கரபந்தக் கவி, ஆண்டுகளின் பட்டியல், சிவராமனின் குறிப்புகள் என்பன அனைத்தையும் பியசேனவின் போனிலிருந்த கமெரா பதிவுசெய்துகொண்டது.

அந்த ஹோட்டலின் மனேஜர் பியசேனவின் அருகிலே நின்றார்.

"நான் வந்ததையோ.. போட்டோ எடுத்ததையோ அவர்களிடம் கூறவேண்டாம். நீங்கள் இயல்பாகவே இருங்கள். என்ன செய்ய வேண்டுமென்றாலும் உங்களுக்கு நான் அறிவிப்பேன். அவர்கள் குற்றவாளிகள் அல்லர். என்னுடன் நீங்கள் எந்நேரமும்

தொடர்புகொள்ளலாம். உங்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் வராது.”
மனேஜருக்குத் தன்னுடைய தொலைபேசி எண்ணினை பியசேன
கொடுத்தான்.

பியசேன ஹோட்டலைவிட்டு திருப்தியுடன் வெளியேறினான்.
ஜீப்பில் ஏறிக்கொண்ட அவன், தனது தொலைபேசியைக் காதில்
வைத்தான்.

மறுமுனையிலே கொழும்பிலிருக்கும் ரொஹான் முத்தையா
வின் தொலைபேசி ஒலித்தது.

பியசேனவிடம் இருந்து தப்பி ஓடுவதற்கு ஏற்ற இடம் எது என கஜந்தன் சிந்தித்தபோது, சுருதிதான் அந்த ஆலோசனையைக் கூறினான். அவள் கூறிய இடம் கண்டியிலுள்ள பைரவகந்த (Bahirawakanda) புத்தர் கோயில் ஆகும்.

பைரவகந்த மலையிலே, 88 அடி உயரமுடைய புத்தரின் சிலையினைக் கொண்ட விகாரை ஒன்று உள்ளது. அவ்விடத்திலே இருந்து பார்த்தால் கண்டி முழுவதையும் பார்க்கலாம். மேலும், வாகனத்திலே யாராவது பைரவகந்த மலையை நோக்கி வந்தாலும் மலையின் மேலிருந்தபடியே வாகனம் வருவதைப் பார்க்கலாம்.

பியசேனவிடமிருந்து தப்பியோடுகின்ற விளையாட்டு இனி மேலும் தொடருவதற்கு அதிகம் வாய்ப்பில்லை என்பதைக் கஜந்தன் உணரத் தொடங்கினான். உடனடியாகச் சிவராமனைச் சந்திப்பதே உசிதமானது என்று அவன் மனம் கூறிற்று.

‘சொப்பிங் கொம்பிளெக்ஸி’ன் பின்புற வழியாக வெளிவந்த அவர்களிருவரும், ஒரு ‘திறி வீலர் டக்ஸி’யின் மூலமாக பைரவகந்த புத்த கோயிலை வந்தடைந்தனர். சுருதி கூறியதுபோன்று அந்த மலையுச்சியில் இருந்து பார்த்தால் கண்டி நகரத்தையே ஒரே சுற்றில் பார்க்கலாம்.

சுருதி காட்டிய புத்தகத்தில் வாசித்த செய்தியைச் சுற்றியே கஜந்தனின் மனம் வட்டமடித்துக்கொண்டிருந்தது.

புனிதப் பல்லினைத் தனது கண்களால் நேரடியாகப் பார்த்தவரின் கூற்றினைப் புறக்கணிக்க அவனது மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. அதுவும், நூலை எழுதிய ஆசிரியர் இரண்டு-மூன்றடி தொலைவிலே நின்று அந்தப் புனித வஸ்த்தினைப் பார்த்துள்ளார்.

பைரவகந்த விகாரையின் படிகளில் அமர்ந்துகொண்ட

கஜந்தன், நூலகத்தில் இருந்து திருடிவந்த புத்தகத்தை விரித்தான். புனிதப் பல்லினது படத்தினை இன்னொருமுறை உற்றுப் பார்த்தான். அவனருகே சுருதி அமர்ந்துகொண்டாள்.

அந்தப் படத்துக்குக் கீழுள்ள பகுதியைத் தொடர்ந்தும் கஜந்தன் வாசித்தான். கருத்துன்றி வாசிக்கின்ற கஜந்தனைச் சுருதி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கஜந்தனின் தேடல்குணம் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. இந்த மாதிரியான பழைமை பொருந்திய விடயங்களைப் பற்றி உரையாடக்கூடிய அல்லது வாதிடக்கூடிய நபர்கள் அதிகம்பேர் இல்லை என்பது அவளுக்கு அநுபவத்தால் தெரிந்த உண்மை.

“என்னால் நம்புவதற்குச் சிரமமாயுள்ளது. அதனுடைய நீளம் இரண்டு அங்குலம் என இப்புத்தகத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதே..”

“ஆமாம்...”

“அப்படியென்றால் அது 5 சென்றிமீற்றர் நீளம்”

“ம்...”

“மனிதனுடைய பல்லினுடைய நீளம் எவ்வளவு இருக்கும்..?” கஜந்தன் தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

தன்னுடைய இடதுகை விரலினால் வாயினுள் உள்ள பல் ஒன்றினைத் தொட்டுப்பார்த்தான். கஜந்தன் அவனுடைய பல்லைத் தொடுவதைப் பார்த்த சுருதி, தானும் தன்னுடைய பல்லைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

“மனிதனுடைய பல்லின் நீளம் இரண்டு அங்குலமாக இருக்க முடியாது”

“அவர் அதனைப் பார்த்துவிட்டு அதனுடைய அகலம் ஒரு அங்குலமென்று எழுதியிருந்தாரென எனக்கு வாசித்த ஞாபகம் உண்டு” சுருதி தான் வாசித்த ஞாபகத்தில் கூறினாள்.

அதனைக்கேட்ட கஜந்தன் அப்பகுதியைத் தொடர்ந்தும் வாசித்தான். சுருதி குறிப்பிட்டது போன்று, மேஜர் போர்ப்ஸ் அது

ஒரு அங்குல அகலத்தைக் கொண்டது என்றும் அந்த நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“சோ...?” கஜந்தனைப் பார்த்து சுருதி ஆங்கிலத்தில் கேட்டாள்.

“.....”

“நான் சொன்னதை இப்போது நம்புகின்றீர்களா...?”

“இந்தக் குறிப்பின்படி, நீ... சொன்னது உண்மை எண்டாலும்...”

இதுவரை ‘நீங்கள்’ என்று அழைத்துவந்தவன், இப்போது ‘நீ’ என அழைத்தான். சுருதி அதனைக் கவனித்தாள். ஆனால், கஜந்தன் அவ்வாறு வலிந்து மாற்றி அழைக்கவில்லை. அவனுடைய மனமானது அதிர்ச்சி தரும் செய்தியை ஜீரணிப்பதற்கு முயன்றுகொண்டிருந்தது.

“இதுபற்றி மேலும் தேடிப்பார்க்கவேண்டும்...”

ஒரு பதிவினை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு முடிவுக்கு வர கஜந்தன் தயாராக இல்லை. கஜந்தனின் அந்தப் போக்கு சுருதிக்குப் புரிந்தது.

“டெனன்ட் எழுதிய புத்தகத்தைத் தெரியுமா?” சுருதி கேட்டாள். அவளுக்குக் காலனித்துவ காலத்தில் வெளிவந்த நூல்களில் இருந்த பரிச்சயத்தை அவளது கேள்வி எடுத்துக்காட்டியது.

ஜேம்ஸ் எம்ர்ஸன் டெனன்ட் (James Emerson Tennent) என்பவர் 1859ஆம் ஆண்டு எழுதிய **சீலோனி** (Ceylon) என்கிற புத்தகத்தையே அவள் குறிப்பிடுகின்றாள். கஜந்தனுக்கு அந்நூல்பற்றிய அறிமுகம் இருக்கவில்லை.

“இரண்டு அங்குல நீளமும் ஒரு அங்குல அகலமும் கொண்ட பற்களை முதலைகள்தான் கொண்டுள்ளன என அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்”

“அவரும் இந்தப் புனித வஸ்த்துவைப் பற்றி தனது நூலிலே எழுதியுள்ளாரா?”

“அதைப் பற்றி தனது நூலிலே எழுதும்போதுதான் முதலையின் பற்களுடன் ஒப்பிட்டுள்ளார்”

“என்ன.....?” கஜந்தன் அதிர்ச்சிக்குள்ளானான்.

சுருதி கூறுகின்ற அழகை இரசிப்பதா? அல்லது அவள் தன்னருகே அமர்ந்திருக்கும் உணர்வினைச் சுகிப்பதா? அல்லது அவள் கூறுகின்ற அதிர்ச்சிதரும் செய்திகளை ஜீரணிப்பதா? இவையனைத்தும் ஒரே தருணத்தில் கஜந்தனுக்குக் கலவையாகக் கிடைத்தன.

“இவை மட்டுமல்ல, இன்னும் பலர் புனிதப் பல்லினைப்பற்றி பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளனர். ஒருவர் தனிநூல் ஒன்றினையே எழுதியுள்ளார்.”

ஜார்சன் (Gerson Da Cunha) என்பவர் 1875ஆம் ஆண்டு எழுதிய **Memoir on the History of the Tooth-relic of Ceylon** என்கிற நூலினைப் பற்றிதான் சுருதி குறிப்பிடுகின்றாள். ஆனால், நூலினது பெயர் அவளது மனதிலே பதிந்திருக்கவில்லை.

தலதா மாளிகையிலுள்ள புனிதப் பல்லினை நேரடியாகப் பார்த்த சிலர் அதன் வடிவத்தைப் பற்றிய பதிவுகளை தந்துள்ளார்கள். மேலும், அவர்கள் அனைவரும் தங்களின் நூல்களில் வெளிப்படையாகவே அது மனிதனின் பல்லாக இருக்கமுடியாது என்கிற முடிவினைத் திடமாக முன்வைத்துள்ளனர்.

பைரவகந்த விகாரையிலிருந்து பார்க்கும்போது, எதிரே தலதா மாளிகையின் பொற்குரை வெய்யிலில் தகதகத்தது. அந்தக் கூரையை 1987ஆம் ஆண்டு, 20 மில்லியன் ரூபா செலவழித்து அரசு வேய்ந்திருந்தது. 2017ஆம் ஆண்டுகூட அந்தப் பொற்குரைக்காக 45 மில்லியன் ரூபா பணம் அரசினால் ஒதுக்கப்பட்டது.

பல கோடிக்கணக்கான பக்தர்களின் நம்பிக்கை பொய்யாகுமா? அதற்குள்ளே இருக்கின்ற பல் மனிதனின் பல் இல்லையா?

கஜந்தனுக்குத் தலைசுற்றியது!

தலதா மாளிகையினுள்ளே வைத்துப் பாதுகாக்கப்படும் பல் மனிதப் பல்லாக இல்லாதவிடத்து, உண்மையான பல் எங்கு வைக்கப்பட்டுள்ளது?

எதிரிகளின் தாக்குதல்களிலிருந்து பாதுகாப்பதற்காகப் புனிதப் பல்லினை வேறு எங்காவது இரகசியமாக வைத்திருப்பார்களோ?

1989ஆம் ஆண்டு தலதா மாளிகைமீது ஜே.வி.பி. இயக்கத்தினரும் 1998ஆம் ஆண்டு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தினரும் மேற்கொண்ட தாக்குதல்களும் கஜந்தனுக்கு ஞாபகத்தில் வந்தன.

கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட புனிதப் பல் தலதா மாளிகைக்குள்ளே இல்லையென்றால் அதனை எங்கு பாதுகாப்பாக ஒளித்து வைத்துள்ளார்கள்?

கஜந்தனுடைய மனதிலே பல கேள்விகள் சுழன்றடித்துக் கொண்டிருந்தன.

* * *

சிவராமன் தங்கியிருந்த ஹோட்டல் அறையிலிருந்து பியசேன எடுத்து அனுப்பிய அனைத்துப் போட்டோக்களையும் ரொஹான் முத்தையா பல தடவைகள் பார்த்துவிட்டார்.

சக்கரபந்தக் கவி, ஆண்டுகளின் பட்டியல் ஆகியன அவரை அவ்வளவாக ஈர்க்கவில்லை. அவருடைய கண்கள், 1561? என்பதைக் காட்டுகின்ற போட்டோவைத்தான் திரும்பத்திரும்பப் பார்த்தன.

சிவராமன் எழுதிய ஆண்டுகளின் பட்டியலும் அவற்றிலே உள்ளதால், 1561 என்கிற இலக்கம் ஆண்டைத்தான் குறிக்கின்றது என ரொஹான் ஊகித்தார்.

1561இல் என்ன நடந்தது என்பதை அறியவேண்டுமென்கிற ஆர்வம் ரொஹானைக் குடைந்தெடுத்தது. இரகசியத்தைப் பூடகமாக எழுதியதுக்காகப் புலவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது என்றால் அந்தச் செய்தி என்னவாக இருக்கும், என்பதை அவர் அறிந்துகொள்ள விருப்பினார்.

அவர், தொலைபேசியில் வரலாற்றுப் பேராசிரியர் எக்கநாயக்காவுடன் தொடர்புகொண்டார்.

“சேர், நான் டிரெக்டர் ஓப் சி.ஐ.டி., ரொஹான் முத்தையா பேசுகின்றேன்..”

“சொல்லுங்கள்...”

“எனக்கு உங்களுடைய உதவி தேவைப்படுகின்றது. உங்களைச் சந்தித்தால் நல்லது.”

“ஏதாவது பிரச்சினையா...?”

“இல்ல சேர். வரலாறு சம்பந்தமாக ஒரு சந்தேகம். உங்களைச் சந்தித்தால் நல்லது.”

“என்னுடைய வீட்டுக்கு வந்தால் சந்திக்கலாம்”

“தாங்க யூ புரொபசர். பின்னேரம் இரண்டு மணிக்கு உங்களுடைய வீட்டுக்கு வரவா?”

“ஓ.கே.”

“தாங்க யூ”

தொலைபேசியைத் துண்டித்த ரொஹான் நேரத்தைப் பார்த்தார்.

பகல் 12:00 மணி.

“இன்னும் இரண்டு மணித்தியாலத்தில் எல்லாம் தெரிந்துவிடும்” என்று அவர் தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டார்.

காலவோட்டம் எத்தனையோ செய்திகளை மாற்றி எழுதி விடும். எத்தனையெத்தனையோ செய்திகளை மக்களின் மனங்களிலிருந்து மறக்கச்செய்துவிடும்.

சிவராமன் 1561ஆம் ஆண்டுடன் தொடர்புடைய இலங்கை சார்ந்த வரலாற்று நூல்களை இணையத்திலிருந்து தரவிறக்கம்செய்து வாசித்தவண்ணம் இருந்தார். அவரிருப்பது 'இன்டர்நெட்' பயன்படுத்தக்கூடிய ஒரு கடையில். அவரைப்போலவே இன்னும் சிலரும் அந்த 'இன்டர்நெட் பிரவுசிங்' கடையிலிருந்து கணினிகளைப் பயன்படுத்தியவண்ணம் இருந்தனர்.

பல பதிவுகளை வாசித்த சிவராமன் **History of Ceylon: An Abridged Translation of Professor Peter Courtenay's Work** என்கிற நூலினை மாத்திரம் ஆழ்ந்து வாசித்தார்.

அது இலங்கையை போர்த்துக்கீசர் அரசாண்ட காலம். 1560ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற யுத்தமொன்றிலே பல விலைமதிப்பற்ற பொருட்களை போர்த்துக்கீசர், இலங்கை அரசர்களிடமிருந்து கைப்பற்றினர். அப்பொருட்களை அவர்கள் கோவா (Goa) நகரத்துக்குக் கொண்டுசென்றுள்ளனர்.

வரலாற்றுப் பதிவுகளின்படி போர்த்துக்கீசர் தாங்கள் இலங்கையிலிருந்து சூறையாடிய பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தே கோவா நோக்கிச் சென்றுள்ளார்கள்.

அவர்கள் இலங்கையிலிருந்து எடுத்துச்சென்ற பொருட்களில் ஒன்று புத்தப் பெருமானின் புனிதப் பல்!

இந்தப் பதிவானது வெளிநாட்டவர்களால் எழுதப்பட்ட பல நூல்களிலே தெளிவாகவும் விரிவாகவும் பதியப்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இறுதியாக வெளிக்கொண்டு செல்லப் பட்டதால், இந்தச் செய்தி இலங்கையின் வடபகுதியிலிருந்து அன்றைய தமிழ் மக்களுக்கு நன்கு தெரிந்த செய்தியாக இருந்திருக்கவேண்டும்.

கோவா நகரத்துக்கு புனிதப்பல் வந்துசேர்ந்த செய்தியை அறிந்த பர்மா நாட்டைச் சேர்ந்த மன்னன் அதனைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக 400,000 போர்த்துக்கீச பணத்தைத் தருவதற்கு முன்வந்துள்ளான். புனிதப் பல்லானது சமயச் சின்னம் என்கிற நிலைக்கு மேலாக அரசாட்சியின் அடையாளமாகவே கணிக்கப்பட்டது. இலங்கையை ஆண்ட மன்னர்களின் ஆட்சிக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் புனிதப் பல் இல்லாதவிடத்து அவர்களை மன்னர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு இலங்கை மக்கள் தயங்கியுள்ளார்கள்.

இதனால் இலங்கையைவிட்டு வெளியே கொண்டுசெல்லப் பட்ட புனிதப் பல்லினைப் பெறுவதற்கு பெருந்தொகை பணத்தினைக் கொடுக்க பர்மா மன்னன் முன்வந்துள்ளான்.

அப்போது போர்த்துக்கீச அரசுக்கும் பணம் தேவைப்பட்டதொரு காலம். அக்காலத்தில் போர்த்துக்கீச அரசு சார்ந்து கோவா பகுதியில் பதவி வகித்தவன், **கொன்ஸ்டான்டினோ** (Constantino) என்பவன்.

பர்மா நாட்டு மன்னன் பெருந்தொகைப் பணம் தருவதற்கு முன்வருதைக் கண்ட கொன்ஸ்டான்டினோ சந்தேகம் கொண்டுள்ளான். அந்தப் பல்லினைப் பற்றி ஆராயும்படி இருபது நபர்கள்கொண்ட குழுவொன்றை நியமித்துள்ளான். அக்குழுவானது அந்த புனிதப் பல் பற்றிய பின்புலத்தையும் அதனை பர்மா அரசனுக்கு விற்கக்கூடாது என்கிற முடிவையும் முன்வைத்தது.

குழு முன்வைத்த முடிவினுடைய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை அந்த வரலாற்றுப் புத்தகத்திலே 150^{ஆம்} பக்கத்திலே சிவராமன் வாசித்தார்.

கதிரையிலே சாய்ந்துகொண்ட சிவராமன் கண்களை மூடிக்கொண்டார். அவர் வாசித்த வரலாற்றுப் பதிவுகள் அவரது மனதிலே படம்போல ஓடத் தொடங்கின.

குழு முன்வைத்த முடிவின்படி கொன்ஸ்டான்டினோ போர்த்துக்கீசர் இலங்கையிலிருந்து கொண்டுவந்திருந்த புனிதப் பல்லினை பர்மா மன்னனுக்கு விற்கவில்லை.

1561^{ஆம்} ஆண்டு கோவா இடத்திலுள்ள **மண்டோவ் (Mandovi)** நதிக்கு கரைக்கு பெருந்திரளான மக்களை கொன்ஸ்டான்டினோ வரச் செய்தான். இலங்கையில் இருந்து கைப்பற்றப்பட்ட புனிதப் பல்லினையும் கொண்டுவரச் செய்தான்.

அவ்விடத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பல், தாங்கள் கைப்பற்றிய புனிதப் பல்தான் என்பதை அவ்விடத்தில் இருந்தவர்களைக் கொண்டு உறுதிசெய்துள்ளான். இவை யாவற்றையும் பல நூற்றுக் கணக்கான மக்களின் முன்னால் செய்துள்ளான்.

அந்தப் புனிதப் பல்லினை தன் விரல்களினால் பிடித்து அனைத்து மக்களுக்கும் தூக்கிக் காட்டினான்.

புனித வஸ்துவைக் கண்ட மக்களில் பலர் அதனைப் பார்த்து வணங்கினார்கள்.

கொன்ஸ்டான்டினோவுக்கு முன்னால் 'மோட்டார்' ஒன்றும் வைக்கப்பட்டிருந்தது. கையால் இயக்கவல்ல 'மோட்டார்' அது. அந்த மோட்டருக்கு அருகிலே சிறிய தீச்சவாலையும் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

கொன்ஸ்டான்டினோ என்ன செய்யப்போகின்றான் என்பது அங்குள்ள பலருக்கு விளங்கவில்லை.

அந்த 'மோட்டாரி'னை கொன்ஸ்டான்டினோ சுற்றும்படி செய்தான். யாரும் எதிர்பார்க்காதபோது தான் கையில் வைத்திருந்த புனிதப் பல்லினைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த 'மோட்டாரி'னுள் வீசினான். அதனைக் கண்ட அனைத்து மக்களும் "ஹா....." என்று பெரிய தொரு சத்தத்தை எழுப்பினார்கள்.

சமயச் சின்னங்களை அழிப்பதில் போர்த்துக்கீசர் முனைப்பாக இருந்துள்ளனர். 1620களில் இலங்கையிலே **நருலேஸ்வரம்** மற்றும் **கோணேஸ்வரம்** கோயில்களை அழித்ததுபோன்று இந்திய

உபகண்டத்திலும் பல சமயச் சின்னங்களையும் தலங்களையும் அவர்கள் திட்டமிட்டு அழித்துள்ளார்கள்.

தங்களால் கைப்பற்றப்பட்ட பெளத்த சின்னமான புனிதப் பல்லினை அவர்கள் அழிக்காமலா விடுவார்கள். அத்துடன் புனிதப் பல்லானது அரசாட்சியின் அடையாளமாகவும் இருந்துள்ளதால் அதனை அழித்து பெளத்த மக்களின் மனங்களை நலிவடையச் செய்யும் சந்தர்ப்பத்தை அவர்கள் நழுவவிடவில்லை.

பலமுறை சுற்றப்பட்ட மோட்டாரிலிருந்து வெண்ணிறத் துண்டுகள் வெளிவந்தன.

வெளிவந்த வெண்ணிறத் துண்டுகளையும் துகள்களையும் ஒன்றுசேர்த்து ஒரு சிறிய துணியிலே வைத்து கொன்ஸ்டான்டினொ கட்டினான். அந்தச் சிறிய பொதியினைத் தன்னுடைய விரலால்களால் பிடித்து சுற்றியிருந்த மக்களுக்குத் தூக்கிக் காட்டினான். கூடியிருந்த மக்களில் சிலர், தங்களின் கன்னங்களில் போட்டுக்கொண்டார்கள்.

அந்தப் பொதியினை எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பினுள் கொன்ஸ்டான்டினொ எறிந்தான்.

தீ பெரிய சுவாலைவிட்டு எரியத் தொடங்கியது.

சிலர் விகம்புகின்ற ஒலியும் கொன்ஸ்டான்டினொவினுடைய செவிகளை எட்டின.

நிமிடங்கள் கரைந்தன.

தீ அணைந்துவிட்டது. நிலத்திலே புனிதச் சாம்பல் கிடந்தது.

அந்தச் சாம்பலை கொன்ஸ்டான்டினொ தன் கையினாலே கூட்டி அள்ளினான். மெதுவாக நடந்துசென்று மண்டோவி நதியிலே இறங்கினான். நதியின் நடுப்பகுதிவரை வந்தவன் தன் கையிலே இருந்து சாம்பலை மண்டோவி நதியிலே கரைத்தான்.

கோவாவில் உள்ள அந்த மண்டோவி நதி கொன்ஸ்டான்டினொ கரைத்த புனித சாம்பலை எடுத்துச்சென்று கடலிலே சேர்த்தது!

கண்களை மூடியவாறு தான் வாசித்த வரலாற்றுச் செய்திகளை

எண்ணிப்பார்த்த சிவராமன் கண்களைத் திறந்தார். அவரது வலது கன்னத்திலே கண்ணீர் வழிந்திருந்தது.

இந்தச் சம்பவம் நடந்த பின்னர், பர்மா மன்னன் உண்மையான புனிதப்பல் எனக்கூறி வேறொன்றினைக் காட்டியுள்ளான். 1566^{ஆம்} ஆண்டு இலங்கையை ஆட்சிசெய்த விக்கிரமபாகு மன்னன் உண்மையான புனிதப்பல் எனக்கூறி பிறிதொன்றினைக் காட்டியுள்ளான்.

1561^{ஆம்} ஆண்டு கோவாவில் நடைபெற்ற அழிவினை மறைப் பதற்கு பலர் பூசிமெழுகும் முயற்சிகள் செய்துள்ளனர்.

ரொஹான் முத்தையா தந்த கவிதை ஏன் தமிழிலே எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பேராசிரியர் ஊகித்துக்கொண்டார். இலங்கையின் வடபகுதியிலிருந்து புனிதப்பல் இலங்கையை விட்டு கோவா நகரத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டதால், தமிழ் மக்களிடையே இந்தச் செய்தி பரவலாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அந்தக் காலத்திலே 1561^{ஆம்} ஆண்டு நடைபெற்ற அழிவினைப் பற்றிப் பேசுவது அரச குற்றமாக இருந்திருக்கவேண்டும். உண்மையைப் பதிவுசெய்ய எண்ணிய ஒரு தமிழ்க் கவிஞன் சித்திரக் கவியினால் பூடகமாக எழுதியிருக்கிறான்.

அந்தச் சித்திரக்கவி பாடிய புலவனுக்கு இலங்கை அரசன் மரண தண்டனை வழங்கிய செய்தி பேராசிரியருக்குத் தெரியாது.

சி.ஐ.டி. பதறியடித்து இந்தக் கவிதை பற்றித் தேடுவதன் பின்புலம் சிவராமனுக்கு தெளிவானது.

“இங்கு பிறிண்ட் அவுட் (Print out) எடுக்கலாமா..?”

அந்தக் கடையிலே வேலைசெய்த ஒருவனிடம் சிவராமன் கேட்டார். இணையத்திலே பார்த்த சில செய்திகளை அவர் ‘பிரிண்ட்’ செய்து பிரதிகள் எடுக்க விரும்பினார். அங்கு பிரிண்ட் செய்யும் வசதி இருப்பதை பேராசிரியருக்கு அவன் காட்டிக் கொடுத்தான்.

தான் வாசித்துக்கொண்டிருந்த நூலிலே 150-151^{ஆம்} பக்கங்களை சிவராமன் ‘பிரிண்ட்’ செய்தார்.

கடையிலே வேலைசெய்பவன் பேராசிரியர் ‘பிரிண்ட்’ செய்த இரண்டு பக்கங்களையும் கொண்டு வந்து அவரிடம் கொடுத்தான்.

“சொறி சேர்.... எங்கட ‘பிரிண்டரி’ல் ஒரு சிறிய பிரச்சினை. சில இடங்களில் கறுப்புக் கறுப்பாக வருகின்றது. ஆனாலும் நீங்கள் வாசிக்கலாம் என நினைக்கின்றேன்.”

“பரவாயில்லை. தாங்க யூ...”

சிவராமன், இரண்டு தாள்களையும் வாங்கிப் பார்த்தார். ஆங்காங்கு கறுப்பாக இருந்ததால் சில சொற்கள் மறைந்திருந்தன. அந்த ஆங்கில பக்கங்களில் **புத்தரின் பல்** என்கிற சொற்களின்மீது கறுப்பாக இருப்பதை சிவராமன் கண்டு துணுக்குற்றார்.

புத்தரின் பல் என்கிற சொல் ஏன் மறைந்துள்ளது? அந்தச் சம்பவம் சிவராமனுக்குச் சொல்கின்ற செய்தி என்ன? இந்த வரலாற்றுச் செய்தியை வெளியே கூறுவதால் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புக்கள் எவை?

அந்தத் தாள்களைப் பற்றியிருந்த சிவராமனின் கைகள் நடுங்கின...

கையிலிருந்த தாள்களைச் சுக்கு நூறாகக் கிழித்து அங்கிருந்த குப்பைத் தொட்டியில் வீசினார்.

கடையைவிட்டு சிவராமன் விறுவிறுவென்று வெளியேறினார்.

The Archbishop threw it into a mortar, and, with his own hands reduced it into powder, then threw the parcels on burning coals. The embers and the ashes were next carried to the middle of the river, and thrown into the current.

Such was the end of Buddha's tooth, and one can easily imagine the despair of the Burmese envoys who assisted to its destruction.

வராஹான் முத்தையாவும் கண்டிக்கு வந்துவிட்டார்.

நேற்று வரலாற்றுப் பேராசிரியர் எக்கநாயக்காவைக் கண்டு தனது சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டார். எக்கநாயக்கா அவர்கள் இலங்கை வரலாற்றிலே 1561^{ஆம்} ஆண்டு நடந்த விடயங்களை நூல்களிலிருந்து ஆதாரங்கள்காட்டி ரொஹானுக்கு விளங்கப் படுத்தியிருந்தார்.

அதன்பின்னர்தான் உண்மை வரலாறு என்று ஒன்று உள்ளது. உபதேசிக்கும் வரலாறு என்று பிறிதொன்று உள்ளது என்பது ரொஹானுக்குத் தெளிவானது.

அவற்றைக் கேட்டதிலிருந்து ரொஹானது மனது ஒரு நிலையிலே இல்லை. சாதாரணமாக ஒவ்வொரு 'கேஸை'யும் 'கேஸா'க மாத்திரமே நோக்கிவந்த அவருக்கு இக்கவிதை விடயம் வித்தியாசமான அநுபவத்தைத் தந்திருந்தது. கவிதையினுடைய பொருளைக் கண்டுவிட்ட ரொஹான், இந்த 'கேஸை' முடித்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அவர் கண்டிக்குச் சென்று சிவராமனைக் காணவிரும்பினார்.

அந்தச் சந்திப்பும் கண்டியிலுள்ள வேறொரு ஹோட்டலிலேதான் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது.

சிவராமனையும் கஜந்தனையும் பியசேன அந்த ஹோட்டலுக்கு அழைத்து வந்திருந்தான்.

தலதா மாளிகையிலுள்ள புனிதப் பல் பற்றிய செய்திகளை வாசித்த கஜந்தன், நேற்றிரவு நித்திரை கொள்ளவில்லை. எக்கநாயக்க பேராசிரியரிடம் இருந்து 1561^{ஆம்} நடைபெற்ற செய்திகளைக் கேட்டுக் கொண்ட ரொஹானும் நித்திரைகொள்ளவில்லை. வாசித்துத் தெரிந்துகொண்ட செய்திகளையும், அதன் பரம்பலால் நாட்டில் ஏற்படக்கூடிய தளும்பல்களையும் எண்ணிய சிவராமனாலும் கண்களை

அயர்த்த முடியவில்லை. கஜந்தனை எண்ணிக்கொண்டிருந்த சுருதியும் உறங்கவில்லை.

பியசேன மாத்திரமே சில நாட்களுக்குப்பின் நேற்றிரவு அயர்ந்து நித்திரை கொண்டிருந்தான். தான் தப்பவிட்ட சிவராமனையும் கஜந்தனையும் அவன் பிடித்துவிட்டான். அவனால் நித்திரை கொள்ளமுடிந்தது.

அந்த அறையிலே அமைதி.

ரொஹானுக்கு முன்னாலே சிவராமனும் கஜந்தனும் உட்கார்ந்து இருந்தார்கள். பியசேன அவர்கள் இருந்த சோபாவிலே அமரவில்லை. கதவுக்கு அருகேயுள்ள மரக்கதிரை ஒன்றிலே அவன் அமர்ந்திருந்தான்.

ரொஹானுக்கு முன்னாலே இருந்த சிறிய மேசையிலே, கஜந்தன் நேற்று நூலகத்திலிருந்து களவாடிச் சென்றிருந்த புத்தகம் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

சிவராமனே அந்த அமைதியைக் கலைத்தார்.

“கொழும்பைவிட்டு தங்களுக்குச் சொல்லாமல் வெளிக்கிட்டு வந்தமைக்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.” சிவராமன் ஆங்கிலத்தில் பேசினார்.

கஜந்தன், பியசேனாவை நோக்கி நட்புச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான். பியசேன பதிலுக்குச் சிரிக்கவில்லை.

“நடந்தது நடந்துவிட்டது. நடக்கப் போவதைப் பற்றிப் பேசுவோம். கவிதையைப் பற்றி என்ன தெரிந்துகொண்டீர்கள்?” உணர்ச்சியற்ற குரலிலே ரொஹான் கேட்டார்.

“கவிதை எதைப் பற்றி கூறுகின்றது என்பதை ஓரளவு ஊகித்தோம். அது குறித்தவொரு சம்பவம் நடந்த ஆண்டைப் பற்றிப் பூடகமாகக் கூறுகின்றது.”

“நாங்கள் உங்களது அறையிலே, நீங்கள் வைத்திருந்த குறிப்புகள் எல்லாவற்றினதும் பிரதிகளை எடுத்துவிட்டோம்”

ரொஹான் நேரடியாக விடயத்துக்கு வந்தார்.

கஜந்தன் திரும்பி பியசேனவைப் பார்த்தான். பியசேன நிலத்தினைப் பார்த்தவண்ணம் அமர்ந்திருந்தான்.

சிவராமன் வரைந்திருந்த சித்திரக்கவியின் பிரதியை முன்னே இருந்த மேசையின்மேலே ரொஹான் வைத்தார். பியசேன அனுப்பிய படங்களிலிருந்து அது பிரதி செய்யப்பட்டிருந்தது.

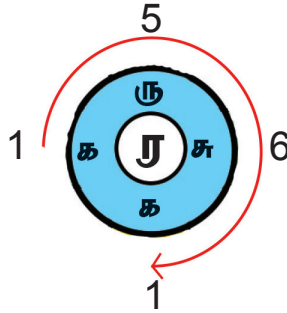
அதிலே 1561 துணியப்பெற்ற விதமானது குறிக்கப் பட்டிருந்தது. 'கருசுக' என்கிற தமிழ் எண்களைச் சுற்றி வலஞ்சுழியாக சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருந்தது.

"1561ஆம் ஆண்டிலே நடந்த விடயத்தைப் பற்றி என்ன அறிந்துகொண்டீர்களா?" ரொஹான் தொடர்ந்தார்.

"....."

அறையிலே மௌனம் கௌவிக்கொண்டது.

1561ஆம் ஆண்டைப் பற்றியும், அந்த ஆண்டானது கவிதையில் எவ்வாறு மறைந்திருந்தது என்பது பற்றியும் கஜந்தனுக்குச் சிவராமன் கூறியிருந்தார். ஆனால், அவ்வாண்டிலே நடைபெற்ற விடயம் பற்றி அவனிடம் கூறியிருக்கவில்லை. 'இலங்கை வரலாற்றை நன்றாக தேடிப் பார்க்கவேண்டும்' என அவனிடம் கூறியிருந்தார். கஜந்தனிடம் மறைக்கின்ற நோக்கம் இல்லை. தேவையேற்படும்போது கூறலாம் என அவர் எண்ணினார்.

கஜந்தனின் மூளையிலும் தலதா மாளிகையிலுள்ள புனிதப் பல்லைப் பற்றிய சிந்தனையே நிறைந்திருந்தது. தான் தெரிந்துகொண்டவற்றை எல்லாம் சிவராமனுடன் ஆதாரங்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டான். தலதா மாளிகையிலுள்ள பல் மனிதனுடைய பல் இல்லை என்றும் உண்மையான பல் வேறு எங்கோ இலங்கையில் மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளதாகவும். அந்த விடயத்தைத் தான் கண்டுபிடிக்கப்போவதாகவும் பேராசிரியரிடம் அவன் சூளுரைத்தான்.

அவன் கூறியவற்றையெல்லாம் பேராசிரியர் பொறுமையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். பதிலாக ஒன்றையுமே அவனுக்குக் கூறவில்லை.

1561^{ஆம்} ஆண்டு நடந்த சம்பவங்களுடன் தலதாவிலுள்ள புனித வஸ்து பற்றி கஜந்தன் கண்டறிந்த விடயங்கள் பொருந்திவருவதை சிவராமன் அவதானித்தார்.

“சொல்லுங்கள் புரொபசர்.... 1561^{ஆம்} ஆண்டு என்ன நடந்தது?” ரொஹான் மீண்டும் கேட்டார்.

சிவராமன் ரொஹானின் கண்களை ஆழ்ந்து நோக்கினார்.

“1561^{ஆம்} ஆண்டு இலங்கையைப் போர்த்துக்கீசர் ஆண்டார்கள். இலங்கையிலும் கோவாவிலும் பல விடயங்கள் அந்த ஆண்டிலே நடைபெற்றுள்ளன.. ஆனால்...”

சிவராமனின் பதிலைக் கேட்ட ரொஹானுக்கு 1561^{ஆம்} ஆண்டு கோவாவில் நடைபெற்ற சம்பவம் சிவராமனுக்குத் தெரிந்துவிட்டது என்பது தெளிவாகியது.

“ஆனால்...?” சற்றுப் பதற்றத்துடன் ரொஹான் கேட்டார்.

“மிஸ்டர் ரொஹான், 1561^{ஆம்} ஆண்டு என்பது தவறானது. நானும் ஆரம்பத்தில் அப்படித்தான் நினைத்தேன். ஆனால் இந்தக் கவிதையிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆண்டு 1561 அல்ல..”

ரொஹானும் கஜந்தனும் ஒரே நேரத்தில் சிவராமனை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினார்கள்.

இது என்ன புதுக்கதை! 1561ஆம் ஆண்டு என்றுதானே பேராசிரியர் கூறினார். கஜந்தன் குழம்பிப்போனான்.

சிவராமன், மேசையிலிருந்த சக்கர பந்தக் கவிதையில் குறிக்கப்பட்டிருந்த 1561 என்பதை பேனையினால் வெட்டி நீக்கினார். பின்னர் **ககருசு** என்கிற தொடர் ஒழுங்கிலே குறித்துக் காட்டினார்!

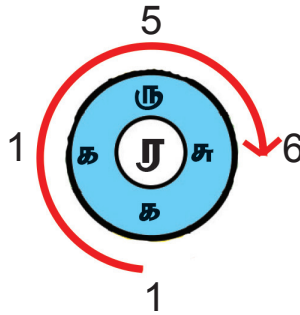
அவர் குறிப்பதை ரொஹானும் கஜந்தனும் ஆர்வத்துடன் கவனித்தனர்.

“கவிதையினது கடைசி வரியானது சக்கரத்தின் நிலைக்குத்தான ஆரத்தின் கீழ்ப்பகுதியிலேதான் முடிவடைகிறது. ஆகவே முடிந்த இடத்திலிருந்து எண்களை எண்ணத் தொடங்குவதுதான் சரியானது. அப்படிப் பார்த்தால் எங்களுக்கு 1156 என்கிற ஆண்டுதான் கிடைக்கின்றது.” சிவராமன் விளங்கப்படுத்தினார்.

ரொஹான் முத்தையா, பேராசிரியரின் கண்களை ஆழ்ந்து நோக்கினார். சிவராமன் மிகுந்த தெளிவாக இருப்பது ரொஹானுக்குத் தெரிந்தது.

“1156ஆம் ஆண்டுதான் சரியானது..” பேராசிரியர் அழுத்திக் கூறினார்.

“1156ஆம் ஆண்டிலே என்ன நடந்தது?” இக்கேள்வியைக் கஜந்தன் கேட்டான். அவனுக்கு ஆர்வத்தை அடக்கமுடியவில்லை. கேள்வியைக் கேட்ட கஜந்தனை ஒருகணம் ரொஹான் திரும்பிப் பார்த்தார். அப்படியெண்டால் கஜந்தனுக்கு முழுவிபரத்தையும் பேராசிரியர் கூறவில்லை என்பதை ரொஹான் கண்டுகொண்டார்.

சிவராமன் பெருமூச்சுவிட்டார்.

“கி.பி. 1153^{ஆம்} ஆண்டு **மகா பராக்கிரமபாகு** (Parakramabahu-I) ஆட்சிக்கு வந்தமை எங்களுக்குத் தெரிந்தவிடயம்.”

ரொஹான் நிமிர்ந்து கதிரையிலே சாய்ந்துகொண்டார். பியசேனவும் அவர் கூறுவதைக் கேட்க ஆர்வமானான்.

“கி.பி. 1153^{இல்} அவன் பொலனறுவைக்கு (Polonnaruwa) ஆட்சிக்கு வந்தபோதும் அவனிடம் புத்தரின் புனிதப்பல் இருக்கவில்லை. அதனால் அவனுடைய ஆட்சி முழுமையான ஆட்சியாக மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை”

இது ரொஹானுக்கு மறந்துபோன வரலாறு.

“புனிதப் பல் அப்போது யாரிடம் இருந்தது...?” கஜந்தன் கேட்டான். கடந்த இரு நாட்களாக புத்தரின் பல் பற்றிய பல புதிய செய்திகள், அவனின் காதிலே அடுக்கடுக்காக விழுந்தவண்ணம் இருந்தன.

“அப்போது புனிதப் பல்லானது றுகுணு ரட்டையிலே இருந்த **சுருலா தேவ்** அரசியிடம் (Queen Sugala) இருந்துள்ளது. அவ்வரசி மன்னன் பராக்கிரமபாகுவுக்கு எதிராக கலகம் ஒன்றினையும் செய்துள்ளாள்”

அடுத்து பேராசிரியர் என்ன சொல்லப்போகின்றார் என்பதை அந்த அறையிலிருந்த அனைவரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தனர். பேராசிரியர் தொடர்ந்தார்.

“அந்தக் கலகம் நடந்த ஆண்டு எது தெரியுமா...?” பேராசிரியர் கேட்டார்.

“.....”

“கி.பி. 1156...” பியசேன கூறினான்.

“யெஸ்... 1156^{ஆம்} ஆண்டு உருவாகிய கலகத்தை அடக்கி, இலங்கையின் தெற்கிலே அதுவரை காலம் இருந்த புத்தரின் புனிதப் பல்லினை பராக்கிரமபாகு கைப்பற்றினான்.”

சிவராமனின் விளக்கத்தைக் கேட்ட ரொஹான், மலைத்துப் போனார். ஏனென்றால் கி.பி. 1561^{இல்} கோவா நகரத்தில் நடந்த விபரங்களை, வரலாற்றுப் பேராசிரியர் எக்கநாயக்கவிடம் இருந்து அவர் முழுமையாக அறிந்துகொண்டுவிட்டார். சிவராமன் அவற்றைக் கூறாமல், அதேவேளை பொய் ஏதும் கூறாமல் பிறிதொரு வரலாற்று நிகழ்வினைக் கண்டெடுத்து திறமையாக முடிச்சுப்போடுவதைக் கண்டு அதிசயித்தார். பேராசிரியர் என்றால் சும்மாவா, என ரொஹானின் மனம் சிவராமனை மெச்சியது.

“பொலனறுவைக்கு கொண்டுவரப்பட்ட புனிதப் பல்லுக்கு 1156-1157 காலப்பகுதியில் விகாரை ஒன்றையும் பராக்கிரமபாகு கட்டியுள்ளான். அதன் இடிபாடுகளை இன்றும் நாம் பொலனறுவையிலே காணலாம்”

பொலனறுவையில் பராக்கிரமபாகுவினால் கட்டப்பட்ட புனிதப் பல்லுக்கான விகாரையின் இடிபாடுகளை கஜந்தன் பார்த்துள்ளான். அவனுக்கு அது ஞாபகத்திலே வந்தது.

“அதன்பின்னர் கி.பி. 1186^{ஆம்} ஆண்டுவரை மகா பராக்கிரமபாகு இலங்கையை ஒரு குடையின்கீழே ஆண்டான். அவனிடம்தான் புத்தரின் பல் பாதுகாப்பாக இருந்துள்ளது. அவன்தான் இலங்கை முழுவதையும் ஒரு குடையின்கீழ் ஆண்ட கடைசி மன்னன். அவனுக்குப் பின்னர் இலங்கை முழுவதையும் எந்த மன்னனும் முழுமையாக ஆளவில்லை”

கடைசி வரிகளை கூறும்போது சிவராமன் சற்று அழுத்திக் கூறினார். அப்போது ரொஹான் முத்தையாவை பேராசிரியர் கூர்ந்து கவனித்தார்.

சிவராமனின் கூற்றை ஆமோதித்து ரொஹானும் தலையை ஆட்டினார்.

“அப்படியெண்டால், றுகுணுவிலிருந்த துஷ்ட எதிரிகளை, கி.பி. 1156^{ஆம்} ஆண்டு பராக்கிரமபாகு ரகளையில் வென்று, தன்னுடைய திட்டமான இலங்கையை ஒரு குடையின்கீழ் ஆளுவதை நிறைவேற்றிக்கொண்டான் என்கிற பொருளை அந்தக் கவிதை குறிக்கின்றது.” கஜந்தன் கவிதையினுடைய பொருளுடன் சிவராமன்

கூறியதைப் பொருத்திப்பார்த்தான். அதுவும் சரியாக பொருந்தி வருவதை அவன் அவதானித்தான்.

சிவராமன் மெதுவாக முறுவலித்தார். ரொஹானும் அளவாகச் சிரித்தார். அவர்கள் சிரிப்பதை கஜந்தன் காணவில்லை.

அனைவரும் அமைதியாக இருந்தனர்.

இந்தக் கவிதை ஏன் நூலகத்தில் பாதுகாத்து வைக்கப் பட்டுள்ளது? யாருக்கும் புரியாததால் பாதுகாத்து வைத்திருப்பார்களோ? பராக்கிரமபாகுவிற்குப் பின்னர் யாரும் முழுமையாக இலங்கையை ஆளவில்லை என்றால் பராக்கிரமபாகுவிற்குப் பின்னர் அந்தப் புனிதப் பல்லுக்கு என்ன நடந்தது? தலதா மாளிகையில் இருப்பது மனிதனுடைய பல் அல்ல என்கிற குறிப்புள்ளதென்றால் உண்மையான பல் எங்குள்ளது? கஜந்தனின் மனதிலே பல கேள்விகள் முட்டிமோதின. அவற்றுக்கான விடைகளை அவன் எப்படியும் தெரிந்துகொள்வான் என்பதைப் பேராசிரியர் அறிவார்.

“நான் கூறியவற்றையெல்லாம் ‘ரிப்போர்ட்’டில் எழுதி தந்துவிடுகின்றேன்” சிவராமன் சொன்னார்.

ரொஹான் சிவராமனை நன்றியுடன் பார்த்தார்.

“நாங்கள் போகலாமா...?”

அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு சிவராமன் எழுந்து கொண்டார்.

“ஏதும் அவசரமா புரொபசர்? நீங்கள் போகவேண்டிய இடத்துக்கு வண்டியிலே அழைத்துச் சென்று விடுவதற்கு ஒழுங்கு செய்துள்ளோம். கொழும்புக்கு போகின்றீர்களா? அல்லது யாழ்ப்பாணத்துக்கா?” ரொஹானும் எழும்பியவாறு கேட்டார்.

“இல்லை, என்னுடைய மகளின் குடும்பம் நுவரெலியா சென்றுவிட்டு இன்று கண்டிக்கு வருகிறார்கள். மனைவியும் அவர்களுடன் வருகின்றாள். நான் அவர்களுடன் போய்க்கொள்கின்றேன். கொழும்பு ஹோட்டலில் இருக்கின்ற என்னுடைய பைகளை மாத்திரம் என்னுடைய வீட்டிலே சேர்ப்பித்துவிட ஒழுங்கு செய்யுங்கள். இல்லாவிடில் இன்னொருமுறை நான் நாலாவது

மாடியிலுள்ள 444 அறைக்கு போகவேண்டி வந்துவிடும்”

சிவராமன் கூறுவதைக் கேட்டு அனைவரும் சிரித்தனர். அந்த அறை இலகுவானது. அனைவரும் ஒருவருடன் ஒருவர் விடைபெறும் நோக்குடன் கை குலுக்கிக்கொண்டனர்.

“சேர், நூலகத்திலே இருந்து புத்தகத்தைத் திருடிய கஜந்தனை என்ன செய்வது..?” சிரித்தபடி பியசேன கேட்டான்.

அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

கஜந்தன் அசடு வழிந்தான்.

“புரொபசர் நீங்கள் செய்த உதவிக்கு நன்றி” சிவராமனின் கையினைக் குலுக்கும்போது ரொஹான் முத்தையா கூறினார்.

“என்னுடைய கடமை”

“நீங்கள் தொடர்ந்தும் செய்யப்போகின்ற உதவிக்கும் நன்றி” ரொஹான் அர்த்தபுஷ்டியுடன் கூறினார். நாட்டுக்குள் தளம்பல் களைக் கொண்டுவரக்கூடிய விடயங்களை அறிந்தும், வெளியிலே கூறாமலிருப்பதும் ஒருவித உதவிதானே.

“அதுவும் என்னுடைய கடமை” சிவராமனும் அர்த்தத்துடன் பதிலளித்தார்.

ரஞ்சனியின் அருகிலே சிவராமன் நின்றுகொண்டிருந்தார். அவரின் மனது அமைதியுற்றிருந்தது. சிவராமனின் மகளின் குடும்பம், சீதையுடன் தொடர்புடைய சீதா-எலிய, ரம்பொடை அநுமான் கோயில் ஆகிய புனிதத் தலங்களுக்குச் சென்று அன்று பகல்தான் கண்டியை வந்தடைந்திருந்தனர். களைத்துப்போன அவர்கள் அனைவரும் ஹோட்டலில் இருக்க, மனைவி ரஞ்சனியுடன் சிவராமன் வெளியே வந்துவிட்டார்.

பானாத் பாதா வேரமணீ ஸ்க்காபதம் ஸமாத்யா

பெளத்தத்தின் பஞ்சசீல வழிபாடு அவர்களின் காதிலே விழுந்துகொண்டிருந்தது.

“நேபாளத்தில் எல்லாம் நல்லா நடந்ததா..?” ரஞ்சனி கேட்டாள்.

“ஆமாம். பசுபதிநாத் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தேன். மேலும் லும்பினி என்கிற இடத்துக்குச் சென்று புத்தர் பெருமான் பிறந்த இடத்தையும் இந்தமுறை பார்த்தேன்.”

ரஞ்சனியை அழைத்துக்கொண்டு சிவராமன் தலதா மாளி கைக்கு வந்திருந்தார்.

இருவரும் புனிதப்பல் வைக்கப்பட்டிருந்த அறைக்கு முன்னாலிருந்து கைகூப்பியவண்ணம் வழிபட்டனர்.

முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர், திருமணம் முடித்த காலத்திலே சிவராமன் அவளை அங்கு அழைத்துவந்திருந்தார். அதன்பின்னரும் பல தடவைகள் பேராசிரியர் ரஞ்சனியை தலதா மாளிகைக்கு அழைத்துவந்திருக்கிறார். ஆனாலும் சிவராமனுடன் அங்கு வந்திருந்த முதலாவது காட்சிதான் அவளுடைய மனதிலே ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“ஓம்பிவிக்குச் சென்று பின்னர் இங்கு வந்து வழிபடுவதற்கு நீங்கள் கொடுத்து வைத்துள்ளீர்கள்..”

“நீயும்தான்..”

“எப்படி...?”

“விஷ்ணுவின் அவதாரங்களில் ஒன்றாகவே புத்தரின் அவதாரத்தையும் இந்திய உபகண்டத்து மக்கள் கணித்துள்ளார்கள். விஷ்ணுவின் அவதாரமான இராம அவதாரத்துடன் தொடர்புடைய சீதா-எலிய மற்றும் ரம்பொடை அருமான் கோயிலுக்குச் சென்ற பின்னர் நீ இங்கு வருவதும் சிறப்புத்தானே..”

“உங்களோட பேசி யாரும் வெல்ல முடியுமே..” ரஞ்சனியின் பதிலிலே அன்பு வழிந்தது.

“அப்பா, புத்தரின் புனிதப் பல் எவ்வளவு காலமாக இங்குள்ளது?” ரஞ்சனி, சிவராமனை ‘அப்பா’ என்றுதான் அழைப்பாள்.

“இங்கு தலதா மாளிகையிலே நானூறு வருடங்களுக்கும் மேலாக உள்ளது. ஆனால், புனிதப் பல்லை இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கும் மேலாக இலங்கை மன்னர்கள் பாதுகாத்து வருகின்றனர்..”

“அப்படியா...?” ரஞ்சனி அதிசயித்துக் கேட்டாள்.

“புனிதப் பல், இலங்கையில் இருப்பதினாலேதான், நாட்டிலே மழை பெய்கின்றது. பசியினால் இலங்கையர்கள் யாருமே இறப்பதில்லை. மற்றைய எத்தனையோ நாடுகளில் பசியால் மக்கள் இறக்கின்றனர்.”

சிவராமனின் கூறுவதைக் கேட்ட ரஞ்சனிக்கு பக்தி பரவசமாகி யது. மீண்டுமொருமுறை புனிதப் பல் இருக்கின்ற அறையை நோக்கி வணங்கினாள்.

மூலாவாதா ஷ்ரமணீ ஸ்க்காபதம் ஸமாத்யாயம்

“அப்பா, இதனுடைய அர்த்தம் என்ன...?”

“எதனுடைய அர்த்தம்?” சிந்தனைவயப்பட்டிருந்த சிவராமன், ரஞ்சனி எதைக் கேட்கிறாள் என்பதைக் கவனிக்கவில்லை.

“முஸா.... வாதா வேரமணி....” என்று அவர்கள் வழிபடு கின்றார்களே அதுதான்.”

அங்கு ஒலித்துக்கொண்டிருந்த பஞ்சசீல வழிபாட்டின் நான்காவது வரியினது பொருளை ரஞ்சனி கேட்டாள்.

“.....” அவளுடைய கேள்விக்குச் சிவராமன் உடனடியாக பதில் ஒன்றும் கூறவில்லை.

இருவரும் புனிதப் பல் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திலிருந்து தலதா மாளிகையின் கீழ்த்தளத்துக்கு வந்தனர்.

“பொய் பேசாமலிருத்தல் என்கிற சீலத்தை நான் மேற் கொள்கிறேன், என்பது அதனுடைய அர்த்தம்”

பொய் என்றால் என்ன? சிவராமன் தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டார்.

தலதா மாளிகையின் கீழ்த்தளத்திலே கண்டிய கலாசார உடையணிந்த நான்கு நபர்கள், கண்டிய நடனத்துக்குரிய மேள வாத்தியத்தை ஒலித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அதன் ஒலி காற்றிலே கலந்து நான்கு திசைகளுக்கும் பரவியது.

* * *

தலதா மாளிகையின் பின்புறத்திலுள்ள சங்கமித்தை மாவத்தை யிலுள்ள சுருதியின் வீட்டிலே கஜந்தன் இருந்தான்.

“தம்பி, நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலை எந்த இடம்....?” கேள் வியை கேட்டபடி சுருதியின் அம்மா, கஜந்தனுக்கு உணவு பரிமாறி னாள்.

“அப்பா வண்ணார்பண்ணை, அம்மா சாவகச்சேரி.. இப்போது நாங்கள் தெறிவளையில் இருக்கிறோம். அன்ரி..., இந்த கிழங்குக் கறி நல்லா இருக்கு. இன்னும் கொஞ்சம் போடுங்கள்...”

“கிழங்குக் கறியை நான் சமைக்கவில்லை. சுருதிதான் செய்தாள்..” தான் செய்த கிழங்குக்கறியை மகள் செய்ததாகக் கூறி, சுருதியின் அம்மா அவனுக்குப் பரிமாறினாள்.

“என்ன... சுருதிக்கு சமைக்கத் தெரியுமே...?” கஜந்தன் கிண்டலாகக் கேட்டான்.

சுருதியின் கன்னங்கள் வெட்கத்தால் சிவந்தன.

* * *

தலதா மாளிகையின் வாயிலிலே ரஞ்சனி ஒருகணம் நின்றாள். அங்கு வரும்போதெல்லாம், வாயிலின் இருபுறத்திலும் இருக்கின்ற நீர்த்தேக்கத்திலுள்ள மீன்களைப் பார்ப்பதில் அவளுக்கொரு விருப்பம். சிவராமனும் அவளுடன் சேர்ந்து மீன்களைப் பார்த்தார். அப்போது தலதா மாளிகையின் வாயிற்படியைக் கடந்து உள்ளே வந்த ஒருவர் அங்கு நிற்கின்ற சிவராமனைக் கண்டுவிட்டார்.

“ஹலோ... புரொபசர் சிவராமன்...”

“ஹலோ...”

“தலதா மாளிகைக்கு கும்பிட வந்தீர்களா...?”

“யெஸ்..., ப்ளீஸ் மீட் மை வைப், ரஞ்சனி...” சிவராமன், ரஞ்சனியை அறிமுகப்படுத்தினார். அவர்களின் உரையாடல் ஆங்கிலத்தில் தொடர்ந்தது.

“ஹலோ மெடம்” அவர், இருகரம் கூப்பி ரஞ்சனிக்கு வணக்கம் தெரிவித்தார். ரஞ்சனியும் வணக்கம் தெரிவித்தார்.

“கும்பிட்டுவிட்டீர்களா...?” ரஞ்சனியைப் பார்த்து அவர் அந்த சம்பிரதாயக் கேள்வியைக் கேட்டார்.

“ஆம். புனிதப் பல் எம்மிடம் இருப்பதினாலேதான் பசியினால் இந்த நாட்டிலே யாரும் இறப்பதில்லையாம்” என்றாள் ரஞ்சனி. அதனைக்கூறிய ரஞ்சினியை சிவராமன் வியப்புடன் பார்த்தார். அதனை ஏன் அவள் கூறினாள் என்பது சிவராமனுக்கு விளங்கவில்லை. தான் கூறியது ரஞ்சனியின் மனதிலே ஆழப் பதிந்து விட்டதை அவர் கவனித்தார்.

“ஆமாம் மெடம். இதனை, யார் உங்களுக்குக் கூறினார்கள்?”

“எனது கணவர்தான் சற்றுமுன்னர் என்னிடம் கூறினார்”

“தாங்க யூ புரொபசர்.., தாங்க யூ மெடம்...”

பேராசிரியரின் கைகளை இறுகப்பிடித்து அவர் நன்றி கூறினார். பின்னர் அவர், தலதா மாளிகையின் உள்ளுக்குள் வழிபடுவதற்காகச் சென்றார்.

ரஞ்சனியும் சிவராமனும் தலதா மாளிகையைவிட்டு வெளியே வந்தனர்.

“யார் அப்பா அவர்...?”

“.....”

“யாரும் பேராசிரியரா? உங்களுடன் வேலை செய்தவரா...?”
ரஞ்சனி தொடர்ந்து கேட்டாள்.

“அவருடைய பெயர் ரொஹான் முத்தையா. எனது நண்பர்”

தலதா மாளிகைக்கு வெளியே சற்று தூரத்திலே நீலநிற ஜீப் ஒன்று நின்றது. அதனருகே ஒருவன் நிற்குகொண்டிருப்பதை ரஞ்சனி கவனிக்கவில்லை.

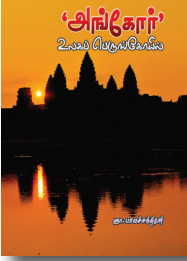
ரஞ்சனி, தன்னைக் கவனிக்காதபோது ஜீப் அருகில் நின்ற பியசேனவைப் பார்த்து சிவராமன் கையசைத்தார்.

பியசேனவும் பதிலுக்குக் கையசைத்தான்.

கண்டிய நடனத்துக்குரிய மேள வாத்தியத்தின் ஒலி தொடர்ந்தும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

ஆசிரியரின் நூல்கள்....

“அங்கோர் உலகப் பெருங்கோயில்”

திரு. ஞா. பாலச்சந்திரன் எழுதியுள்ள ‘அங்கோர்’ உலகப் பெருங்கோயில் என்ற பயண இலக்கிய நூல், சுற்றுலா இலக்கியத்துறையிலே தனித்துவமானது. தனித்துவமான ஒரு சுற்றுலா இலக்கியத்தைப் படிக்கும் அனுபவத்தோடு வாசிப்பு நகர்ந்து செல்வதை உணர முடிகிறது. இத்துறையில் ஒரு புதிய முகிழ்கோலம் (Fashion) தோற்றம் பெறுதலையே இந்நூலாக்கம் வெளிப்படுத்துகின்றது.

– பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா

இதுவரை தமிழில் வெளிவந்த அத்தனை பயண இலக்கியங்களிலும் வேறுபட்டதாக ஞா.பாலச்சந்திரனின் இப்பயணநூல் விளங்குகிறது. “ஆஹா! அற்புதம்!” என்ற சொற்களுக்கு அர்த்தம் கொடுப்பதாக ‘அங்கோர்’ உலகப் பெருங்கோயில் நூல் விளங்குகிறது. நூலாசிரியரின் ஆளுமைக்கும், திறமைக்கும் இது ஒரு தக்க சான்று.

– பேராசிரியர் துரை. மனோகரன்

“மணிவாசக அணியமுதம்”

திருவாசகப் பாடற்பரப்பில் பயின்றுள்ள உவமை மற்றும் உருவகம் ஆகியவற்றில் தமது உள்ளம் தொடர்வற்றைமட்டும் குவிமையப் படுத்தி, அவற்றின் பொருத்தப்பாட்டை விளக்கியுரைப்பதனூடாக மணிவாசகருக்கு அருகே வாசகரை இட்டுச்செல்லவே ஞா. பாலச்சந்திரன் முற்பட்டுள்ளார். அவ்வாறான முயற்சியிலே தமது பரந்த வாசிப்பு அனுபவத்தையும் சூழல் சார்ந்த அறிவியற் பார்வைகளையும் சிறந்த முறையில் அவர் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

இந்நூலாக்கத்திலே முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் அதன் எளிமையான எடுத்தார்ப்பு முறையாகும்.

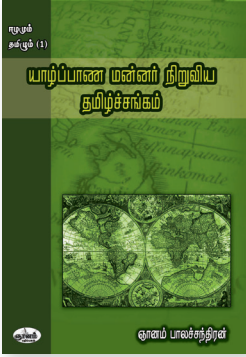
– பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன்

மணிவாசகரின் உவமான உவமையச் சிறப்புகளை தற்காலத்துக்கு ஏற்ப எளிய முறையில் விளக்கவேண்டும் எனக் கருதி கற்பனையாக சிவராமன் என்றொரு பேராசிரியரையும் அவர் திருவாசகம் குறித்து பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு நடைமுறை வாழ்க்கைச் செயற்பாடுகளை வைத்து விளக்குவதாகவும் காட்டி மணிவாசகரின் அணியமுதச் சிறப்பைக் காட்ட முற்பட்டிருப்பது ஒரு புதுமையான முயற்சியாகும். ஓர் அரிய சமயக் கருவூலத்தை தற்காலத்துக்கு ஏற்ப எளிமை ததும்ப விளங்கவைக்க திரு. ஞா.பாலச்சந்திரன் மேற் கொண்ட பணி மிகவும் வரவேற்புக்குரியது. பாராட்டத்தக்கது.

– திருமதி அன்னலட்சுமி இராஜதுரை (25-08-15 வீரகேசரி)

‘ஈழமும் தமிழும்’ தொடரில்

வெளியான நூல்கள்

1. பாழும்பாண மன்னர்

நிறுவிய தமிழ்ச்சங்கம்

பாழும்பாணப் பாரம்பரியத்தில் காணப்பெறும் இத்தகைய விடயங்களை அறிஞர்களினதும் மற்றோரினதும் கண்ணோட்டத்திற்கு எடுத்துவருவது நல்ல முயற்சியாகும். மூல ஆதாரங்கள் தேடிவெடுக்கப்பட்டு துல்லியமாகவும் தெளிவாகவும் நூலில் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

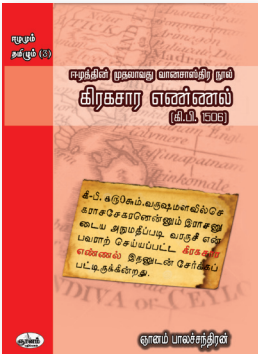
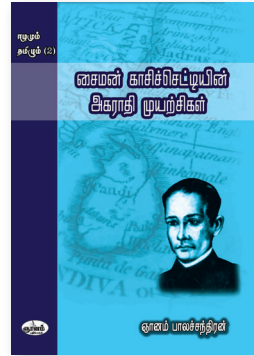
– பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை

2. சைமன் காசிச்செட்டியின்

அகராத் முயற்சிகள்

ஞானம் பாலச்சந்திரனின் இவ்வெளியீடு காசிச் செட்டியின் அகராத் முயற்சிகளையும் அத்துறையில் அவர் முன்னோடித் தமிழராய்த் திகழ்ந்தவாற்றையும் குவிமையப்படுத்துவதாய் இருந்தாலும், அவரது பல்துறைப் பங்களிப்புகளின்பாலும் வாசகர் கவனத்தைத் திசை முகப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

– பேராசிரியர் ச. தல்லைநாதன்

3. க்ரகசார எண்ணல் (கி.பி. 1506)

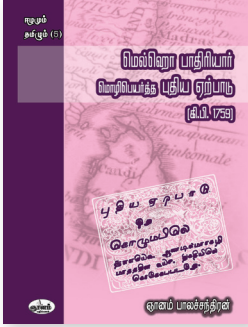
தமிழ் ஆய்வு, தமிழியல் ஆய்வாக பரிணமித்துள்ள இக்காலகட்டத்திலே, ஞா. பாலச்சந்திரன் தருகின்ற நூல்கள் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இவர் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றுக்குப் ‘புதிய ஒளி’ பாய்ச்சும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளார். கி.பி. 1506^{ஆம்} ஆண்டு வெளியாகிய ‘கிரகசார எண்ணல்’ என்னும் வானசாஸ்திர நூல் இப்போதுதான் முதன்முறையாக எமது பார்வைக்குக் கிடைக்கின்றது.

– பேராசிரியர் எஸ். சீவலங்கராஜா

4. தாலவிலாசம்

ஈழத்தில் 18^{ஆம்} நூற்றாண்டில் தோன்றிய தால விவாசம் என்னும் நூல் பற்றியதாக ஞானம் பாலச்சந்திரனின் இந்நூல் விளங்குகிறது. பலரால் அறியப்படாதிருந்த தாலவிவாசம் பற்றிய முழுத் தகவல்களையும் சேகரித்தது மாத்திரம் அன்றி, அவற்றை அக்குவேறு ஆணிவேறாக ஆய்வுசெய்து, அந்தநூல் பற்றிய பூரணமான பதிவினை ஆசிரியர் தந்துள்ளார்

– பேராசிரியர் துரை. மனோகரன்

5. மெல்ஹொ பாதிரியார் மொழிபெயர்த்த புதிய ஏற்பாடு (க.பி. 1759)

இந்நூலிலே ஞானம் பாலச்சந்திரன் “தமிழ் அச்சத்துறை யினூடாகத் தமிழ் வரலாற்றை” அணுக முற்பட்டுள்ளார்.

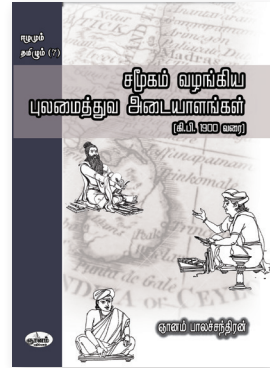
வழக்கமாக ஸீலஸ் ஆறுமுகநாவலரே ‘தமிழ் உரை நடை’யில் சந்திப்பிரித்தெழுத்துல்; ‘தரிப்புக் குறிகளைப் பயன்படுத்தியமை’ ஆகிய இரண்டையும் தமிழ் உரைநடைக்கு அறிமுகம் செய்தார் என்று கூறுவது வழக்கம். ஆனால் ஞானம் பாலச்சந்திரன் பிலிப் டி. மெல்ஹொ அறிமுகம் செய்தார் என்பதை சான்றுகளுடன் கூறியுள்ளார்.

– பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

7. சமூகம் வழங்கிய புலமைத்துவ அடையாளங்கள்

இவ்வாறான ஓர் ஆய்வுத் தலைப்பைத் தெரிவுசெய்தமை இந்நூலின் தனிச்சிறப்பும் தனித்துவமும் ஆகும். ஞானம் பாலச்சந்திரன், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண, கணித, சோதிட விற்பன்னர்களக்கு வழங்கப்பட்ட பட்டங்களையும் அவை சமூகத்தால் வழங்கப்பட்டதற்கான காரணங்களையும் இந்நூலில் ஆராய முற்பட்டுள்ளார். ஞானம் பாலச்சந்திரன் போன்ற ஆய்வாளர்களைப் பொதுவாக எம்மத்தியில் காண்பது அரிது.

– பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன்

6. சித்திரக்கவித் திரட்டு (பக்கங்கள் 1022)

சித்திரக்கவியின் பன்முகப் பரிமாணங்களை அறிந்துகொள்ள விரும்புவோருக்கும் மேற்கொண்டு ஆய்வுகளை முன்னெடுக்க விரும்புவோருக்கும் இத்தேட்டம் நல்விருந்தாகும்.

— பேராசிரியர் ச. தல்லைநாதன்

ஆசிரியரை ஓர் இலக்கியத் தொல்லாய்வாளர் (Literary Archaeologist) என்று கூறலாம்.

— பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

தமிழியல் ஆய்வு வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை அதற்கு ஒரு புதிய ஆய்வுத்துறை விரிவாகத் திறந்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

— பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன்

இச்சித்திரக்கவித் திரட்டு நமது முதுசங்களுள் ஒன்றாகக் கருதத்தக்கது.

— பேராசிரியர் எம். ஏ. நு.:மான்

முத்திரை பதித்த பிரமாண்டமான தயாரிப்பு.

— பேராசிரியர் எஸ். சீவலங்கராஜா

தமிழ் இலக்கிய உலகில் பெரும் சாதனையாகும்.

— பேராசிரியர் துரை மனோகரன்

கவனிப்புக்குரித்தான, தொகுப்புநூல் – பதிப்புநூல் – ஆய்வுநூல்!

— பேராசிரியர் செ. யோகராசா

நாவலின் புதிய விரிவுகளுடன்
உறவாடும்
“பொய்மையும் வாய்மையிடத்து”
என்ற ஆக்கத்தை
திரு. ஞானம் பாலச்சந்திரன்
தந்துள்ளார். கதையுரைப்பின்
வடிவம் புனைவு மற்றும் புனைவு
அல்லாதது என்ற
இரண்டினுக்குமிடையேயுள்ள
எல்லைகளைத் தகர்த்துவிடுகின்றது.
புனைவில் ஆவணங்களை உட்செலுத்தும்
போதும் மறுபுறம் ஆவணங்களில்
புனைவை உட்செலுத்தும்போதும்,
அது ஆவணப்புனைவமாக மாற்றம் பெறும்.

ஆவணத்தை உட்புகுத்துகையில் புலமை நேர்மை என்பது
பராமரிக்கப்படுதல் இந்த ஆக்கத்துக்குரிய தனித்துவம் எனலாம்.

புத்தரின் அவதார பூமியாகிய நேபாளத்திலே ஆரம்பிக்கும் புனைவு,
அவரின் தந்ததாது வைக்கப்பட்டுள்ள கண்டியிலே நிறைவு பெறுகின்றது.
நெடுங்கோட்டுத் தொடர்ச்சியும், தந்ததாது பற்றிய ஆவணப் பதிவுகளும்,
தந்ததாது தொடர்பான நம்பிக்கைகளும், நூலாசிரியருக்குரிய சித்திரக்கவிப்
புலமையுமாக புனைவு நகர்ச்சி கொள்கின்றது.

சமகால உலக அறிவுச் சூழலில் முன்வைக்கப்படும் “நேர்க்கோல உளவியல்”
(Positive Psychology) என்பதுடன் இணக்கமுறும் படைப்பாக இந்த ஆக்கம்
ஒருவகையில் மீளெழுச்சிகொள்கின்றது. தேடல் - அறிதல் - தேடல் - என்ற
தொடர்ச்சிகளோடு நிகழும் கதையோட்டம், அறிதலோடு நீட்சி கொள்கின்றது.
கதை மாந்தர் தமக்குரிய நேர்நிலை அசைவுகளுடன் தொழிற்படுதலோடு ஓட்டம்
நகர்ச்சிகொள்கின்றது.

நவீன கலை இலக்கியக் கோட்பாடுகளில் ஒன்றாகிய “சிற்றியல்” (Minimalism)
என்பதன் செறிவையும் புனைவிலே கண்டு கொள்ளமுடியும். சுருங்கச் சொல்லல்,
ஆடம்பர எடுத்தியம்பல்களைத் தவிர்த்தல், அமைப்புநிலைச் சிக்கனத்தை
நிறுவுதல், கதையின் நெடுங்கோட்டுத் தொடர்ச்சியில் குறுக்குமுகப் புனைவுகளை
ஆடம்பரமாக உட்புகுத்தாது தவிர்த்தல், முதலாம் “சிற்றியல்” பண்புகள்
ஆக்கத்திலே இழையோடியுள்ளன.

ஒரு கதையாகவும் ஒரு கருத்தாடலாகவும், அமைந்துள்ளமை
இப்புனைவின் எடுப்பாகின்றது.

- பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா

